

Giới thiệu Biện Hộ Trắng Ẩn

Giản Minh, La Kiệt và Trương Tĩnh - ba nhân vật luật sư biện hộ các vụ án hình sự tổ hợp thành một chiếc kiềng ba chân vô cùng vững chắc. Họ luôn cố gắng hết sức để trả lại sự trong sạch cho người bị oan và để cho người mất được nhắm mắt!

Trong chiếc xe bị vứt bỏ lại, cô gái quần áo xộc xệch, đầu vẩn tay, vết răng, tình dục và nhiều dấu vết khác đều nhằm vào một người, là chứng cứ vững chắc hay là âm mưu đã được dàn dựng công phu?

Vị giáo sư đại học nho nhã lịch thiệp cầm trong tay chiếc chùy, là ngộ sát hay bị kẻ khác hãm hại?

Người phụ nữ bị bắt cóc lại trở thành nhân vật trong tập đoàn buôn bán phụ nữ, là do tính cách bẩm sinh hay còn có ẩn tình nào khác?

Còn cả những vụ án vô cùng kỳ bí, những linh hồn lượn lờ trên đường cái, những thi thể bị nát vụn, vụ việc ức hiếp trong trường học...

Nhóm ba người Giản Minh - La Kiệt - Trương Tĩnh phải vận dụng kiến thức chuyên ngành của mình như thế nào để có thể điều tra ra được từng bí mật kinh thiên động địa ẩn giấu phía sau những vụ án bí ẩn này...

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Lời Người Dịch

Đây là một cuốn tiểu thuyết về đề tài xét xử vụ án hình sự tại phiên tòa.

Trong hệ thống tư pháp của Việt Nam và Trung Quốc có những nét tương đồng và khác biệt nhất định, nên tôi muốn làm rõ các danh xưng tại phiên tòa xét xử để độc giả tiện theo dõi.

HỘI ĐỒNG XÉT XỬ

Trung Quốc - Việt Nam

1. Thẩm phán trưởng (Quan tòa)

Tại mỗi phiên tòa, trong Hội đồng xét xử sẽ có một vị thẩm phán nắm quyền điều hành phiên tòa. - Chủ tọa

2. Thẩm phán (Quan tòa) - Thẩm phán

3. Thư kí - Thư kí

4. Bồi thẩm - Hội thẩm

5. Công tố viên - Công tố viên

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Phần Dẫn

Chính nghĩa cần phải tìm kiếm và tìm tòi, bởi vì chúng ta không có cách nào đạt đến được thực tế chính nghĩa hoàn mỹ trọn vẹn, chúng ta bắt buộc phải truy cầu. Công chính không phải là kết quả, mà là một quá trình.

-- Alan Dershwitz --

Tôi...

Tôi tên Giản Minh, 43 tuổi, độc thân.

Giống như phần đông số người ở độ tuổi này, tôi hơi mập, tóc cũng rụng ngày càng nhiều, có lẽ chắc cũng chỉ vài năm nữa là tôi bị hói rồi. Cho nên, mấy hôm trước tôi đã cạo trọc đầu luôn, kết hợp với vết sẹo nơi hồ khâu bên tay phải của tôi, đúng là có vẻ hơi đáng sợ. Nhưng hãy tin tôi đi, tôi là một nhân viên cổ còn trắng mặt comple nghiêm chỉnh đấy. Đương nhiên, thực ra tôi cũng chẳng thích phải ngồi lâu trước bàn làm việc đâu, nếu như bạn đến phòng làm việc của tôi, tôi muốn nửa nằm nửa ngồi trên sofa để tiếp đón bạn hơn. Việc này không phải là vì tôi không quan tâm đến phép lịch sự, mà là phần lưng của tôi có chút vấn đề.

Tôi cũng có một chút khác biệt đối với những người trong độ tuổi này, bốn năm trước, tôi không hút thuốc, nhưng bây giờ, chỉ cần là thuốc lá, tôi đều có thể hút vài hơi. Cần phải biết rằng, ở độ tuổi này mới bắt đầu hút thuốc, không phải là một việc đơn giản, cho nên, nói một câu không mấy mới mẻ gì, thứ tôi hút không phải là thuốc mà là nỗi cô đơn. Tôi không uống rượu, bất cứ loại rượu nào đều không được, chỉ cần có chút hơi men, một số thứ trong kí ức tôi không muốn nhớ đến sẽ giống như con mãnh thú đại hồng thủy phá vỡ con đê, triệt để nuốt chửng tôi.

Hãy tin tôi đi, đó tuyệt đối là một việc không vui vẻ gì.

Cùng lúc với việc hút thuốc, tôi còn có thêm một thú vui khác, đó là trồng hoa. Trong nhà, ở văn phòng làm việc đều trồng. Nhưng tôi chỉ trồng hoa tuy líp, màu vàng. Tôi không để tâm xem chúng có nở hoa hay không, có đẹp hay không, có ngát hương hay không, chỉ cần chúng còn sống là được. Tất nhiên, nếu chúng có thể sống tốt một chút thì tôi sẽ càng vui hơn.

Chúng được sinh ra từ cùng một loại hạt giống, tất cả có mùi chậu, đã từng.

Tôi...

Xin lỗi, tôi đột nhiên không biết phải nói tiếp như thế nào, nếu như đây là một bài đăng quảng cáo tìm bạn đời, tiếp sau đây tôi cần phải giới thiệu về công việc của mình.

Tôi có một văn phòng luật sư đã từng rất nổi tiếng đúng vậy, đã từng rất nổi tiếng, nổi tiếng đến độ, chỉ cần trong thành phố này, anh nhắc đến “văn phòng luật sư Kiệt Minh”, quan tòa và công tố viên đều cảm thấy vô cùng đau đầu nhức óc. Trong mười năm tôi làm luật sư biện hộ trong những vụ án hình sự, tất cả những vụ án tôi tiếp nhận đều chưa từng bị thua một lần nào, gần như tất cả đương sự đều được thả ra trắng án.

Đúng vậy, tôi không hề khoắc lác, cho dù là buổi xét xử sơ thẩm bị thua, khi phúc thẩm cũng được thay đổi phán quyết.

Nhưng lúc này đây, đã bốn năm rồi tôi chưa nhận một vụ án hình sự nào. Văn phòng luật sư này miễn cưỡng duy trì hoạt động, có lúc tôi còn phải rút ví của mình ra trả cho những người đã làm việc ở đây để kiếm tiền nuôi sống gia đình. Chỉ bởi vì, tôi đã hứa với họ, chỉ cần tôi còn sống, văn phòng luật sư này tuyệt đối sẽ không đóng cửa.

Không nên như vậy, vốn dĩ không nên như vậy, chúng tôi lẽ ra phải trở thành những luật sư biện hộ nổi tiếng nhất Trung Quốc cơ.

Nhưng hai người bọn họ, lại nhầm đúng lúc văn phòng luật sư ở thời điểm huy hoàng nhất, thì lại ung dung quay người rồi đi, để lại một mình tôi canh giữ bãi chiến trường này.

Một mình tôi, sao có thể thắng được những vụ kiện tụng đó chứ?

Ôi, tôi cũng không biết hôm nay tôi làm sao nữa, vốn dĩ tôi định mang những thứ này vào quan tài cơ, nhưng sáng nay tỉnh dậy, một chậu hoa tuy líp lại chết nữa, bây giờ, chỉ còn lại ba chậu hoa trong văn phòng làm việc đang thoi thóp hơi tàn mà thôi.

Tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng thương cảm, trên thế giới này, sẽ ra sao nếu như không có thứ gì có thể bầu bạn cùng tôi đi đến cuối chặng đường, bất luận là người hay vật, bất luận là có sinh mạng hay không. Cuối cùng họ cũng sẽ rời khỏi tôi, như thể là chưa bao giờ từng xuất hiện trong cuộc sống của tôi vậy.

Nhưng, thực sự là chưa từng xuất hiện sao?

Tôi biết rõ không phải vậy, những chậu hoa tuy líp trống không, phòng làm việc phó chủ nhiệm của văn phòng luật sư trống không, kết sắt bảo hiểm chất đầy những vụ án xưa cũ, chiếc xe Toyota có tuổi thọ hai mươi năm vẫn còn phả ra làn khói đen sì khi bò trên đường cái...

Cho dù tôi có cố gắng hết sức để không nghĩ đến, không hồi tưởng lại, nhưng những thứ này vẫn cứ được bày ra đó, phơi bày một hiện thực: anh không thể nào né tránh được quá khứ đã từng xảy ra, giống như anh không thể nào ngăn chặn được những việc đã xảy ra vậy.

Hơn nữa, sáng hôm nay, khi chậu hoa tuy líp đó kết thúc sinh mạng của mình trong khi tôi không hề hay biết, tôi biết rằng, thời gian dành cho tôi cũng không còn nhiều nữa.

Xin lỗi, Lão La; xin lỗi, Tiểu Tinh. Tha thứ cho tôi vì sau bốn năm vẫn cứ nhớ đến các bạn.

Vốn dĩ, tôi đã hứa với các bạn, vĩnh viễn không bao giờ nhớ đến các bạn nữa.

Nhưng, ai bảo vết sẹo nơi hồ khâu tay phải để lại bốn năm trước cứ hết lần này đến lần khác nhắc nhở tôi cái chậu hoa tuy líp chết tiệt đó lại hồn bay về trời vào đúng cái ngày âm u khiến con người ta dễ đau buồn thế này chứ.

Hơn nữa, những người giữ lại được tính mệnh của mình từ trên đoạn đầu đài nhờ sự cố gắng của các bạn, những chân tướng sự thực vốn dĩ đã bị chôn vùi, nhờ có sự kiên trì của các bạn mới có thể được nhìn thấy mặt trời, cũng không mong muốn cứ thế bị chôn vùi không ai hay biết chứ.

Vậy thì, hà, tôi đã chuẩn bị xong câu chuyện, các vị có rượu không?

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Vụ Án Thứ Nhất: Xác Cô Gái Trong Rừng (1)

Nguyên tắc cơ bản của pháp luật: làm người trung thực, không làm hại bất cứ ai, trao cho mỗi người phần mà anh ta đáng được nhận.

--Justinian--

Ngày 15 tháng 9 năm 2002, sinh nhật lần thứ 29 của tôi.

Năm năm trước, tôi qua được kì thi sát hạch tư pháp, chính thức trở thành một luật sư. Năm năm trước, tôi và cậu bạn cùng phòng kí túc xá hồi học đại học – La Kiệt cùng thông qua kì thi sát hạch tư pháp đã hợp tác thành lập nên Văn phòng luật sư Kiệt Minh.

Đây là món quà sinh nhật lớn nhất mà tôi từng nhận được.

Nhưng thực tế là, gọi là hợp tác chẳng qua cũng là do Lão La thích nói như vậy thôi, tôi không bỏ ra một xu nào, nhưng Lão La lại cho tôi hẳn 50% cổ phần, còn để tôi làm chủ nhiệm của văn phòng luật sư, còn cậu ấy thì lại chỉ làm phó chủ nhiệm.

“Con người tôi đây, bộ dạng tính cách thế nào, tôi tự biết rõ nhất, xấu tính, lại nóng nảy, để tôi làm lãnh đạo, cả đám sẽ rơi xuống rãnh hết thôi. Haiz, lái xe kiểu gì thế chứ?” Đối với câu hỏi đặt ra tới lần thứ năm của tôi, Lão La vừa lái xe vừa giải thích, “Cậu thì khác, trưởng thành, chín chắn, suy xét sự việc một cách toàn diện, nếu nói cần một người lãnh đạo, không có ai phù hợp hơn cậu được đâu. Mặc dù cậu chẳng có tí chí tiến thủ nào cả.”

“Tôi làm chủ nhiệm cũng được, nhưng về vấn đề cổ phần, có vẻ không được phù hợp lắm thì phải?” Tôi nắm lấy tay nắm cửa xe, cố gắng kiềm chế cơn cào cào trong dạ dày, đặc biệt tăng lên câu nói cuối cùng của cậu ấy.

“Chê ít à?”, Lão La rướn mồm, “Ông anh cũng tham lam quá thì phải? Đây toàn là tiền lấy của gia đình ra đấy, nếu là người khác, họ chẳng đồng ý để lại cho nhiều cổ phần như vậy đâu.”

“Không phải, ý tôi là có phải là đã để cho tôi hơi nhiều không?”

“Được rồi, hãy giống một thằng đàn ông được không? Cứ lẳng nhà lẳng nhàng.” Lão La quặt mạnh vô lăng, chiếc xe Toyota đời cũ có tuổi thọ bảy, tám năm phát ra tiếng gầm rú không gánh được sức nặng, nhưng lại vẫn chuẩn xác len vào giữa dòng xe đông nghịt, rẽ vào một con phố nhỏ, “Đây cũng là ý của mọi người trong gia đình tôi, họ cảm thấy, văn phòng hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của cậu mới có thể phát triển được, họ gọi đây là đầu tư mạo hiểm.”

“Đằng này, đằng này.” Từ xa, một cô gái mặc cánh phục rồi rút vẩy tay, chòm tóc đuôi ngựa buộc cao cũng đang đưa theo nhịp điệu của cô.

Nhìn thấy cô gái này, Lão La liền kết thúc cuộc tranh luận với tôi, lộ ra nụ cười khổ não. “Nhất định phải đi à?” Cậu nhìn tôi, rầu rĩ hỏi.

“Nhất định phải đi.” Tôi gạt mạnh đầu, nhìn bộ dạng thiếu não của Lão La, lại thấy thương cảm, vỗ vỗ vai cậu, “Tình cũng là có ý tốt, đây là vụ án mà cậu ấy phải mất rất nhiều công sức mới giành được cho chúng ta đấy.”

Đúng vậy, đây chính là món quà sinh nhật mà hôm nay tôi nhận được, vụ án đầu tiên kể từ khi thành lập văn phòng luật sư, một vụ án hình sự.

Cô gái giúp chúng tôi liên hệ được công việc này tên Trương Tĩnh, nhỏ hơn chúng tôi bốn tuổi, cũng là sinh viên cùng trường chúng tôi, hiện giờ là nhân viên kĩ thuật hình sự nòng cốt của Sở Công an tỉnh.

Hồi đi học, bệnh viêm một thừa cấp của cô ấy phát tác, vừa vặn Lão La nhìn thấy, lập tức bế cô ấy chạy điên cuồng năm ki-lô-mét để đưa đến bệnh viện. Từ đó về sau, Trương Tĩnh thề nhất định chỉ lấy duy nhất một mình cậu ấy mà thôi.

Về mối nhân duyên may mắn này, Lão La mới đi hẹn hò một lần về đã tỏ ra sợ hãi. “Cậu không biết đấy thôi, con bé này, nhìn thì có vẻ hiền thực nét na, chứ thực ra à...”, cậu ấy rừng rinh, “Dù sao thì tôi cũng không thể nào chịu được đâu.”

“Xem này, xem này...” Sau khi từ cuộc hẹn trở về, Lão La giở ví ra, “Một bữa cơm mà tiêu tốn mất cả tháng tiền sinh hoạt phí của tôi.”

Ngược lại, Trương Tĩnh chưa bao giờ từ bỏ việc theo đuổi Lão La, cho dù là sau khi tốt nghiệp, hai người chọn lựa hai hướng phát triển sự nghiệp không giống nhau, Trương Tĩnh cũng chưa bao giờ ngắt quãng mối liên lạc với chúng tôi.

Cho nên, tôi không chút ngạc nhiên nào đối với biểu hiện lúc này của Lão La.

Vụ án hôm nay chúng tôi tiếp quản trên thực tế đã xảy ra từ ba tháng trước, ngày 15 tháng 6, thứ bảy, trời nắng.

Giống như mọi ngày, trời mới tờ mờ sáng, lũ chim chóc rộn rã cất tiếng hót, và còn có một số người già có tinh lực dồi dào cũng tỉnh dậy cùng lúc với bọn chúng.

Chưa đến 5 giờ, ở rừng cây trong công viên đã có vài ông bà già tụ tập, người tập Thái Cực quyền, người thì đi bộ hoặc thực hiện những động tác chẳng biết gọi tên là gì.

Trong số đó có một ông lão trông rất đặc biệt. Ông chừng ngoài 60 tuổi, mặc một chiếc áo may ô màu trắng, một chiếc quần đùi bó sát, mái tóc ngắn bạc trắng. Sau khi thực hiện xong động tác, chạy chậm chậm mấy vòng, ông đi đến một gốc cây, hít thở thật sâu rồi cúi người xuống hai tay chống xuống đất, hai chân dón sức, dựa vào thân cây, thực hiện động tác trồng cây chuối khá đẹp mắt.

Có thể nhận ra, ông lão thường xuyên thực hiện động tác này ở đúng cái cây này, đất ở phía dưới đầu ông đã trở nên nhẵn thín.

Ông lão giữ nguyên tư thế này, hơi thở vẫn đều đều. Mấy phút sau, nét mặt ông dần thay đổi, trong mắt ông xuất hiện nét hồ nghi.

Thình một tiếng, không hề có dấu hiệu gì báo trước, ông ngã nhào xuống đất. Mấy ông bà lão tập thể dục buổi sáng liền vội vàng chạy đến.

“Sao thế, ông Vương ông không sao chứ?” Một người già hỏi đầy vẻ quan tâm.

“Trong rừng... có thứ gì đó.” Ông lão vừa bị ngã nhào hoảng hốt nói, nhú mồm, “Hình như là một chiếc xe ô tô.”

Nhóm ông bà già nhìn vào rừng cây gần đó, những cành lá cây rậm rạp chắn tầm nhìn của họ.

“Ông hoa mắt à? Ở chỗ đó, ai có thể lái được xe vào chứ?” Một người già nói.

Ông lão bị ngã nhìn chăm chú một lúc, gãi đầu nói: “Có lẽ vậy.”

Chỗ đó gần như là nơi sâu nhất trong công viên, toàn những cây cổ thụ có tuổi thọ lên đến trăm năm, thường ngày, các ông bà lão tập thể dục buổi sáng đều không đi đến tận đó.

Chính lúc này, một trận gió khê thổi qua, cành lá rậm rạp khê đung đưa, lần này, tất cả mọi người đều nhìn thấy, ở nơi sâu nhất trong rừng, có một chiếc xe ô tô con đỗ, đèn đuôi xe còn đang nhấp nháy.

“Đúng thật là có một chiếc xe ô tô kia!” Những người già kêu lên kinh ngạc.

“Vào đó xem sao nhĩ?” Không biết ai đề nghị, các ông bà nhìn nhau, rồi bước vào trong rừng.

Năm phút sau, họ bỏ lê bò càng lao ra ngoài, “Người.. người chết.. trong xe...”

Một người già lấp ba lấp bắp thốt ra mấy chữ, nhưng cũng đủ khiến cho mấy người đứng canh ở ngoài hiểu rõ, trong chiếc xe đó, có một người chết.

Mười phút sau, cảnh sát vội đến hiện trường, giăng đường dây cảnh giới.

Qua điều tra, đó là một chiếc xe con Infiniti(*) màu đen, không biết vì nguyên nhân gì lại lao được vào trong rừng trên con đường nhỏ đã bị cò đại che phủ.

(*) Infiniti là thương hiệu xe sang thuộc công ty sản xuất ô tô Nhật Bản Nissan Motor.

Khi phát hiện ra, cửa xe đóng chặt, cửa sổ xe cũng kín mít. Từ vị trí kính ở mui xe nhìn vào, ghế phụ bị ngã ra, một cô gái trẻ nằm trên ghế. Cô gái mặc một chiếc áo gió màu đen dài đến đầu gối, chiếc cúc trước ngực rơi ra, lộ ra chiếc áo lót chất liệu da xộc xệch bên trong.

Miệng và mũi cô gái đều chảy máu, gò đã chuyển thành màu đen.

Cảnh sát mở cửa xe, chứng thực cô gái đã chết nhiều giờ trước, thời gian tử vong chắc vào đêm ngày hôm kia, tức là khoảng thời gian từ 11 giờ đêm ngày 14 tháng 6 đến 0 giờ ngày 15 tháng 6.

Bác sĩ pháp y tiến hành kiểm tra thi thể cô gái, khi cởi áo khoác của cô gái, kinh ngạc phát hiện ra, ngoài chiếc áo khoác, cô gái chỉ mặc mỗi đồ lót và đi đôi tất dày.

Bộ đồ lót đó có chất liệu là da màu đen.

“Nạn nhân mặc bộ đồ lót da có hứng thú khác biệt trong tình dục.” Một vị bác sĩ pháp y hiểu biết rộng đã viết như vậy trong bản báo cáo giám định.

Trên cổ cô gái, bác sĩ pháp y phát hiện ra vết hằn rõ, môi và mặt tím tái, kết mạc mắt đầy tia máu, vị bác sĩ pháp y kiểm tra chính suy đoán, cô gái chết vì nghẹt thở.

Qua tình hình hiện trường, có thể phán đoán, cô gái trước khi chết đã bị xâm hại tình dục, kiểm tra thi thể cũng chứng thực cô gái lúc còn sống đã có quan hệ tình dục, trong âm đạo của cô, phát hiện ra tinh dịch của nam giới. Trên ngực cô gái, phát hiện thấy dấu vết cào cấn. Phần mông cũng có dấu vết bị đánh đập.

Nhưng trong xe lại không có dấu vết giằng co, trong móng tay của cô gái không thể kiểm tra ra được bất manh mối gì có giá trị, nhưng trong xe phát hiện ra lượng dấu vết lớn của một người đàn ông.

Giấy tờ để lại ở hiện trường cho thấy, nạn nhân tên Lâm Lâm, 20 tuổi, là sinh viên sống trong kí túc xá chuyên ngành Quản lí du lịch của một trường đại học trong thành phố. Theo như những bạn cùng phòng kí túc xá kể lại, Lâm Lâm rất ít khi ở kí túc xá, cô và bạn trai thuê một căn phòng bên ngoài trường. Cảnh sát quyết định triển khai điều tra bạn trai của Lâm Lâm - Phở Mỗ(*). Khi điều tra về động cơ, một nữ sinh đã cung cấp một manh mối vô cùng quan trọng.

(*) Mỗ là tên đệm chỉ, không nêu rõ tên cụ thể.

”Thực ra, Lâm Lâm còn có chút mối quan hệ với một người tên là Cố Minh.” Cô sinh viên này miễn cưỡng nói.

”Chút mối quan hệ là ý gì?” Cảnh sát thắc mắc.

”Chính là... cô ấy được Cố Minh bao.” Cô gái nói, trong lời nói lộ ra chút gì đó tiếc nuối, nhưng trên mặt lại thể hiện sự coi thường khó có thể che giấu được.

”Cố Minh là ai?” Cảnh sát hỏi.

”Tôi cũng không biết.” Cô gái lắc đầu, “Chỉ biết là hình như anh ta rất giàu, đi một chiếc xe Chery(*) màu đen. Nhưng chắc cô gái ngốc nghếch đó đã bị lừa rồi, làm gì có ai giàu có mà lại đi xe Chery chứ?”

(*) Hãng xe ô tô của Trung Quốc, thành lập năm 1997.

”Sự việc này, bạn trai của Lâm Lâm có biết không?” Cảnh sát hỏi.

”Chắc là biết đấy, tôi đã nhìn thấy mấy lần hai người bọn họ đã cãi nhau vì việc này mà.” Cô gái nói.

Mối nghi ngờ bạn trai Phở Mỗ của Lâm Lâm gây án lập tức tăng cao, thế nhưng, cảnh sát còn chưa kịp mở rộng điều tra, Phở Mỗ đã xuất hiện ở đồn công an trước rồi.

Cậu ta không đến để tự thú, mà là đến báo án.

Lúc này đây, đã là ngày 16 tháng 6.

Theo như lời kể của Phở Mỗ, trưa ngày 14 tháng 6, hai người lại một lần nữa xảy ra cãi cọ về chuyện của Cố Minh, rồi bực bội mỗi người một ngã. Lâm Lâm lớn tiếng nói chia tay, rồi từ lúc đó điện thoại di động luôn ở trạng thái tắt máy.

Dùng việc chia tay để uy hiếp, đối với Phở Mỗ thì đây không phải là lần đầu nữa, sau đó hai người đều nhanh chóng làm lành. Nhưng sáng hôm nay, Phở Mỗ gọi điện lại cho Lâm Lâm, máy vẫn tắt, hỏi thăm bạn cùng phòng với Lâm Lâm, mới được biết Lâm Lâm không về phòng họ thuê ngoài, cũng không về kí túc xá trong trường.

Cậu ta ở trong tâm trạng hoảng loạn, nhờ bạn bè nhắc nhở, cậu mới nhớ ra cần phải đến đồn công an báo cảnh sát.

”Sau khi cãi nhau, cậu đã đi đâu?” Cảnh sát hỏi.

”Tôi ra ngoài lên mạng, buổi tối công hội có hoạt động.” Phở Mỗ nói về ngại ngùng.

Người ghi chép lời khai cho cậu ta là một nữ cảnh sát trẻ, sau khi nghe thấy câu trả lời của Phở Mỗ thì vô cùng tức giận. Bạn gái bỏ nhà đi mà cậu ta vẫn có tâm trạng lên mạng chơi game?!

”Sau đó thì sao?” Nữ cảnh sát cố nén cơn giận, hỏi tiếp.

”Ngày 15 tôi ở nhà ngủ cả ngày.” Phở Mỗ nói, “Tôi và bạn cùng lớp thuê chung căn hộ, họ có thể làm chứng cho tôi.”

Cảnh sát đã tiến hành kiểm tra xác minh đối với lời khai của Phở Mỗ, chứng thực cậu ta đúng là không có thời gian gây án. Chiều hôm xảy ra vụ án, vào lúc 5 giờ hơn, Phở Mỗ đã thuê máy ở quán net để chơi game, cho đến tận 6 giờ sáng hôm sau, cậu ta mới thanh toán và rời khỏi đó.

Máy camera trong quán không thấy có hình ảnh Phở Mỗ giữa chừng rời khỏi quán.

Cảnh sát căn cứ theo thông tin đăng kí chiếc xe hơi điều tra ra được, chỉ chiếc xe Infiniti màu đen chính là Cố Minh. Thông tin này chênh lệch một chút so với lời kể của bạn học của Lâm Lâm, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến việc cảnh sát triển khai điều tra đối với Cố Minh. Bởi vì khi cảnh sát đưa ảnh chụp chiếc xe này cho cô nữ sinh đó, cô gái đã công nhận chính là chiếc xe này.

Logo của Infiniti và Chery hơi giống nhau, đối với những cô gái chỉ nhìn về ngoài của chiếc xe, chỉ chú ý đến những loại xe siêu sang nổi tiếng như Benz, BMW, việc nhận nhầm xe sang Infiniti nhưng không nổi tiếng này là việc rất bình thường.

Cảnh sát đứng theo luật cho gọi Cổ Minh đến.

Đối với tình hình đêm xảy ra vụ án, Cổ Minh không hề giấu diếm, kể rõ vào mỗi cuối tuần, anh ta và Lâm Lâm đều hẹn hò, thường là thứ sáu, thứ bảy, họ sẽ ở cùng nhau trong khách sạn Cổ Minh thuê lâu dài.

Tối ngày 14 tháng 6, Cổ Minh và Lâm Lâm đến khách sạn, sau khi hai người quan hệ tình dục, Cổ Minh chìm vào giấc ngủ. Đến khi anh ta mở mắt ra, đã không thấy Lâm Lâm đâu cả, và cả chiếc xe của anh ta cũng biến mất.

Về cách ăn mặc và dấu vết trên cổ của nạn nhân Lâm Lâm, Cổ Minh thừa nhận là anh ta bảo Lâm Lâm mặc như vậy, đồng thời là vết thương gây nên khi làm việc đó. Cổ Minh luôn làm việc với cường độ áp lực cao khiến cho anh ta dần mất đi hứng thú đối với tình dục, khi làm việc đó, luôn phải có những hành động đặc biệt mới có thể kích thích đến điểm hưng phấn của anh ta, ví dụ như ngược đãi.

Còn về việc sát hại Lâm Lâm, Cổ Minh kiên quyết phủ nhận. Đối với việc sau khi bị mất chiếc xe, tại sao lại không kịp thời báo cảnh sát, anh ta cũng không chịu hé răng.

Cảnh sát chỉ có thể chứng thực việc này từ những người khác.

Điều đáng tiếc là, theo như lời kể của nhân viên bảo vệ trực ban, hôm đó máy camera giám sát của khách sạn không bật, không thể nào chứng minh được tối hôm đó Cổ Minh có rời khỏi đó hay không. Nhưng ba người nhân viên trực ban lại dị khẩu đồng thanh nói, vào hơn 11 giờ đêm hôm đó, họ nhìn thấy Cổ Minh và Lâm Lâm rời khỏi phòng khách sạn, xuống dưới rồi lái xe đi.

“Lúc đó chính tôi còn lấy xe cho anh ta.” Một người nhân viên phục vụ kể lại, hướng xe chạy chính là hướng đi đến hiện trường xảy ra vụ án.

Những vật chứng có liên quan để đồng nhất nhận định cũng nhanh chóng được tìm thấy. Sợi lông tóc và các vết tích lấy được ở trong xe đều hoàn toàn khớp với Cổ Minh.

Cảnh sát cho rằng, có lẽ là khi Cổ Minh tiến hành những hành động kịch liệt hơn với Lâm Lâm, lỡ tay gây nên cái chết của Lâm Lâm. Vẫn là vị bác sĩ pháp y hiểu biết rộng đó đưa ra nhận định, loại “hành động kịch liệt” này chính là “hình thức sex nghệt thờ”.

Thứ gọi là “hình thức sex nghệt thờ”, là nói đến khi quan hệ, lợi dụng các công cụ như ga giường, băng dính, túi nilon bịt mũi miệng, để cho cơ quan cục bộ bị co rút mạnh vì thiếu dưỡng khí, từ đó tạo nên được khoái cảm trong khoảnh khắc gần như nghệt thờ. Đó là loại khoái cảm cực đoan mang lại khi cơ thể phải đối diện với cái chết, như là đang được ở giữa ranh giới giữa thiên đàng và địa ngục. Còn về cuối cùng rốt cuộc là sống hay chết, thì cần phải chờ giấy tiếp theo xem có thể hít được dưỡng khí hay không.

Sau khi bác sĩ pháp y giải thích cụm danh từ này, nhấn mạnh đây là lí do duy nhất có thể giải thích những vết hằn trên cổ và cách ăn mặc của nạn nhân Lâm Lâm. Điều này vô tình trùng khớp với đặc điểm sở thích của Cổ Minh.

Cho dù Cổ Minh vẫn luôn phủ nhận mình giết người, nhưng động cơ, chuỗi chứng cứ đều hoàn thiện. Với nguyên tắc coi trọng chứng cứ, coi nhẹ khẩu cung, vụ án này nhanh chóng được bàn giao cho cơ quan Kiểm sát khởi tố.

Theo như yêu cầu của pháp luật nước tôi quy định, vụ án hình sự, nếu như bị cáo có khả năng bị xử tử hình, bắt buộc phải có người ủy thác biện hộ, nếu bị cáo không có người ủy thác biện hộ hoặc không có điều kiện để mời người ủy thác biện hộ, thì tòa án sẽ phái luật sư đảm nhiệm vai trò làm người ủy thác biện hộ cho bị cáo.

Điều đáng tiếc là, dù Cổ Minh là ông chủ của một công ty, nhưng sau khi xảy ra chuyện lại không có ai đến thăm, người nhà anh ta cũng không có ý bỏ tiền ra mời luật sư cho anh ta. Cố vấn pháp luật của công ty thậm chí còn từ chối nhận điện thoại của anh ta.

Dưới sự “điều tiết” của Trương Tĩnh, quan tòa cuối cùng cũng chỉ định giao vụ án này cho văn phòng luật sư mới thành lập của chúng tôi đảm nhận. Còn về việc rốt cuộc điều tiết như thế nào, Trương Tĩnh không nói, Lão La nói đừng có hỏi, chỉ cần biết cô ấy có khả năng đó là được.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Thời gian ra tòa càng lúc càng đến gần, tâm trạng của tôi và Lão La cũng càng lúc càng ủ dột, chúng tôi đã đọc tất cả những vụ án tương tự có thể tìm được, nhưng lại không thể tìm được cách nào giúp Cổ Minh thoát tội. Trước ngày ra tòa, tôi quyết định đến gặp Cổ Minh lần nữa, tôi nhớ đến một chuyện quan trọng cần anh ta xác nhận, nếu như có thể tìm được chứng cứ, thì tốt quá.

Bộ dạng của Cổ Minh còn tồi tệ hơn so với lần trước chúng tôi gặp, anh ta gầy rộc hằn đi, trong mắt đã không còn nổi tuyệt vọng, mà thay vào đó là sự

đờ đẫn không còn chút sinh khí.

Anh ta như thể đã biết được số phận của mình, từ bỏ tranh đấu.

”Anh Cố, sự việc hơi khó xử lí, nhưng cũng vẫn chưa đến nỗi không có cách nào.” Tôi cẩn thận cân nhắc câu chữ, không muốn đem đến cho anh ta quá nhiều hi vọng, dù sao thì hi vọng càng lớn, thất vọng cũng càng nhiều, nhưng lại không thể để cho anh ta triệt để tuyệt vọng. Như vậy cũng có khả năng sẽ cắt đứt tia hi vọng cuối cùng của chúng tôi, đây là một việc vô cùng khó khăn.

”Tôi muốn anh nhớ lại một chút...”

“Không cần đâu!” Không đợi tôi nói xong, Cố Minh đã cắt ngang lời tôi, trong giọng nói mang theo sự ảm đạm nhưng còn lẫn một chút cảm giác như được giải thoát, “Tôi nhận tội rồi.”

“Gi cơ?” Lão La chợt tròn trừng mắt nhìn Cố Minh với vẻ kinh ngạc, “Anh nhận tội rồi?”

“Đúng vậy!” Cố Minh gật đầu, đột nhiên bật cười, trong nụ cười mang theo sự giải thoát. Dần dần, nước mắt anh ta đầm đìa khắp mặt một lát sau, đã ôm mặt khóc nức nở.

”Anh Cố, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tôi không kìm được lên tiếng hỏi.

”Tôi sống cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa cả.” Cố Minh ngừng khóc, nói cho tôi và Lão La biết sự việc xảy ra trong khoảng thời gian này.

Chính trong khoảng thời gian ba tháng này, công ty của anh ta đã sơ suất trong quản lí nên đã bị phá sản, bị một công ty lớn khác thu mua lại. Người mua lại công ty của anh ta, chính là bố vợ. Sau đó, ngay mới ngày trước, vợ anh ta đề nghị li hôn, đồng thời lấy lí do Cố Minh ngoại tình, tước đoạt hết quyền phân chia tài sản và nuôi dưỡng con cái của anh ta.

Nói một cách khác, cho dù là giữ được tính mạng, sau khi ra khỏi tù, Cố Minh cũng đã không còn bất cứ thứ gì nữa cả.

”Sống trong rừng, không lo thiếu củi đốt.” Nghĩ hồi lâu, tôi chỉ nghĩ ra được câu nói này để an ủi anh ta.

”Anh Cố, con anh năm nay 5 tuổi rồi nhỉ?” Lão La chợt lên tiếng hỏi.

Cố Minh nhìn Lão La với vẻ băn khoăn, rồi gật đầu.

”Vậy thì cũng đã ghi nhớ được sự việc rồi. Là con trai à?” Lão La lại hỏi.

Cố Minh lại một lần nữa gật đầu.

”Anh có bao giờ từng nghĩ đến nếu như anh thực sự bị định tội cưỡng hiếp giết người, con anh sẽ như thế nào không?”

”Việc của tôi, liên quan gì đến con tôi chứ?” Cố Minh càng tỏ ra không hiểu.

”Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con của chuột sẽ biết đào hang. Có làm một điều không?” Lão La lời thuốc lá ra, giọng đến trước mặt Cố Minh, thấy Cố Minh lắc đầu, thì tự châm một điếu, hít một hơi thật sâu, chợt đập bàn đánh rầm một tiếng, hét lên: “Anh nhận tội thì chết là xong, nhưng còn con anh thì sao? Nó sẽ bị người đời coi là con trai của kẻ cưỡng hiếp giết người, sẽ bị cho rằng tương lai sẽ trở thành một kẻ cưỡng hiếp, giết người! Anh hẳn tâm để nó phải gánh chịu cái tội danh này mà sống sao?”

Vụ án này, chúng tôi vốn không quan tâm đến việc thắng thua. Nói thực, đại diện cho vụ án này của anh, hai người chúng tôi vốn không kiếm được đồng nào.” Lão La lời từ trong túi xách ra một tập hóa đơn, giở ra, “Anh nhìn này, đây là số tiền mà chúng tôi phải bỏ ra trong quá trình điều tra thu thập chứng cứ cho vụ án này của anh. Anh biết vụ án này chúng tôi có thể kiếm được bao nhiêu tiền không? Tiền hỗ trợ của pháp luật, chúng tôi không kiếm nổi một xu!”

Lão Giản, tên này muốn chết, muốn thế nào thì thế đi, chúng ta đi thôi!” Lão La đứng dậy, bực bội nói.

”Luật sư Giản, luật sư La, các anh muốn hỏi gì vậy?” Cố Minh do dự một lát lên tiếng.

”Tôi đó, anh và nạn nhân Lâm Lâm tất cả đã quan hệ mấy lần? Có dùng bao cao su không?” Tôi thấy sự việc có cơ hội xoay chuyển, vội hỏi luôn.

“Chỉ một lần.” Cố Minh không nghĩ mà nói luôn, “Không dùng bao cao su.”

”Anh có thể khẳng định chắc chắn chứ?”

Cố Minh gật đầu.

”Nếu như có thể có được chứng cứ nào thì tốt.” Tôi chau mày.

”Tôi đã từng làm phẫu thuật thắt ống dẫn tinh.” Cố Minh nghĩ một lát, nói: “Sau khi có con, con hổ cái nhà tôi sợ tôi linh tinh bên ngoài, sau này việc thừa kế tài sản sẽ xảy ra tranh chấp, nên đã ép tôi làm phẫu thuật thắt ống dẫn tinh, từ đó về sau, tôi không cần dùng bao nữa.”

“Ừm.” Tôi lập tức ghi lại câu nói này vào sổ tay, “Tôi đó anh nói anh chỉ quan hệ một lần, việc này có thể chứng minh được không?”

“Việc này...”, Cổ Minh khẽ cắn môi, do dự hồi lâu mới nói, “E là không ai có thể làm chứng được cho tôi.”

“Được rồi!” Nghe anh ta nói vậy, tôi rất lấy làm tiếc, “Ngày mai khi ra tòa, đừng có nói linh tinh, nghe theo sự sắp xếp của chúng tôi.”

Sau khi kết thúc cuộc gặp gỡ với Cổ Minh, tôi và Lão La quay trở về văn phòng luật sư, thì nhận được cuộc điện thoại của Trương Tĩnh. Trong điện thoại, Trương Tĩnh nói ngày mai sẽ ra tòa làm chứng, cô nói, hiện cô đang nắm giữ được một bằng chứng vô cùng quan trọng, bảo chúng tôi chuẩn bị tốt công tác đăng kí người ra tòa làm chứng.

“Bằng chứng gì thế?” Lão La hỏi về căng thẳng.

“Việc này, đến lúc đó các anh sẽ biết, yên tâm, đảm bảo khiến cho các anh vô cùng kinh ngạc.” Trương Tĩnh nói, “Phải rồi, Tiểu La Từ, em kiến nghị các anh đi điều tra mối quan hệ của mấy người này.” Trương Tĩnh nêu ra tên của mấy người, Lão La bèn ghi lại vào quyển sổ note.

Tôi nhìn vào mấy cái tên này, không tìm được chau mày, mấy người này chính là mấy nhân viên phục vụ khách sạn đã cung cấp lời khai.

Hôm sau, tại toa án, đúng như dự liệu, ý kiến biện hộ của tôi và Lão La đưa ra, nếu như hung thủ là đương sự của chúng tôi, cần phải lái xe đi sau khi gây án, và cả việc anh ta đã từng làm phẫu thuật thắt ống dẫn tinh, nên trong quá trình quan hệ tình dục sẽ không sử dụng bao cao su đều bị công tố viên bác bỏ hoàn toàn.

“Thưa thẩm phán trưởng, tôi xin được đưa người làm chứng mới lên tòa.” Thấy phiên tòa rơi vào cục diện bế tắc, tôi hít thở một hơi thật sâu, quyết định ra con át chủ bài.

“Phản đối!” Công tố viên giờ tay nói, “Chứng cứ, nhân chứng cần phải được đăng kí trước khi hết thời hạn thu thập chứng cứ, bây giờ đã qua thời gian thu thập chứng cứ rồi.”

Tôi gạt mình, công tố viên nói không sai, việc nộp đăng kí tất cả bằng chứng, nhân chứng đều phải được đưa ra trong khoảng thời gian thu thập chứng cứ, qua thời hạn này, có đưa ra thì cũng phải xem tâm trạng của quan tòa.

Tôi không tránh khỏi cảm giác ảo não, sự việc quan trọng như vậy mà tôi lại có thể quên được.

“Điều công tố viên nói chỉ là ở trong tình huống thông thường.” Lão La giờ tay nói, “Nhưng trong khi đang xử án, nếu như phát hiện ra chứng cứ mới, nhân chứng mới, đồng thời có sự ảnh hưởng then chốt đến quá trình thẩm vấn xử lí vụ án, có thể đưa ra yêu cầu trên tòa. Thẩm phán trưởng cũng nên cân nhắc tình hình để đưa ra quyết định. Hôm nay, việc chúng tôi đưa ra đề nghị đưa người làm chứng ra tòa hoàn toàn phù hợp với quy định này.”

Thấy thẩm phán trưởng hơi do dự, tôi cũng vội nói: “Thưa thẩm phán trưởng, tôi muốn nhắc nhở mọi người một chút, ý nghĩa sự tồn tại của tòa án chính là điều tra rõ chân tướng sự thực, tiến hành xét xử công bằng đối với bị cáo. Nếu như cố tình bỏ qua một số người làm chứng và lời làm chứng, rất có khả năng xảy ra tình trạng chúng ta không hiểu rõ được chân tướng sự thực mà gây nên vụ án oan.”

Thẩm phán trưởng sau khi thương lượng với mấy vị thẩm phán khác, cuối cùng vẫn đồng ý lời yêu cầu của chúng tôi.

Cánh cửa chính của phòng xử án mở ra, một chuỗi âm thanh lộp cộp từ gót giày cao gót gõ xuống nền nhà truyền vào, tiếp đến là tiếng xuyết xoa của những người tham dự phiên tòa, ngay cả công tố viên đã luống tuổi ngồi trên ghế công tố cũng đang cuống cuồng tìm kính.

Nhìn Trương Tĩnh bước vào trong phòng xử án, tôi không tìm được day day thái dương. Cô nha đầu này, đúng là thích nổi bật, với vai trò là người làm chứng được phía biện hộ mời lên tòa, cô lại mặc một bộ cánh phục hết sức trang nghiêm. Mặc dù bộ cánh phục này vốn khiến cho thân hình cao ráo của cô càng trở nên khí thế, nhưng đương nhiên cũng dễ cho mọi người biết, người làm chứng muốn giúp bị cáo là một cảnh sát.

“Yên lặng!” Thẩm phán trưởng hét liền mấy tiếng “yên lặng” mới khiến cho sự ồn ào ở chỗ khách tham dự yên ắng trở lại, nhưng lại không thể ngăn cản được tâm trạng kích động của những người thân bạn bè của nạn nhân gây ra hành động quá khích.

“Cẩn thận!” Tôi còn chưa kịp thốt ra câu này, một chiếc giày đã bay sượt qua tóc Trương Tĩnh. Trương Tĩnh sợ hãi mặt tái nhợt, nhưng phía công tố thì lại tỏ ra vui mừng trước tai họa của người khác.

Chính vì việc này, Trương Tĩnh và phía công tố đã kết mối thù với nhau, động một chút là cô ấy kiểm soát gây chuyện với Viện kiểm sát. Rất lâu sau, tên cô vẫn là một điều cảm kích đối với Viện kiểm sát, chỉ cần nhắc đến “nữ ma đầu” này, việc đầu tiên mà phía công tố nghĩ đến chính là, sao lại động vào “kẻ địch của Viện kiểm sát” chứ, việc thứ hai chính là vội vàng xem xét lại hồ sơ vụ án, xem xem có để sót điều gì không.

“Người làm chứng, thân phận của cô là gì?” Sau khi khôi phục lại trật tự của tòa án, thẩm phán trưởng hỏi.

“Trương Tĩnh, nhân viên điều tra kỹ thuật hình sự của Sở Công an tỉnh.” Trương Tĩnh nói.

“Người làm chứng, cô có nắm rõ cô có nghĩa vụ phải làm chứng đúng như sự thực ở trên tòa, nếu như làm chứng giả hoặc cố ý giấu giếm sự thực, cần phải chịu trách nhiệm pháp luật hay không?” Thẩm phán trưởng lại hỏi.

“Nắm rõ.”

”Người biện hộ, hãy đưa ra câu hỏi.” Thẩm phán trưởng nói.

”Người làm chứng, trong vụ án lần này, cô cho rằng hung thủ có phải là bị cáo trước mặt chúng ta đây không?” Nói thực, đây là lần đầu tiên tôi biện hộ cho một vụ án hình sự trên tòa, hoàn toàn không biết cần phải hỏi nhân chứng những gì, cho nên chỉ có thể chọn lựa cách thức hỏi thẳng thắn này luôn.

”Không phải.” Trương Tĩnh nói, ”Tôi có đầy đủ chứng cứ chứng minh hung thủ không phải là bị cáo.”

Trong tòa rộ lên tiếng lao xao, các vị quan tòa ghé tai nhau thì thầm bàn tán, giây lát sau, thẩm phán trưởng mới nói: ”Người làm chứng, tôi hỏi lại một lần nữa, từng lời mà cô nói, đều cần phải gánh chịu trách nhiệm pháp luật tương ứng, cô có nắm rõ điều này hay không?”

”Đúng vậy, tôi hiểu rất rõ. Tôi có chứng cứ.” Trương Tĩnh bình tĩnh nói.

”Mời cô đưa ra chứng cứ của mình!” Thẩm phán trưởng nói.

Trương Tĩnh đưa ra một bản báo cáo giám định, nói: ”Chúng tôi tiếp nhận yêu cầu tiến hành giám định lại của luật sư, thông qua phê chuẩn, tôi và đồng nghiệp đã tiến hành thẩm định lại chiếc xe hơi xuất hiện ở hiện trường vụ án. Trong xe, tôi phát hiện ra một con muỗi chết. Trong cơ thể con muỗi đó, lấy được một lượng máu nhỏ. Qua giám định, vết máu đó không phải của nạn nhân, cũng không thuộc về bị cáo, mà thuộc về cậu bạn trai của nạn nhân – Phở Mỗ.”

”Điều này không hề có khả năng chứng minh Cố Minh không giết người.” Công tố viên lập tức nói.

”Đúng vậy, điều này không thể chứng minh đương sự của tôi không giết người, nhưng mọi người không cảm thấy kì lạ sao? Tại sao Phở Mỗ, bạn trai của nạn nhân lại xuất hiện trong xe chứ? Thẩm phán trưởng, tôi xin được yêu cầu cho một người khác ra tòa làm chứng.” Lão La cũng đứng lên, hùng dũng nói.

Nhân chứng mới được đưa ra tòa là một ông lão tóc điểm bạc. Sau khi ngồi vào ghế nhân chứng, ông tự giới thiệu mình là giảng viên của học viện Du lịch trong thành phố này.

”Người làm chứng, xin hỏi, ông có quen mấy người này không?” Lão La lần lượt đưa bức ảnh của mấy nhân viên phục vụ khách sạn và Phở Mỗ - bạn trai Lâm Lâm cho ông già, lên tiếng hỏi.

Ông già đeo kính lão, tỉ mỉ ngắm nhìn mấy tấm ảnh đó, giây lát sau, gật đầu nói: ”Có, tôi có quen.”

”Họ là ai vậy?”

”Là sinh viên của tôi,“ Ông già trả lời.

”Đều là sinh viên của ông sao?”

”Đúng vậy!”

”Mấy người bọn họ có quen nhau không?”

”Có quen, họ cùng sống trong một phòng kí túc xá của trường, hiện nay họ đang cùng thực tập ở một chỗ.”

”Thẩm phán trưởng, tôi hỏi xong rồi!” Lão La thậm chí còn không giải thích mục đích đưa ra những câu hỏi này, đã kết thúc việc đặt câu hỏi.

”Công tố viên, hãy đặt câu hỏi.” Thẩm phán trưởng nói.

Công tố viên lắc đầu, xuất hiện tình hình này là điều mà anh ta không thể nào ngờ tới.

”Người làm chứng, ông có thể xuống được rồi.” Thẩm phán trưởng nói rồi lại nhìn tôi và Lão La, ”Người biện hộ, các anh còn nhân chứng, chứng cứ mới muốn đưa ra phải không?”

”Đúng vậy.” Tôi vội đứng dậy, nói: ”Đây là một bản lời khai tôi vừa có được, nhân viên quản lí bộ phận bảo vệ của khách sạn mà đương sự thuê phòng đã chứng thực, hôm đó không hề bố trí điều chỉnh quy trình của máy camera giám sát. Chúng tôi có lí do cho rằng, có người tự ý tắt hệ thống máy camera của khách sạn, thậm chí có khả năng đã xóa sạch đoạn băng video được camera quay lại. Mối quan hệ của mấy người làm chứng này khá thân thiết, hơn nữa lúc trước họ cũng đặc biệt che giấu mối quan hệ với nhau, chúng tôi xin đề nghị hủy bỏ phần chứng cứ này.”

”Ý kiến của người biện hộ, bản tòa sẽ suy xét kĩ lưỡng, bây giờ tạm nghỉ, ba mươi phút sau tiếp tục phiên tòa.” Thẩm phán trưởng nói.

Thật không ngờ sự chuyển biến của vụ án lại xuất hiện trên người một con muỗi bé tẹo, trước khi mở phiên tòa, tôi và Lão La hoàn toàn không thể nào ngờ tới. Phiên tòa vừa tạm nghỉ, tôi liền kéo Lão La tìm thấy Trương Tĩnh đang nghỉ bên ngoài.

”Sao em lại nghĩ được đến điều này vậy?” Tôi hỏi.

”Rất đơn giản mà. Anh có nhớ đêm hôm đó, khi làm xong mô phỏng hiện trường trở về, ở trong xe, anh đã đập chết một con muỗi, còn nói, chỉ có một

lúc mà sao trong xe có nhiều muối thế?” Trương Tĩnh ngồi xuống ghế, nói, còn tinh nghịch ngo ngoáy đôi chân dài.

”Đúng là có chuyện này.” Tôi nhớ lại, gật đầu.

”Lúc đó em đã nghĩ, có khi lúc Lâm Lâm bị hại, ở trong xe cũng có muối cũng nên, không khéo còn đốt hung thủ nữa. Cho nên, em đã đi kiểm tra, kết quả thì các anh đã biết rồi đây.” Trương Tĩnh nói.

Trương Tĩnh nói rất đơn giản, nhưng tôi biết rõ, đây không hề là một việc dễ dàng. Con muối bé xíu như thế, đâu có dễ tìm được. Không biết cô ấy đã phải tìm bao lâu, rồi lại mất bao tinh lực mới có thể lấy được mẩu muối quan trọng từ trong cơ thể con muối.

”Thật không ngờ, công lao trong vụ này lại thuộc về một con muối.” Lão La cảm thán, “Đây đúng là số phận!”

”Là em đấy chứ! Đó là do em phát hiện được.” Trương Tĩnh giậm chân nói.

”Lão La, lần này không mời Trương Tĩnh đi ăn một bữa thịnh soạn thì đúng là không ổn chút nào.”

”Cô ấy quan tâm đến điều này sao? Cô ấy đã ăn rất nhiều món mà cậu còn chưa từng nhìn thấy cơ.”

”Trương đại mĩ nhân không quan tâm đến ăn gì, mà là ăn với ai. Đồng chí La Kiệt, đã đến lúc hiến thân vì sự nghiệp rồi đấy, tiến lên đi, Pikachu!” Tôi đập mạnh vào lưng Lão La.

Mặc dù chưa tuyên án, nhưng trực giác đã nói cho tôi biết, vụ án này, chúng tôi cơ bản đã thắng lợi.

Thời gian tạm nghỉ rất ngắn ngủi, phiên tòa nhanh chóng tiếp tục tiến hành. Cho dù đoán biết được kết quả cuối cùng của vụ án này ra sao, nhưng tôi vẫn cứ thấp thỏm. Một vị luật sư biện hộ vụ án hình sự có kinh nghiệm mười mấy năm từng nói với chúng tôi, vụ án hình sự, muốn lật lại vụ án ở trên toàn là điều vô cùng khó khăn.

Một là sức ảnh hưởng của vụ án hình sự quá lớn, phía công tố thường làm rất chắc trên phương diện chứng cứ, khiến cho luật sư biện hộ không biết bắt tay từ đâu. Mặt khác cũng là bởi vì, trong một vài phiên tòa, khi tòa án tuyên bố nghi phạm của một vụ án hình sự vô tội thì sẽ bị coi là sự khinh nhờn pháp luật, sự bất lực của quan toà.

Còn về việc Cố Minh sẽ nhận được sự đãi ngộ thế nào, tôi cũng không nắm rõ. Thực ra lúc này tôi đã có sự chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất, gửi gắm hi vọng vào phiên tòa xét xử lần hai có thể giúp Cố Minh thoát khỏi tội danh.

Nhưng kết quả của vụ án này lại vượt xa ngoài dự liệu của tôi và Lão La.

Sau khi tiếp tục phiên tòa, Viện kiểm sát đột nhiên nêu ra lí do, vì nhân chứng, chứng cứ quan trọng có sự thay đổi, yêu cầu kéo dài thời gian xét xử vụ án này, bổ sung điều tra phá án.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

3

Sự việc không phát triển theo hướng mà Trương Tĩnh dự liệu, trên báo ngày hôm sau không hề có bất cứ bài viết nào về vở kịch ồn ào trước cổng trại tạm giam. Rõ ràng, khả năng của Trương Tĩnh mặc dù có thể điều động một bộ phận nguồn nhân lực giới truyền thông, nhưng vẫn chưa đủ để chỉ huy giới truyền thông đăng bài.

Lão La thu thập tất cả báo trong khắp thành phố, sau khi không tìm thấy bất cứ lời bình luận nào, cuối cùng cũng yên tâm, bắt đầu đôn đáo ngược xuôi vì vụ án này. Cho dù cảnh sát lúc trước đã điều tra tỉ mỉ, nhưng với vai trò là luật sư, tiến hành xác minh lại đối với kết quả điều tra của cảnh sát cũng là một công việc vô cùng quan trọng.

Sáng sớm, chúng tôi đã chạy đến cái khách sạn mà Cố Minh thuê tối hôm xảy ra án mạng, tìm được mấy nhân viên phục vụ cung cấp lời khai, trông họ có vẻ đều không quá 20 tuổi, biển tên trước ngực cho thấy, mấy người này không phải là nhân viên chính thức của khách sạn, chỉ là nhân viên thực tập.

”Xác nhận chính là người này có phải không?” Tôi cầm một tập ảnh đặt xuống bàn, nhìn bọn họ rồi rút một tấm ảnh của Cố Minh đưa ra, hỏi.

”Chính là anh ta.” Nhân viên phục vụ gật đầu, “Ông chủ đó rất tốt bụng, thường xuyên bo cho chúng tôi.”

“Nếu như lúc đó máy camera không bị điều chỉnh, là có thể có được những chứng cứ trực tiếp rồi.” Lão La nhìn vào máy quay trong sảnh, thờ dãi, “Người quản lí an toàn có đi làm không? Có mấy vấn đề cần hỏi anh ta một chút.”

“Không.” Nhân viên phục vụ lắc đầu, “Người quản lí đang nghỉ phép năm.”

“Thật biết chọn đúng lúc quá!” Lão La đứng dậy: “Đi thôi, quay về tiếp tục nghiên cứu hồ sơ vụ án, chắc chắn, vẫn còn có điều gì đó mà chúng ta chưa phát hiện ra.”

“Cậu có nhớ là Cố Minh khi nói đến chi tiết lúc anh làm việc đó với Lâm Lâm có dùng bao cao su hay không nhỉ?” Lão La ngậm điều thuốc, chiếc xe đưa điều khiển từ xa dưới sự điều khiển của cậu ấy đang bay lộn nhào và thực hiện hàng loạt các động tác khó, tập hồ sơ đang mở tung ra bị vứt trên bàn hết sức tùy tiện.

“Hình như không nói thì phải.” Tôi nhớ lại một chút, lắc đầu: “Anh ta không nhắc đến là có dùng hay không.”

“Cậu hãy xem chỗ này.” Lão La đưa cho tôi bản báo cáo khám nghiệm tử thi của bác sĩ pháp y, nói: “Cảnh sát nói phát hiện ra tinh dịch của Cố Minh trong âm đạo của Lâm Lâm, nhưng đồng thời cũng nói rõ, trong âm đạo của Lâm Lâm có hoạt chất bôi trơn của bao cao su.”

“Cậu muốn nói...” Tôi chau mày, “Bao cao su bị rách ư?”

“Cậu ngốc vừa thôi!” Lão La thực hiện thao tác trên chiếc điều khiển, chiếc xe đưa kẻ sát chân tôi liền quay đi, “Đọc hồ sơ bao lâu như vậy, thế cậu đã đọc được những gì rồi? Trong vật chứng của cảnh sát có nhắc đến bao cao su không?”

Nghe cậu ấy nói vậy, tôi vội lật giờ nhanh một lượt cả tập hồ sơ. Quả nhiên đúng như lời Lão La nói, từ đầu đến cuối, cảnh sát đều không hề nhắc đến việc phát hiện ra vật chứng quan trọng là chiếc bao cao su tại hiện trường hay trong khách sạn.

“Thấy chưa, tôi đã nói mà, Cố Minh không thể nào là hung thủ được.” Tôi hươ hươ nắm tay, nói: “Nếu anh ta đã nghĩ đến việc dùng bao cao su, sao lại không nghĩ đến việc xử lí những dấu vết khác chứ? Còn lưu lại tinh dịch là chứng cứ vô cùng quan trọng trong cơ thể Lâm Lâm, lại còn không lái chiếc xe của mình đi nữa chứ? Lão La, tôi cảm thấy, sự việc rất có thể là thế này: sau khi Lâm Lâm và Cố Minh quan hệ xong, liền kết với kẻ khác để lấy trộm xe của Cố Minh, đồng thời quan hệ với người đó trong xe, và người đó dùng bao cao su. Không biết nguyên nhân nào khiến cho người đó giết chết Lâm Lâm.”

“Cậu nghĩ cảnh sát cũng ngu ngốc như cậu sao? Vấn đề rõ ràng như vậy mà không nhận ra?” Lão La lườm tôi một cái, “Tôi lại cảm thấy có một loại khả năng khác, Lâm Lâm đúng là liên kết với người khác để trộm xe của Cố Minh, nhưng Cố Minh đã bám theo Lâm Lâm, phát hiện ra việc làm của Lâm Lâm, trong lúc tức giận đã giết chết Lâm Lâm. Đồng thời, anh ta rất có khả năng còn giết thêm một người nữa. Điều này có thể giải thích vì sao anh ta từ bỏ chiếc xe của mình, anh ta muốn nguy tạo thành xe bị lấy trộm, không liên quan gì đến anh ta.”

“Chúng ta với vai trò là luật sư biện hộ cho đương sự, là cần phải giúp cho anh ta thoát được hoặc được giảm nhẹ hình phạt, sao theo cách nói của cậu thì lại làm cho tội nặng thêm một bậc thế chứ?” Tôi nhìn Lão La, cảm thấy vô cùng bất lực.

“Sự suy đoán hợp lí.” Lão La nói về đặc ý sự là như vậy, chúng ta phải làm thế nào?”

“Không biết! Tôi muốn yên tĩnh một chút!”

“Ai nhớ em đấy?”(*)

(*) Chữ muốn và nhớ trong tiếng Trung cùng chung một chữ.

Tôi vừa nói xong, ở ngoài phòng làm việc đã vang lên giọng nói vui vẻ, tiếp đến, Trương Tĩnh đã đứng ý ở cửa phòng. Tôi quay sang nhìn Lão La, quả nhiên, trên mặt cậu ấy lập tức hiện lên nét rầu rĩ. Chiếc xe đưa điều khiển cũng vừa vận đấm xuống chân cô ấy, ngã lộn nhào.

Không biết vì sao, nhìn thấy bộ dạng ấy của cậu, tôi lại không kìm nổi bật cười.

“Sao thế? Tiểu La Từ, nhìn thấy em không vui à?” Trương Tĩnh tóm lấy chiếc xe đưa, nói về bất năn: “Anh vẫn còn nợ bữa com hôm qua đấy, có phải là đã tiêu tiền vào thứ này không?”

“Trông anh giống người mắc nợ không trả như vậy ư? Chờ anh bận xong vụ án này.” Lão La xụ mặt, ném điều khiển sang một bên, sức lực toàn thân như thể đã bị rút sạch, một bàn tay nắm chặt ví tiền để trong túi.

“Được rồi, đừng có mang bộ mặt như đưa đám thế.” Thấy nét mặt của Lão La, Trương Tĩnh không kìm được bật cười, “Nói xem, vụ án đó của các anh thế nào rồi?”

“Anh cảm thấy hung thủ của vụ án này là một người khác, còn Lão La thì cho rằng Cố Minh giết chết không chỉ một người. Em nói xem việc này là thế nào chứ?” Tôi đi đến cây nước nóng lạnh, pha cho Trương Tĩnh một tách cà phê, “Hai viên đường à?”

Trương Tĩnh gật đầu, nhìn chúng tôi với ánh mắt kinh ngạc: “Ồ, hai vị luật sư các anh lại còn làm công việc pha án nữa à? Nói xem, là chuyện gì vậy?”

“Với vai trò là luật sư, chúng tôi có nghĩa vụ phải bảo vệ thông tin bí mật của đương sự, Lão Giản, cậu không được nói tình hình vụ án cho những người không liên quan đấy.” Khuôn mặt và lời nói tỏ ra nghiêm túc của Lão La lại nhận được cú lườm cho lác mắt của Trương Tĩnh.

“Em là người không liên quan sao?” Trương Tĩnh nguyệt một tiếng, “Vụ án này là do em đem đến cho các anh đấy. Hơn nữa, lão... bản cô nương lại là

trường ban cố vấn kỹ thuật của các anh đây. Anh Tiểu Minh, anh nói xem!”

Nhìn thấy ánh mắt đầy uy hiếp của Trương Tĩnh, tôi bèn đặc biệt nói cho cô ấy biết nội dung thảo luận giữa tôi và Lão La lúc nãy. Nhìn thấy vẻ mặt dần trở nên nặng nề của cô, tôi vội nói: “Đều chỉ là đoán bừa thôi, em là người có chuyên môn, đừng có cười bọn anh nhé.”

“Không đâu, bọn anh nói rất có lý,” Không ngờ Trương Tĩnh đột nhiên nói, rồi thở dài: “Đối với Viện kiểm sát, vụ án này đúng là có đầy đủ chứng cứ, đủ để định tội, dù là ai cũng có thể dễ dàng chiến thắng. Cũng chỉ có các anh, mới đứng ở góc độ đương sự không phải là hung thủ để suy xét vấn đề.”

“Đúng vậy!” Lão La nói về đắc ý, “Viện kiểm sát có nhiệm vụ định tội, nhiệm vụ của bọn anh là giúp đương sự thoát tội, chính điều này đã quyết định góc độ suy xét vấn đề của bọn anh hoàn toàn tương phản.”

“Đừng vui mừng quá sớm!” Trương Tĩnh hừ một tiếng, “Hướng suy nghĩ của Tiểu La Tử có phần thiếu thực tế, Cố Minh nếu như giết chết hai người, thì đồng thời phải không chế được hai người này, nếu không thì phải dùng thủ pháp bạo lực hơn, khó có thể tránh được việc để lại vết máu. Trong bản báo cáo không hề nhắc đến điều này. Còn về hướng suy nghĩ của anh Tiểu Minh, em cũng có một hướng suy nghĩ.”

Trương Tĩnh cổ tay vòng vo.

“Có hướng suy nghĩ gì?” Lão La hỏi với vẻ hào hứng giả tạo.

“Các anh có biết ‘khôi phục hiện trường’ không?” Trương Tĩnh nói về hào hứng, “Chính là mô phỏng lại tất cả những gì đã xảy ra ở hiện trường vụ án, có đôi khi sẽ phát hiện ra được một số chứng cứ bị bỏ sót.”

“Ý của em là?” Tôi nhìn Trương Tĩnh nhũn mày hỏi.

“Đúng vậy, chúng ta cũng có thể làm một cuộc khôi phục hiện trường mà.” Trương Tĩnh nói.

“Nhưng bọn anh không biết gì đâu.” Tôi xòe hai tay ra về bất lực.

“Em biết còn gì!” Trương Tĩnh nói, “Vậy tối hôm nay nhé, thế nào? Tất cả nghe theo lời chỉ huy của em, không chừng thực sự có thể tìm ra được manh mối có giá trị đắt. Cứ quyết định như vậy đi!”

Ban đêm, khoảng hơn 11 giờ, dưới sự ép buộc của Trương Tĩnh, Lão La lái xe, chở chúng tôi đi đến hiện trường vụ án. Xuất phát từ vài lý do đặc biệt, Lão La có vẻ hơi mâu thuẫn. Trên đường đi, cậu ấy cứ liên tục nhìn ra bên ngoài với vẻ bất an, lâu bầu vẻ bất mãn: “Tại sao nhất định phải ở nơi này? Tại sao nhất định phải vào giờ này?”

“Đã là khôi phục hiện trường, đương nhiên phải cố gắng hết sức để khôi phục lại tất cả mọi thứ, bao gồm cả hoàn cảnh lúc đó. Dừng xe, dừng xe, chính là ở chỗ này, lùi lại một chút.” Trương Tĩnh nói, chỉ huy dừng xe trong rừng.

“Lão La à, tôi nhớ ra một việc.” Nhìn vào khu rừng tối đen, tôi nở nụ cười “nham hiểm”, “Trong rừng này trước đây đã từng xảy ra vụ án mạng thì phải? Hình như cũng là một cô sinh viên, bị kéo đến đây giết hại thì phải? Nghe nói nơi này có ma đấy, cứ đến tối là có người nghe thấy tiếng con gái khóc lóc.”

“Hu... hu...”, Trương Tĩnh ngồi ở ghế lái phụ đúng lúc đó cũng khéo léo phối âm phụ họa với tôi.

Sắc mặt Lão La chợt trắng nhợt. “Phải rồi, ở đây có ma, hay là sáng mai chúng ta hãy đến nhé?”

“Có ma à? Có ma quá tốt!” Trương Tĩnh tỏ ra hưng phấn, “Em còn chưa bắt được ma quỷ bao giờ cơ, nếu giờ có thể bắt được một con về, không chừng còn có thể đoạt giải Nobel nữa đấy.”

“Ha ha.” Nghe thấy lời Trương Tĩnh, cuối cùng tôi cũng không thể kìm chế nổi, bật cười.

“Cười à, cứ cười tiếp đi, lát nữa cho cậu biết tay!” Lão La quay lại hằn học lườm tôi, rồi mắt cậu ấy chợt trợn trừng, cứ nhìn chăm chăm về phía sau lưng tôi.

“Có ma... ma...” Cậu ấy gào thét, làm tôi giật nảy mình, tôi còn chưa kịp có phản ứng, cậu ấy đã tát bốp một phát, cặp kính trên sống mũi tôi bay vèo đi mất.

Tôi không kịp để tâm đến cặp kính, vội quay đầu lại, liền nhìn thấy ở bên ngoài chiếc xe không xa, có một đóm lửa đang chấp chòn, mấy bóng đen đang vây xung quanh đóm lửa, bóng của họ dưới ánh lửa chấp chòn giống như đang giờ nanh nhe vuốt. Ngay cả Trương Tĩnh vốn là cô gái bạo gan cũng sợ hãi đến nín thở.

Giây lát sau, Trương Tĩnh đẩy cửa xe ra, hét lớn: “Ai ở đó?”

Mấy bóng đen đó chợt dừng lại, tiếp đó liền phát ra tiếng kêu hãi hùng, chạy tán loạn.

“Hình như trông có vẻ hơi quen đấy.” Nhìn thấy bóng dáng mấy kẻ bỏ chạy đó, Lão La khi đã định thần lại chau mày, rồi chợt nói: “Lão Giản, cậu nhìn xem, có giống mấy nhân viên phục vụ đó không?”

Tôi nào biết được có giống hay không chứ, lúc tôi không có kính thì không nhìn rõ thứ gì ở khoảng cách ngoài một mét.

“Bỏ đi!” Lão La nói về bất lực, rồi lại nhìn Trương Tĩnh, “Bây giờ làm thế nào?”

Trương Tĩnh không nói gì, lấy từ trong túi sách ra một túi hồ sơ, nhò vào đèn xe, tìm ra được mấy bức ảnh rồi ngắm nghía.

“Tiểu La Tử, anh hãy ngã ghế lái phụ xuống, rồi anh nằm lên ghế.” Nghe Trương Tĩnh nói vậy, Lão La cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng dưới ánh mắt cứng rắn của Trương Tĩnh, cũng chỉ có thể làm theo đúng yêu cầu của cô.

“Thắt dây an toàn.” Trương Tĩnh chỉ huy, “Anh Tiểu Minh, anh trèo lên người anh ấy đi!”

“Gi cơ?” Tôi ngần người, xác nhận lại một lần nữa với vẻ mặt không tài nào tin nổi, “Anh trèo lên người á?”

“Nếu không thì sao chứ?” Trương Tĩnh xòe tay ra, “Khôi phục lại hiện trường mà, thì phải có người đóng vai nạn nhân, có người đóng vai hung thủ chứ.”

“Thế tại sao em lại không đóng vai hung thủ?” Tôi buột miệng nói, ngay lập tức liền cảm thấy hối hận.

Quả nhiên, nét mặt Trương Tĩnh có vẻ hơi thất vọng, chu môi: “Anh tưởng em không muốn sao, nhưng anh vốn không biết cần phải chú ý những gì.”

“Thế tại sao Lão Giản lại không phải là nạn nhân?” Lão La đã nằm xuống ghế bèn lên tiếng.

“Anh nhìn xem, anh vóc dáng nhỏ thó thế, 1,7m, nếu không phải năm đó anh cứu em, em có thể nhìn ngó đến anh sao? Anh hãy nhìn lại anh Tiểu Minh đi, 1,85m, dáng người cao lớn, ai là công, ai là thụ thì còn cần phải nói sao? Được rồi, đừng nhiều lời nữa, mau trèo lên đi!” Trương Tĩnh nói về bất mãn, đồng thời tôi cảm thấy một lực mạnh đập vào móng mình, tôi vội quay đầu lại, nhìn thấy cô ấy đang ung dung thu căng chân dài gọi cảm của mình lại.

Còn Lão La lúc đó, tôi chỉ muốn đánh cho cậu ấy một trận. Cậu ấy đang nhắm chặt hai mắt, nghiêng đầu sang một bên, trong miệng không biết đang lẩm bẩm điều gì. Tôi ghé lại gần hơn một chút mới nghe thấy, cậu ấy luôn miệng nói: “Tôi là đàn ông thực thụ, tôi không phải là người đồng tính.”

“Ông đây cũng không phải!” Tôi bực bội hét lên, nhìn Trương Tĩnh đang đứng bên ngoài xe, “Tiếp theo thế nào?”

“Đề em xem nào.” Trương Tĩnh lật giờ hồ sơ, trên mặt lộ ra thần sắc kì quái, “Trong bản báo cáo viết, hai người chắc là đã quan hệ, cho nên..”

Nghe đến đây, Lão La lập tức lấy hai tay che trước ngực. Tôi cũng ngồi thẳng người, gần như đồng thời hét lên, “Không!”

“Chỉ làm giả vờ tí thôi mà!” Trương Tĩnh tỉnh bơ xua xua tay, “Em còn không nói em bị thiệt đấy.” Nét mặt cô nhìn tôi với vẻ thiệt thòi, thần sắc như chực khóc đó khiến tôi lập tức từ bỏ tất cả ý nghĩa phản kháng, bèn cố tình cúi xuống. Lão La thấy tôi thực hiện, liền kích động giãy giụa.

“Phải rồi, chính là như vậy!” Trương Tĩnh bên ngoài xe thốt lên vẻ hưng phấn, “Anh Tiểu Minh, cởi áo anh ấy, bóp cổ anh ấy.”

Tôi nhận lệnh nhắm chặt mắt, thực hiện xé áo Lão La, nhưng lại không bóp cổ cậu ấy giống như yêu cầu của Trương Tĩnh, mà là bịt miệng cậu ấy, còn một tay thì giữ chặt hai tay của cậu ấy. Hành động này khiến cho toàn bộ cơ thể tôi đề lên người Lão La, cảnh tượng vô cùng ám muội. Lão La giãy giụa càng lúc càng kịch liệt, mặt đỏ bừng bừng. Thấy tôi không hề có ý định buông tay, cậu ấy đá mạnh tôi một cú, trực tiếp đá tôi ra khỏi xe.

“Hừ, Lão Giản, cậu thực sự muốn giết tui đấy à?” Lão La thờ dốc, bực bội hét lên.

“Cô ấy bảo thế.” Tôi chỉ vào Trương Tĩnh. Lúc này Trương Tĩnh đang cầm máy ảnh, nở nụ cười ranh mãnh.

“Em làm cái gì thế?” Lão La hoảng hốt hỏi, còn tôi thì cuống cuống chỉnh lại quần áo.

“Cảnh tượng tuyệt vời thế này, đương nhiên là phải giữ lại làm kỷ niệm chứ?” Trương Tĩnh đứng đưa máy ảnh, nói.

“Ôi, một đời anh mình!” Trong bóng tối truyền tới tiếng kêu thảm thiết của Lão La.

“Anh mà anh mình khi gì!” Trương Tĩnh bĩu môi.

“Thế nào?” Tôi hỏi.

“Chắc là thế này đấy.” Trương Tĩnh nói, “Hung thủ cường ép nạn nhân quan hệ tình dục, nhưng lại không ngờ khiến cho nạn nhân tử vong, sau khi vội vã thu dọn hiện trường liền bỏ chạy.”

“Anh Tiểu Minh, bây giờ anh là hung thủ, anh sẽ làm thế nào?” Trương Tĩnh hỏi.

“Chạy thôi.” Tôi chẳng nghĩ mà trả lời luôn, “Chắc chắn là đá vèo Lão La xuống khỏi xe, lái xe bỏ chạy.”

“Nếu là Cố Minh chắc cũng sẽ làm như vậy nhỉ.” Trương Tĩnh chau mày, “Nhưng anh ta lại bỏ lại xe. Anh Tiểu Minh, nếu là anh, anh sẽ xử lí cái bao cao su đã qua sử dụng như thế nào?”

“Tìm bừa một chỗ nào đó để chôn.” Tôi nghĩ một lát, “Không phải, vật chứng quan trọng như thế, đốt đi là an toàn nhất.”

Trên mặt Trương Tinh tỏ ra chút thần sắc thất vọng, chui vào trong xe, nói: "Đi thôi!"

"Thế là xong rồi à?" Lão La nhìn Trương Tinh với vẻ băn khoăn, "Không phát hiện được gì cả."

"Sao lại không phát hiện được gì?" Trương Tinh tươi cười nhìn Lão La, "Anh Tiểu Minh chẳng phải đã nói rồi sao, anh ấy chắc chắn sẽ lái xe chạy trốn. Nhưng," Trương Tinh đột nhiên thay đổi nét mặt, bộ dạng rất nghiêm túc, "Ở đây có một tiền đề điều kiện quan trọng, hung thủ cho rằng lái chiếc xe này đi cùng không có gì nguy hiểm, nói một cách khác, chiếc xe này là của anh ta."

Lão ta ngẩn người một lát, nghĩ một lúc, lắc đầu nói: "Thế thì có tác dụng gì chứ, vốn không có chứng cứ, tòa án sẽ không chấp nhận đâu."

"Đứng yên!" Tôi hét một tiếng, đập bốp vào đầu Lão La một cái.

"Cậu làm gì thế?" Lão La ngẩn người.

"Muối." Tôi chau mày, hai tay vung lên, tiến hành cuộc chiến đấu kịch liệt với bốn muối trong xe, "Mới một lúc mà trong xe có nhiều muối thế. Cậu nói xem, hai người đó nghĩ thế nào mà lại chạy đến nơi này để thân mật chứ."

"Hứng thú ấy mà." Lão La cười hi hi, "Loại độc thân vạn năm như cậu không tài nào hiểu được đâu."

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

4

Thời gian ra tòa càng lúc càng đến gần, tâm trạng của tôi và Lão La cũng càng lúc càng ảm đạm, chúng tôi đã đọc tất cả những vụ án tương tự có thể tìm được, nhưng lại không thể tìm được cách nào giúp Cố Minh thoát tội. Trước ngày ra tòa, tôi quyết định đến gặp Cố Minh lần nữa, tôi nhớ đến một chuyện quan trọng cần anh ta xác nhận, nếu như có thể tìm được chứng cứ, thì tốt quá.

Bộ dạng của Cố Minh còn tồi tệ hơn so với lần trước chúng tôi gặp, anh ta gầy rộc hẳn đi, trong mắt đã không còn nổi tuyệt vọng, mà thay vào đó là sự dờ dẩn không còn chút sinh khí.

Anh ta như thể đã biết được số phận của mình, từ bỏ tranh đấu.

"Anh Cố, sự việc hơi khó xử lí, nhưng cũng vẫn chưa đến nỗi không có cách nào." Tôi cẩn thận cân nhắc câu chữ, không muốn đem đến cho anh ta quá nhiều hi vọng, dù sao thì hi vọng càng lớn, thất vọng cũng càng nhiều, nhưng lại không thể để cho anh ta triệt để tuyệt vọng. Như vậy cũng có khả năng sẽ cắt đứt tia hi vọng cuối cùng của chúng tôi, đây là một việc vô cùng khó khăn.

"Tôi muốn anh nhớ lại một chút..."

"Không cần đâu!" Không đợi tôi nói xong, Cố Minh đã cắt ngang lời tôi, trong giọng nói mang theo sự ảm đạm nhưng còn lẫn một chút cảm giác như được giải thoát, "Tôi nhận tội rồi."

"Gi cơ?" Lão La chợt tròn trừng mắt nhìn Cố Minh với vẻ kinh ngạc, "Anh nhận tội rồi?"

"Đúng vậy!" Cố Minh gật đầu, đột nhiên bật cười, trong nụ cười mang theo sự giải thoát. Dần dần, nước mắt anh ta đầm đìa khắp mặt một lát sau, đã ôm mặt khóc nức nở.

"Anh Cố, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tôi không kìm được lên tiếng hỏi.

"Tôi sống cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa cả." Cố Minh ngừng khóc, nói cho tôi và Lão La biết sự việc xảy ra trong khoảng thời gian này.

Chính trong khoảng thời gian ba tháng này, công ty của anh ta đã sơ suất trong quản lí nên đã bị phá sản, bị một công ty lớn khác thu mua lại. Người mua lại công ty của anh ta, chính là bố vợ. Sau đó, ngay mới ngày trước, vợ anh ta để nghị li hôn, đồng thời lấy lí do Cố Minh ngoại tình, tước đoạt hết quyền phân chia tài sản và nuôi dưỡng con cái của anh ta.

Nói một cách khác, cho dù là giữ được tính mạng, sau khi ra khỏi tù, Cố Minh cũng đã không còn bất cứ thứ gì nữa cả.

"Sống trong rừng, không lo thiếu củi đốt." Nghĩ hồi lâu, tôi chỉ nghĩ ra được câu nói này để an ủi anh ta.

"Anh Cố, con anh năm nay 5 tuổi rồi nhỉ?" Lão La chợt lên tiếng hỏi.

Cố Minh nhìn Lão La với vẻ băn khoăn, rồi gật đầu.

“Vậy thì cũng đã ghi nhớ được sự việc rồi. Là con trai à?” Lão La lại hỏi.

Cố Minh lại một lần nữa gật đầu.

“Anh có bao giờ từng nghĩ đến nếu như anh thực sự bị định tội cưỡng hiếp giết người, con anh sẽ như thế nào không?”

“Việc của tôi, liên quan gì đến con tôi chứ?” Cố Minh càng tỏ ra không hiểu.

“Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con của chuột sẽ biết đào hang. Có làm một điều không?” Lão La lôi thuốc lá ra, giờ đến trước mặt Cố Minh, thấy Cố Minh lắc đầu, thì tự châm một điếu, hít một hơi thật sâu, chọt đập bàn đánh rầm một tiếng, hét lên: “Anh nhận tội thì chết là xong, nhưng còn con anh thì sao? Nó sẽ bị người đời coi là con trai của kẻ cưỡng hiếp giết người, sẽ bị cho rằng tương lai sẽ trở thành một kẻ cưỡng hiếp, giết người! Anh nhẫn tâm để nó phải gánh chịu cái tội danh này mà sống sao?”

Vụ án này, chúng tôi vốn không quan tâm đến việc thắng thua. Nói thực, đại diện cho vụ án này của anh, hai người chúng tôi vốn không kiếm được đồng nào.” Lão La lôi từ trong túi xách ra một tập hóa đơn, giở ra, “Anh nhìn này, đây là số tiền mà chúng tôi phải bỏ ra trong quá trình điều tra thu thập chứng cứ cho vụ án này của anh. Anh biết vụ án này chúng tôi có thể kiếm được bao nhiêu tiền không? Tiền hỗ trợ của pháp luật, chúng tôi không kiếm nổi một xu!

Lão Giản, tên này muốn chết, muốn thế nào thì thế đi, chúng ta đi thôi!” Lão La đứng dậy, bực bội nói.

“Luật sư Giản, luật sư La, các anh muốn hỏi gì vậy?” Cố Minh do dự một lát lên tiếng.

“Tôi đó, anh và nạn nhân Lâm Lâm tất cả đã quan hệ mấy lần? Có dùng bao cao su không?” Tôi thấy sự việc có cơ hội xoay chuyển, vội hỏi luôn.

“Chỉ một lần.” Cố Minh không nghĩ mà nói luôn, “Không dùng bao cao su.”

“Anh có thể khẳng định chắc chắn chứ?”

Cố Minh gật đầu.

“Nếu như có thể có được chứng cứ nào thì tốt.” Tôi chau mày.

“Tôi đã từng làm phẫu thuật thất ống dẫn tinh.” Cố Minh nghĩ một lát, nói: “Sau khi có con, con hỏi cái nhà tôi sợ tôi linh tinh bên ngoài, sau này việc thừa kế tài sản sẽ xảy ra tranh chấp, nên đã ép tôi làm phẫu thuật thất ống dẫn tinh, từ đó về sau, tôi không cần dùng bao nữa.”

“Ừm.” Tôi lập tức ghi lại câu nói này vào sổ tay, “Tôi đó anh nói anh chỉ quan hệ một lần, việc này có thể chứng minh được không?”

“Việc này...”, Cố Minh khẽ cắn môi, do dự hồi lâu mới nói, “E là không ai có thể làm chứng được cho tôi.”

“Được rồi!” Nghe anh ta nói vậy, tôi rất lấy làm tiếc, “Ngày mai khi ra tòa, đừng có nói linh tinh, nghe theo sự sắp xếp của chúng tôi.”

Sau khi kết thúc cuộc gặp gỡ với Cố Minh, tôi và Lão La quay trở về văn phòng luật sư, thì nhận được cuộc điện thoại của Trương Tĩnh. Trong điện thoại, Trương Tĩnh nói ngày mai sẽ ra tòa làm chứng, cô nói, hiện cô đang nắm giữ được một bằng chứng vô cùng quan trọng, bảo chúng tôi chuẩn bị tốt công tác đăng ký người ra tòa làm chứng.

“Bằng chứng gì thế?” Lão La hỏi về căng thẳng.

“Việc này, đến lúc đó các anh sẽ biết, yên tâm, đảm bảo khiến cho các anh vô cùng kinh ngạc.” Trương Tĩnh nói, “Phải rồi, Tiểu La Từ, em kiến nghị các anh đi điều tra mối quan hệ của mấy người này.” Trương Tĩnh nêu ra tên của mấy người, Lão La bèn ghi lại vào quyển sổ note.

Tôi nhìn vào mấy cái tên này, không tìm được chau mày, mấy người này chính là mấy nhân viên phục vụ khách sạn đã cung cấp lời khai.

Hôm sau, tại toa án, đúng như dự liệu, ý kiến biện hộ của tôi và Lão La đưa ra, nếu như hung thủ là đương sự của chúng tôi, cần phải lái xe đi sau khi gây án, và cả việc anh ta đã từng làm phẫu thuật thất ống dẫn tinh, nên trong quá trình quan hệ tình dục sẽ không sử dụng bao cao su đều bị công tố viên bác bỏ hoàn toàn.

“Thưa thẩm phán trưởng, tôi xin được đưa người làm chứng mới lên tòa.” Thấy phiên tòa rơi vào cục diện bế tắc, tôi hít thở một hơi thật sâu, quyết định ra con át chủ bài.

“Phản đối!” Công tố viên giơ tay nói, “Chứng cứ, nhân chứng cần phải được đăng ký trước khi hết thời hạn thu thập chứng cứ, bây giờ đã qua thời gian thu thập chứng cứ rồi.”

Tôi gật mình, công tố viên nói không sai, việc nộp đăng ký tất cả bằng chứng, nhân chứng đều phải được đưa ra trong khoảng thời gian thu thập chứng cứ, qua thời hạn này, có đưa ra thì cũng phải xem tâm trạng của quan tòa.

Tôi không tránh khỏi cảm giác ảo não, sự việc quan trọng như vậy mà tôi lại có thể quên được.

“Điều công tố viên nói chỉ là ở trong tình huống thông thường.” Lão La giờ tay nói, “Nhưng trong khi đang xử án, nếu như phát hiện ra chứng cứ mới, nhân chứng mới, đồng thời có sự ảnh hưởng then chốt đến quá trình thẩm vấn xử lý vụ án, có thể đưa ra yêu cầu trên tòa. Thẩm phán trưởng cũng nên cân nhắc tình hình để đưa ra quyết định. Hôm nay, việc chúng tôi đưa ra đề nghị đưa người làm chứng ra tòa hoàn toàn phù hợp với quy định này.”

Thấy thẩm phán trưởng hơi do dự, tôi cũng vội nói: “Thưa thẩm phán trưởng, tôi muốn nhắc nhở mọi người một chút, ý nghĩa sự tồn tại của tòa án chính là điều tra rõ chân tướng sự thực, tiến hành xét xử công bằng đối với bị cáo. Nếu như cố tình bỏ qua một số người làm chứng và lời làm chứng, rất có khả năng xảy ra tình trạng chúng ta không hiểu rõ được chân tướng sự thực mà gây nên vụ án oan.”

Thẩm phán trưởng sau khi thương lượng với mấy vị thẩm phán khác, cuối cùng vẫn đồng ý lời yêu cầu của chúng tôi.

Cánh cửa chính của phòng xử án mở ra, một chuỗi âm thanh lộp cộp từ gót giày cao gót gõ xuống nền nhà truyền vào, tiếp đến là tiếng xuyết xoa của những người tham dự phiên tòa, ngay cả công tố viên đã luống tuổi ngồi trên ghế công tố cũng đang cuống cuống tìm kính.

Nhìn Trương Tĩnh bước vào trong phòng xử án, tôi không kìm được day day thái dương. Cô nha đầu này, đúng là thích nổi bật, với vai trò là người làm chứng được phía biện hộ mời lên tòa, cô lại mặc một bộ cánh phục hết sức trang nghiêm. Mặc dù bộ cánh phục này vốn khiến cho thân hình cao ráo của cô càng trở nên khí thế, nhưng đương nhiên cũng dễ cho mọi người biết, người làm chứng muốn giúp bị cáo là một cảnh sát.

“Yên lặng!” Thẩm phán trưởng hét liền mấy tiếng “yên lặng” mới khiến cho sự ồn ào ở chỗ khách tham dự yên ắng trở lại, nhưng lại không thể ngăn cản được tâm trạng kích động của những người thân bạn bè của nạn nhân gây ra hành động quá khích.

“Cẩn thận!” Tôi còn chưa kịp thốt ra câu này, một chiếc giày đã bay sượt qua tóc Trương Tĩnh.

Trương Tĩnh sợ hãi mặt tái nhợt, nhưng phía công tố thì lại tỏ ra vui mừng trước tai họa của người khác.

Chính vì việc này, Trương Tĩnh và phía công tố đã kết mối tư thù với nhau, động một chút là cô ấy kiểm soát gây chuyện với Viện kiểm sát. Rất lâu sau, tên cô vẫn là một điều cấm kỵ đối với Viện kiểm sát, chỉ cần nhắc đến “nữ ma đầu” này, việc đầu tiên mà phía công tố nghĩ đến chính là, sao lại động vào “kẻ địch của Viện kiểm sát” chứ, việc thứ hai chính là vội vàng xem xét lại hồ sơ vụ án, xem xem có để sót điều gì không.

“Người làm chứng, thân phận của cô là gì?” Sau khi khôi phục lại trật tự của tòa án, thẩm phán trưởng hỏi.

“Trương Tĩnh, nhân viên điều tra kỹ thuật hình sự của Sở Công an tỉnh.” Trương Tĩnh nói.

“Người làm chứng, cô có nắm rõ cô có nghĩa vụ phải làm chứng đúng như sự thực ở trên tòa, nếu như làm chứng giả hoặc cố ý giấu giếm sự thực, cần phải chịu trách nhiệm pháp luật hay không?” Thẩm phán trưởng lại hỏi.

“Nắm rõ.”

“Người biện hộ, hãy đưa ra câu hỏi.” Thẩm phán trưởng nói.

“Người làm chứng, trong vụ án lần này, cô cho rằng hung thủ có phải là bị cáo trước mặt chúng ta đây không?” Nói thực, đây là lần đầu tiên tôi biện hộ cho một vụ án hình sự trên tòa, hoàn toàn không biết cần phải hỏi nhân chứng những gì, cho nên chỉ có thể chọn lựa cách thức hỏi thẳng thắn này luôn.

“Không phải.” Trương Tĩnh nói, “Tôi có đầy đủ chứng cứ chứng minh hung thủ không phải là bị cáo.”

Trong tòa rộ lên tiếng lao xao, các vị quan tòa ghé tai nhau thì thầm bàn tán, giây lát sau, thẩm phán trưởng mới nói: “Người làm chứng, tôi hỏi lại một lần nữa, từng lời mà cô nói, đều cần phải gánh chịu trách nhiệm pháp luật tương ứng, cô có nắm rõ điều này hay không?”

“Đúng vậy, tôi hiểu rất rõ. Tôi có chứng cứ.” Trương Tĩnh bình tĩnh nói.

“Mời cô đưa ra chứng cứ của mình!” Thẩm phán trưởng nói.

Trương Tĩnh đưa ra một bản báo cáo giám định, nói: “Chúng tôi tiếp nhận yêu cầu tiến hành giám định lại của luật sư, thông qua phê chuẩn, tôi và đồng nghiệp đã tiến hành thẩm định lại chiếc xe hơi xuất hiện ở hiện trường vụ án. Trong xe, tôi phát hiện ra một con muỗi chết. Trong cơ thể con muỗi đó, lấy được một lượng máu nhỏ. Qua giám định, vết máu đó không phải của nạn nhân, cũng không thuộc về bị cáo, mà thuộc về cậu bạn trai của nạn nhân – Phở Mỗ.”

“Điều này không hề có khả năng chứng minh Cố Minh không giết người.” Công tố viên lập tức nói.

“Đúng vậy, điều này không thể chứng minh đương sự của tôi không giết người, nhưng mọi người không cảm thấy kì lạ sao? Tại sao Phở Mỗ, bạn trai của nạn nhân lại xuất hiện trong xe chứ? Thẩm phán trưởng, tôi xin được yêu cầu cho một người khác ra tòa làm chứng.” Lão La cũng đứng lên, hùng dũng nói.

Nhân chứng mới được đưa ra tòa là một ông lão tóc điểm bạc. Sau khi ngồi vào ghế nhân chứng, ông tự giới thiệu mình là giảng viên của học viện Du lịch trong thành phố này.

“Người làm chứng, xin hỏi, ông có quen mấy người này không?” Lão La lần lượt đưa bức ảnh của mấy nhân viên phục vụ khách sạn và Phở Mỗ - bạn

traí Lâm Lâm cho ông già, lên tiếng hỏi.

Ông già đeo kính lão, tỉ mỉ ngắm nhìn mấy tấm ảnh đó, giây lát sau, gật đầu nói: “Có, tôi có quen.”

“Họ là ai vậy?”

“Là sinh viên của tôi,” Ông già trả lời.

“Đều là sinh viên của ông sao?”

“Đúng vậy!”

“Mấy người bọn họ có quen nhau không?”

“Có quen, họ cùng sống trong một phòng kí túc xá của trường, hiện nay họ đang cùng thực tập ở một chỗ.”

“Thẩm phán trưởng, tôi hỏi xong rồi!” Lão La thậm chí còn không giải thích mục đích đưa ra những câu hỏi này, đã kết thúc việc đặt câu hỏi.

“Công tố viên, hãy đặt câu hỏi.” Thẩm phán trưởng nói.

Công tố viên lắc đầu, xuất hiện tình hình này là điều mà anh ta không thể nào ngờ tới.

“Người làm chứng, ông có thể xuống được rồi.” Thẩm phán trưởng nói rồi lại nhìn tôi và Lão La, “Người biện hộ, các anh còn nhân chứng, chứng cứ mới muốn đưa ra phải không?”

“Đúng vậy.” Tôi vội đứng dậy, nói: “Đây là một bản lời khai tôi vừa có được, nhân viên quản lí bộ phận bảo vệ của khách sạn mà đương sự thuê phòng đã chứng thực, hôm đó không hề bố trí điều chỉnh quy trình của máy camera giám sát. Chúng tôi có lí do cho rằng, có người tự ý tắt hệ thống máy camera của khách sạn, thậm chí có khả năng đã xóa sạch đoạn băng video được camera quay lại. Mối quan hệ của mấy người làm chứng này khá thân thiết, hơn nữa lúc trước họ cũng đặc biệt che giấu mối quan hệ với nhau, chúng tôi xin đề nghị hủy bỏ phần chứng cứ này.”

“Ý kiến của người biện hộ, bản tòa sẽ suy xét kĩ lưỡng, bây giờ tạm nghỉ, ba mươi phút sau tiếp tục phiên tòa.” Thẩm phán trưởng nói.

Thật không ngờ sự chuyển biến của vụ án lại xuất hiện trên người một con muỗi bé tẹo, trước khi mở phiên tòa, tôi và Lão La hoàn toàn không thể nào ngờ tới. Phiên tòa vừa tạm nghỉ, tôi liền kéo Lão La tìm thấy Trương Tinh đang nghỉ bên ngoài.

“Sao em lại nghĩ được đến điều này vậy?” Tôi hỏi.

“Rất đơn giản mà. Anh có nhớ đêm hôm đó, khi làm xong mô phỏng hiện trường trở về, ở trong xe, anh đã đập chết một con muỗi, còn nói, chỉ có một lúc mà sao trong xe có nhiều muỗi thế?” Trương Tinh ngồi xuống ghế, nói, còn tình nghịch ngợm nguậy đôi chân dài.

“Đúng là có chuyện này.” Tôi nhớ lại, gật đầu.

“Lúc đó em đã nghĩ, có khi lúc Lâm Lâm bị hại, ở trong xe cũng có muỗi cũng nên, không khéo còn đốt hung thủ nữa. Cho nên, em đã đi kiểm tra, kết quả thì các anh đã biết rồi đây.” Trương Tinh nói.

Trương Tinh nói rất đơn giản, nhưng tôi biết rõ, đây không hề là một việc dễ dàng. Con muỗi bé xíu như thế, đâu có dễ tìm được. Không biết cô ấy đã phải tìm bao lâu, rồi lại mất bao tinh lực mới có thể lấy được mẫu máu quan trọng từ trong cơ thể con muỗi.

“Thật không ngờ, công lao trong vụ này lại thuộc về một con muỗi.” Lão La cảm thán, “Đây đúng là số phận!”

“Là em đấy chứ! Đó là do em phát hiện được.” Trương Tinh giậm chân nói.

“Lão La, lần này không mời Trương Tinh đi ăn một bữa thịnh soạn thì đúng là không ổn chút nào.”

“Cô ấy quan tâm đến điều này sao? Cô ấy đã ăn rất nhiều món mà cậu còn chưa từng nhìn thấy cơ.”

“Trương đại mĩ nhân không quan tâm đến ăn gì, mà là ăn với ai. Đồng chí La Kiệt, đã đến lúc hiến thân vì sự nghiệp rồi đấy, tiến lên đi, Pikachu!” Tôi đập mạnh vào lưng Lão La.

Mặc dù chưa tuyên án, nhưng trực giác đã nói cho tôi biết, vụ án này, chúng tôi cơ bản đã thắng lợi.

Thời gian tạm nghỉ rất ngắn ngủi, phiên tòa nhanh chóng tiếp tục tiến hành. Cho dù đoán biết được kết quả cuối cùng của vụ án này ra sao, nhưng tôi vẫn cứ thấp thòm. Một vị luật sư biện hộ vụ án hình sự có kinh nghiệm mười mấy năm từng nói với chúng tôi, vụ án hình sự, muốn lật lại vụ án ở trên toàn là điều vô cùng khó khăn.

Một là sức ảnh hưởng của vụ án hình sự quá lớn, phía công tố thường làm rất chắc trên phương diện chứng cứ, khiến cho luật sư biện hộ không biết bắt tay từ đâu. Mặt khác cũng là bởi vì, trong một vài phiên tòa, khi tòa án tuyên bố nghi phạm của một vụ án hình sự vô tội thì sẽ bị coi là sự khinh nhờn pháp luật, sự bất lực của quan toà.

Còn về việc Cố Minh sẽ nhận được sự đãi ngộ thế nào, tôi cũng không nắm rõ. Thực ra lúc này tôi đã có sự chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất, gửi gắm hi vọng vào phiên tòa xét xử lần hai có thể giúp Cố Minh thoát khỏi tội danh.

Nhưng kết quả của vụ án này lại vượt xa ngoài dự liệu của tôi và Lão La.

Sau khi tiếp tục phiên tòa, Viện kiểm sát đột nhiên nêu ra lí do, vì nhân chứng, chứng cứ quan trọng có sự thay đổi, yêu cầu kéo dài thời gian xét xử vụ án này, bổ sung điều tra phá án.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Tiếp đến, chính là khoảng thời gian một tháng vật vờ nhất mà tôi và Lão La phải trải qua. Tòa án đồng ý yêu cầu được kéo dài thời gian xét xử của Viện kiểm sát, thời hạn là một tháng.

Trong một tháng này, gần như ngày nào cũng có người gọi điện thoại làm phiền văn phòng luật sư, sau khi nhắc máy thì lại không nói gì cả. Chiếc xe của Lão La đỗ ở bãi cũng năm lần bảy lượt bị cào xước, có lần phanh xe còn bị ai đó giờ trừ, suýt chút nữa đã gây nên họa lớn. Cậu ấy tìm gặp nhân viên quản lý bãi gửi xe, thật không ngờ đối phương nói không chú ý là ai đã gây ra. Lão La vô cùng tức giận bèn trực tiếp tìm đến ban quản lý tòa nhà. Dưới hai tầng áp lực là riu cứu hỏa chống cháy và thẻ hành nghề luật sư, cuối cùng ban quản lý đồng ý miễn giảm tiền phí gửi xe một năm của cậu ấy, đồng thời chịu phí bảo dưỡng sửa chữa chiếc xe, hơn nữa còn đảm bảo sau này quyết không để xảy ra tình trạng sự việc tương tự nữa, cậu ấy mới chịu thôi.

Thực ra, tôi và Lão La đều biết, bởi vì sự biện hộ của chúng tôi, số phận đương sự của vụ án này – Cố Minh vốn đã được định đoạt sẵn lại xảy ra chuyển biến lớn, có một số người không muốn nhìn thấy điều này, đây chẳng qua chỉ là chút cảnh cáo đối với hai người bọn tôi mà thôi.

Những người này đều là người thân, bạn bè của nạn nhân, cũng có một số người huênh hoang tự cho mình là người có tình thân chính trực trượng nghĩa.

Sau khi bị giới truyền thông đăng tải thông tin thổi phồng, tôi và Lão La đã bị miêu tả thành hai tên luật sư tham lam táng tận lương tâm nhận tiền bản, bóp méo sự thật, hoàn toàn không nghĩ gì đến cảm nhận của người nhà nạn nhân, thậm chí còn bốn cột pháp luật trong lòng bàn tay.

Và sự việc xung đột giữa chúng tôi và người nhà nạn nhân ở trước trại tạm giam cuối cùng cũng đã bị lờ ra, nhất thời, hàng loạt lời đàm tiếu gièm pha đồn dập kéo đến.

“Thực oan quá đi mất!” Nhìn thấy hàng chữ đỏ chói to đùng trên tờ báo cáo tài vụ, Lão La cảm thấy bất lực, nhưng lại không biết tìm ai để trút nỗi bức dọc này.

Trong một tháng này, tôi cũng chẳng được nhàn rỗi thành thời, chạy khắp nơi để hỏi thăm tiến triển của vụ án, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, lần này dù là bên cảnh sát hay bên Viện kiểm sát họ đều không chịu tiết lộ chút thông tin nào. Ngay cả Trương Tĩnh vốn hay lượn lờ ở văn phòng luật sư cũng yên lặng một cách khác thường, suốt một tháng liền không hề liên lạc với chúng tôi. Ngay cả cuộc gọi của Lão La mà cô ấy cũng dứt khoát từ chối.

Cần phải biết rằng, cô ấy chỉ mong Lão La ngày nào cũng gọi điện thoại cho cô.

Thấy thời gian kéo dài xét xử cũng đã đến những ngày cuối, phía Viện kiểm sát rốt cuộc đã có được những chứng cứ mới gì, chúng tôi hoàn toàn không biết. Tôi thì còn được, chứ Lão La thì có vẻ đứng ngồi không yên lắm rồi.

Ôm ấp hi vọng thứ lần cuối, Lão La lại một lần nữa gọi điện thoại cho Trương Tĩnh, thì lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên trong hành lang.

Lão La kêu lên một tiếng, lao ra ngoài, cậu ấy chưa bao giờ mong ngóng nhìn thấy Trương Tĩnh như trong khoảnh khắc này.

Nhưng lúc này đây, mặt Trương Tĩnh trông rất rầu rĩ, bước đi nặng nề.

“Tĩnh ơi, em sao thế?” Lão La hỏi với vẻ thấp thòm lo lắng.

“Còn có thể thế nào được nữa, thua rồi!” Trương Tĩnh nhìn Lão La, rồi lại nhìn tôi, ngồi xuống ghế của Lão La, đôi chân thon dài vắt chéo, gác lên bàn làm việc, không buồn để tâm là tư thế đó rõ ràng là “mời gọi” người ta.

“Thua rồi ư?” Cho dù kết quả này của phiên xử đầu tiên nằm trong dự liệu của chúng tôi, nhưng khi nó thực sự đặt trước mặt chúng tôi, thì lại vẫn khiến người ta khó có thể chấp nhận được.

Lão La hần học giáng một cú đấm xuống bàn, nói. “Lũ khốn này, biết rõ là không phải như vậy, mà vẫn cứ nhất định phán quyết như thế, không sợ ra ngoài đường bị xe đâm chết à?”

”Từ ngày mai, tôi lái xe.” Tôi vội nói, “Hơn nữa, vụ án này chúng ta vẫn còn chưa thua cơ mà, chẳng phải vẫn còn phiên xét xử lần hai sao. Cứ thả lỏng đi, Lão La.”

”Các anh nghĩ gì thế?” Trương Tĩnh nhìn chúng tôi với vẻ khó hiểu, “Ý em muốn nói, em lại thua anh Tiểu Minh rồi!”

”Gi cơ?” Tôi ngẩn người.

”Thực sự chỉ muốn moi đôi mắt hỏa nhãn kim tinh của anh ra, nhìn người sao lại có thể chuẩn được như vậy chứ?” Trương Tĩnh hần học nói: “Cố Minh sắp được phóng thích vô tội rồi!”

“Là... là chuyện gì vậy?” Tôi nhất thời không theo kịp câu nói của cô.

“Ha, muốn biết là chuyện gì, thì phải hầu hạ bà cô này đã.” Trương Tĩnh thờ dãi với vẻ khoa trương, xoa bóp đôi chân, “Bản cô nương vì việc vớ vẩn này của các anh mà chạy ngược chạy xuôi, chân mỏi sắp gãy rồi, còn bị lãnh đạo cảnh cáo, suýt chút nữa là bị mất việc đấy.”

Lão La vội chạy đến bên cạnh Trương Tĩnh, cúi xuống, khẽ đám nhẹ vào đôi chân dài chắc khỏe, nói: “Bà cô, cảm thấy thế nào?”

Bộ dạng đó, nói thế nào nhỉ, những người đã từng xem “Tây du đại thoại” chắc đều còn nhớ lời thoại: “Người đó giống như một con chó.”

Thực sự không có chút khí tiết nào cả.

Tôi lắc đầu thờ dãi, đi đến cây nước, pha cho Trương Tĩnh một cốc cà phê, cẩn thận giơ ra trước mặt Trương Tĩnh: “Một gói cà phê, hai viên đường, cẩn thận không nóng. Lão Phật Gia, có cần tiểu nhân làm gì nữa không?”

“Ừm, mùi vị ngon đấy!” Trương Tĩnh uống một ngụm, gật đầu hài lòng, “Nhưng em vẫn không thích uống cà phê hòa tan.”

“Tiểu Vương.” Lão La hướng về phía phòng hành chính gọi to, “Đi mua một cái máy xay cà phê, rồi mua thêm mấy gói cà phê hạt thượng hạng. Còn nữa, cậu có biết pha cà phê không? Nếu không biết thì viết đơn xin nghỉ việc luôn đi, bảo bộ phận nhân sự tìm một nhân viên hành chính mới biết pha cà phê.”

Trong khoảnh khắc, tôi chợt nhận ra, trên phương diện “mặt dày” này thì cả đời này tôi cũng không đọ lại được với Lão La.

“Được rồi, nể mặt các anh thành khẩn như vậy, em đại phát từ bi nói cho các anh biết nhé.” Trương Tĩnh dựa lưng vào ghế, gương mặt thỏa mãn, nói: “Vụ án của Cố Minh, Viện kiểm sát rút quyết định truy tố rồi.”

”Rút... rút quyết định truy tố?” Tôi nghĩ đến tòa án sẽ phán quyết phóng thích trắng án, cũng nghĩ đến việc thay đổi án phạt vào phiên tòa xét xử lần hai, nhưng Viện kiểm sát lại rút quyết định truy tố trước khi phán quyết, là việc mà tôi không thể nào ngờ tới.

”Rất bất ngờ phải không?” Trương Tĩnh tỏ ra vô cùng đắc ý, “Chẳng phải hoàn toàn nhờ vào công lao của bản cô nương sao? Con muỗi mà bản cô nương tìm được hiện nay chính là vật chứng quan trọng.”

Thì ra, sau khi Viện kiểm sát xin được gia hạn xét xử, bèn tiến hành chứng thực bản báo cáo giám định mà Trương Tĩnh nộp. Sau khi xác nhận bản báo cáo giám định không có vấn đề gì, Viện kiểm sát và người phụ trách điều tra trình sát vụ án này đã tiến hành một cuộc trò chuyện, cuối cùng quyết định điều tra lại vụ án này.

Chỉ có điều, lần này, phía cảnh sát đã hướng mũi nghi ngờ vào Phở Mỗ - bạn trai của nạn nhân Lâm Lâm.

Sau khi dẫn Phở Mỗ và ba người nhân viên phục vụ khách sạn làm chứng vào các phòng Thẩm vấn khác nhau, bốn người này nhanh chóng suy sụp, đồng thời khai nhận sự thực phạm tội.

Đúng như Cố Minh nói, ngay từ đầu Phở Mỗ đã biết mối quan hệ giữa anh ta và nạn nhân Lâm Lâm, nhưng chưa bao giờ lên tiếng phản đối. Thậm chí còn động viên Lâm Lâm đi với anh ta, bởi vì phần lớn số tiền Lâm Lâm lấy được từ anh ta đều bị Phở Mỗ tiêu xài hoang phí.

Bởi vì Cố Minh có sở thích tình dục ngược đãi, có một khoảng thời gian, Lâm Lâm đã không tài nào chịu đựng được, muốn chấm dứt mối quan hệ này. Điều khiến cô không thể nào ngờ được chính là, cậu bạn trai Phở Mỗ không những không ủng hộ quyết định của cô, còn chủ động liên hệ với Cố Minh, nói rằng chỉ cần bỏ ra nhiều tiền hơn, Lâm Lâm lúc nào cũng có thể tùy ý cho anh ta chơi bời.

“Tiền, tiền, tiền, rốt cuộc là tiền quan trọng hay là em quan trọng? Em là bạn gái anh, không phải là làm gái thuộc tầm kiểm soát của anh.” Lần đầu tiên Lâm Lâm nổi nóng như vậy, nhưng điều khiến cảnh sát khó có thể hiểu được chính là, cuối cùng Lâm Lâm vẫn đồng ý làm theo yêu cầu của Phở Mỗ.

“Cái con ngốc đó, yêu tôi quá mà!” Trong phòng Thẩm vấn, Phở Mỗ hút thuốc, nói về đắc ý, “Tôi là người đàn ông đầu tiên của cô ta, cô ta rất nghe lời tôi.”

Còn về vụ án lần này, nguyên nhân lại bắt nguồn từ một cuộc tranh cãi với người khác trong game.

Giống như Lâm Lâm đồng thời có hai người bạn trai, Phở Mỗ cũng không chỉ có một mình Lâm Lâm là bạn gái. Trong game, cậu ta còn có một “bà xã”. Nhưng “bà xã” trong game này sau đó lại chạy theo ông chủ một công ty, ông ta có nhà có xe hơi.

Phổ Mỗ tức giận lắm, nhưng lại không đủ tiền, thế nên mới nghĩ ra ý đồ xấu. Cổ Minh chẳng phải cũng có xe hơi sao? Mượn xe của anh ta, chụp mấy bức ảnh, đi lừa mấy cô gái đó là chuyện quá dễ dàng thì phải? Buổi trưa ngày 14 tháng 6, sau khi dọn đồ việc Lâm Lâm cần phải làm vào buổi tối đó, một mình Phổ Mỗ thuê một phòng riêng ở quán net để chơi game. Cậu ta chơi đến tận hơn 10 giờ mới trèo từ cửa sổ tầng 2 xuống, đến khách sạn nơi Lâm Lâm và Cổ Minh thuê phòng.

Trước đó, cậu ta đã bàn bạc với mấy người bạn học đang thực tập ở khách sạn này, tối đó, mấy người này sẽ đổi ca trực, để tiện cho tiệc làm chứng sau khi sự việc xảy ra.

Hơn 11 giờ đêm, Lâm Lâm khoác một chiếc áo khoác gió, cầm chìa khóa xe, đi xuống lầu.

“Nhanh lên, đợi lát nữa anh ta tỉnh dậy thì phiền đấy.” Lâm Lâm nói về căng thẳng.

“Sợ gì chứ?” Phổ Mỗ bật cười tỉnh bơ, nhìn cách ăn mặc của Lâm Lâm, cậu ta nuốt nước bọt, nói: “Đi nào, ông xã đưa em đi hóng gió.”

Không đợi Lâm Lâm có đồng ý hay không, cậu ta kéo tay cô bước ra khỏi khách sạn giữa ánh nhìn đầy ám muội với mấy cậu bạn.

Phổ Mỗ lái xe, chở Lâm Lâm đi hóng gió giữa màn đêm. Khi chiếc xe đi đến công viên, Phổ Mỗ chợt nổi hứng, lái xe vào rừng, mặc kệ việc bị muỗi chích, muốn thân mật với Lâm Lâm.

“Không được!” Cậu ta không thể ngờ được rằng, Lâm Lâm thường ngày vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời, lần này dám từ chối thẳng thừng như vậy.

“Sao nào? Ông xã còn không được động vào người em à?” Phổ Mỗ rướn mảy, giờ tay ra vạch áo khoác của Lâm Lâm. Khi nhìn thấy đồ bên trong của cô. Phổ Mỗ càng cười rạng rỡ, “Mặc thế này, có phải là muốn cám dỗ anh không?”

“Đừng như vậy!” Lâm Lâm giãy giụa mạnh, trong giọng nói mang theo sự nài nỉ: “Em mệt rồi, anh tha cho em đi!”

“Con thôi tha nay! Thăng đàn ông khác còn được, tao không được sao?” Phổ Mỗ tát “bốp” một cái vào mặt Lâm Lâm, cú tát này khiến cô lập tức ngẩn người. Phổ Mỗ nhân cơ hội này đè lên người Lâm Lâm, không ngờ cô kêu thét lên.

Phổ Mỗ giờ tay ra bịt miệng Lâm Lâm, không chế đôi tay cô, đợi sau khi Lâm Lâm mất đi khả năng phản kháng, cưỡng ép cô quan hệ tình dục. Sau khi xong việc, Phổ Mỗ mới phát hiện ra Lâm Lâm đã tắt thở.

Lần này Phổ Mỗ thực sự hoảng loạn, sau khi cuống cuồng thu dọn đồ của mình, liền rời khỏi hiện trường.

Con gió đêm thổi tới, cậu ta mới nghĩ ra máy camera giám sát của khách sạn có thể đã quay lại hình ảnh cậu ta và Lâm Lâm rời khỏi khách sạn, bèn vội vàng quay trở lại khách sạn.

Phổ Mỗ không hề giấu giếm hành vi phạm tội của mình với mấy người bạn, nhưng cũng hứa với họ, Cổ Minh là người giàu có, Lâm Lâm lại không có người thân, chỉ cần báo án, để cảnh sát bắt Cổ Minh, cậu ta sẽ đền bồi bồi thường, rồi mọi người sẽ cùng chia nhau tiền. Nếu như không làm như vậy, cậu ta chạy trốn, mấy người bạn này cũng sẽ bị coi là kẻ tòng phạm, sẽ bị cảnh sát bắt giữ.

Dưới sự uy hiếp và dụ dỗ của Phổ Mỗ, mấy người này cùng thông đồng thống nhất lời khai, rồi xóa đoạn băng video của máy camera ngày hôm đó đi. Còn Phổ Mỗ lên quay trở lại quán net tiếp tục chơi game, cho đến tận sáng hôm sau mới rời khỏi đó, sau đó lại chạy đến Sở Công an để báo án.

Cả chuỗi sự việc chỉ có một chỗ không giống như lời suy đoán của chúng tôi, Phổ Mỗ không đốt hay vứt chiếc bao cao su đó đi. Mấy người bạn học của cậu ta cũng không phải lũ ngốc, vì đó là thứ có thể trở thành mối liên kết qua lại giữa hai bên. Họ không chỉ giữ chiếc bao cao su lại, mà còn sao ra một bản đoạn video trong máy camera khách sạn tối hôm đó. Cuối cùng, những thứ này đều trở thành vật chứng quan trọng trong tay cảnh sát.

“Bây giờ, có một số thanh niên,“ nghe Trương Tĩnh kể xong, Lão La đứng dậy, thở dài, “nói thế nào nhỉ?”

“Cuộc sống dễ dãi, lối tư duy lệch lạc.” Trương Tĩnh nói.

Lão La gật đầu, biểu thị tán đồng: “Thật không biết đám trẻ này học theo ai, tính hư vinh sao lại nghiêm trọng thế, có gì đáng để so sánh chứ? Vì tiền, đúng là không thèm quan tâm đến bất cứ thứ gì khác nữa cả.”

Tôi cười khổ não, “Có câu nói là, có tiền thì làm việc gì cũng được, không có tiền thì vô vàn khó khăn. Nhưng, may mà những người cần phải trả giá trong vụ án này đều đã phải trả giá, mặc dù cái giá này hơi đắt.”

“Các cậu nói xem, tên Phổ Mỗ này thực sự chỉ là ngộ sát thôi sao?” Lão La đột nhiên nói với về suy tư.

“Là có ý gì?” Trương Tĩnh hỏi.

“Cảnh sát không tìm được bất cứ manh mối gì liên quan đến Phổ Mỗ ở trên người Lâm Lâm phải không? Dấu vân tay, lông tóc, đều không hề có.”

“Đúng là không có thật.” Trương Tĩnh gật đầu.

“Khi Phổ Mỗ rời khỏi quán net, đã không đi cửa chính, hơn nữa còn rời khỏi đó qua cửa sổ nơi không có máy camera giám sát, rồi lại quay trở lại qua đường cửa sổ. Hơn nữa, cậu ta còn đặc biệt yêu cầu mấy cậu bạn đổi ca trực, để phòng khi xảy ra chuyện sẽ có người hỗ trợ. Theo như cách nói

của cậu ta, cậu ta chỉ mượn xe để chụp ảnh, thì liệu có thể xảy ra chuyện gì được chứ?”

“À, em hiểu rồi.” Sắc mặt Trương Tĩnh lập tức tái nhợt, “Tất cả đều là kế hoạch do Phở Mỗ dàn dựng từ trước, mục đích ngay từ ban đầu của cậu ta chính là giết người, cho nên mới cố tình né tránh máy camera, khi gây án chắc chắn là đeo găng tay, sau khi gây án đã cẩn thận xử lý mọi dấu vết.”

“Đúng vậy!” Lão La gật đầu, “Cho nên, Phở Mỗ vốn không phải là ngộ sát, mà là cố ý giết người!”

“Nhưng, tại sao cậu ta lại làm như vậy?” Trương Tĩnh nhíu chặt đôi lông mày, “Theo lời cậu ta nói là vì muốn khoe khoang sự giàu có, vậy thì chỉ là thiếu tiền, bán xe hơi đi chẳng phải càng tốt hơn sao? Sao lại phải giết người chứ?”

“Việc này à,” Lão La cười khẩy, “Lâm Lâm dù thế nào thì cũng là bạn gái của cậu ta, bị cầm súng như vậy, ngoài mặt không nói, nhưng trong lòng cậu ta không ghi hận sao? Hơn nữa, cậu ta chỉ là sinh viên, e rằng vốn không có cách để bán được chiếc xe ấy, mà chiếc xe ấy cũng không đáng giá bao nhiêu, quá mạo hiểm Lâm Lâm mà chết, cậu ta có thể yêu cầu Cổ Minh bồi thường dân sự, số tiền có được vừa nhiều vừa an toàn, đổi sang em, em chọn cái nào?”

“Em đi trước đây!” Trương Tĩnh đứng bật dậy chạy ra ngoài, “Em phải hội báo với Sở sự việc này.”

“Lòng người thực sự quá hiểm ác!” Nhìn bóng lưng Trương Tĩnh, tôi không kìm được thốt lên đầy cảm thán.

“Đúng vậy!” Lão La biểu thị tán đồng.

“Tôi nói cậu đấy, vì muốn tiết kiệm được tiền mời bữa cơm, mà bị ra được cái cơ này.”

“Việc này thì cậu đã trách nhầm tôi rồi.” Lão La tỏ ra vô tội, “Chúng ta cứ đợi mà xem!”

Ba ngày sau, Viện kiểm sát chính thức khởi tố bạn trai Lâm Lâm - Phở Mỗ với tội danh cố ý giết người, nghe nói cuối cùng Phở Mỗ bị xử tử hình hoàn thi hành án. Đồng thời, cảnh sát cũng xóa bỏ mọi hành vi cưỡng chế đối với Cổ Minh, tôi và Lão La giúp anh ta hoàn thành những thủ tục liên quan. Điều kịch tính chính là, Cổ Minh vừa mới bước ra khỏi trại tạm giam, cảnh sát lại cầm ngay một tờ lệnh bắt giữ đứng trước mặt anh ta.

Ông bố vợ cũ của Cổ Minh sau khi thu mua công ty của anh ta, đã thuê kế toán chuyên nghiệp tiến hành kiểm tra toàn bộ giấy tờ sổ sách của công ty, kết quả phát hiện ra giấy tờ sổ sách của công ty tồn tại vấn đề nghiêm trọng. Cổ Minh đã bị nghi ngờ tham ô của công, số tiền lên đến gần một trăm triệu nhân dân tệ. Bao gồm cả chiếc xe Infiniti đó, vốn dĩ là tài sản của công ty, cũng bị anh ta dùng thủ đoạn phi pháp để chuyển sang tên anh ta.

“Luật sư Giản, cứu tôi với!” Cổ Minh lại một lần nữa bị bắt giữ, còn chưa vào trại tạm giam, đã cầu cứu.

“Không cứu!” Tôi trả lời rành rọt.

“Đừng mà, Lão Giản, cậu thấy đấy, chúng ta đã đại diện một lần rồi, thêm một lần nữa, để kiếm được tiền vốn lại mà.” Lão La nói vẻ xót xa.

“Lúc trước tôi đại diện cho anh ta vì tin tưởng anh ta không giết người, lần này thì khác, tôi còn lâu mới biện hộ cho người có tội nhé.” Tôi bĩu môi, quay người bước đi.

“Này, cậu đợi tôi với, vội gì chứ!” Lão La hét lên phía sau lưng tôi, “Được rồi, không đại diện thì không đại diện, nhưng những khoản chi phí của chúng ta, có phải là cần báo với tòa án để thanh toán không, tiền không thể nào tiêu tốn một cách vô ích như thế được chứ nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Vụ Án Thứ Hai Cầm Thú Mặc Đồ

Thà đề cao chính nghĩa còn hơn là bêu rếu tội ác.

--- ----Alfred, Lord Tennyson----

Type: Lê Vy

1

Năm 2002, đội bóng đá nam của Trung Quốc bất ngờ tiến vào được vòng chung kết giải bóng đá thế giới, lập nên thành tích xuất sắc nhất trong lịch sử bóng đá nước nhà.

Năm 2002, Brasil thắng Đức với tỉ số 2:0, lần thứ hai gơ cao chiếc cúp vàng, lần thứ năm đoạt chức vô địch giải bóng đá thế giới.

Năm 2002, bùng nổ một đợt dịch bệnh có tên là SARS*, lời đồn đại vang lên khắp nơi, gây nên nhiều câu chuyện dở khóc dở cười.

*Hội chứng hô hấp cấp tính nặng, tiếng Anh: Severe acute respiratory syndrome.

Năm 2002, sinh nhật lần thứ 29 của tôi, có văn phòng luật sư của mình, chính thức bắt đầu cuộc đời làm luật sư biện hộ cho các vụ án hình sự, thắng vụ kiện hình sự đầu tiên.

Năm 2002, Lão La lập nên kỉ lục mới trong một tháng làm hồng ba món đồ chơi điều khiển, trong đó có một món rất đắt, khiến cậu ấy kêu gào phải chặt tay đi, thế nhưng ngay hôm sau đã mua một cái mới về.

Trong ba tháng đầu tiên tôi có được văn phòng luật sư của mình, khoảng vào cuối tháng 6, lại có một sinh viên mới tốt nghiệp mang theo niềm tin tưởng vào tương lai rạng rỡ bước vào con đường mới của mình.

Vì mong muốn tìm kiếm một không gian phát triển tốt hơn, những đứa trẻ sắp rời khỏi tháp ngà này gần như sau một đêm mà đã trưởng thành, bỏ lại chiếc áo khoác đơn thuần của chúng, mỗi người bắt đầu thể hiện khả năng của mình. Người có gia thế tốt thì dựa vào bố mẹ, người có gia thế không tốt thì dựa vào mối quan hệ với giáo viên, người vừa không có gia thế, vừa không có mối quan hệ tốt với giáo viên thì chỉ có thể cố gắng học để thi lên thạc sĩ.

Lâm Phong là giáo sư đại học, lại có khá nhiều mối quan hệ trong xã hội, trở thành một trong những đối tượng được những sinh viên này đặc biệt quan tâm.

Tối hôm nay, Lâm Phong nhận lời mời của sinh viên, uống đến tận hơn 11 giờ đêm mới về nhà. Quả thực ông uống quá nhiều, suýt chút nữa nằm ngù gục luôn ở cửa, may mà có một người tốt bụng dìu ông vào nhà. Vừa chạm vào sofa, ông liền chìm sâu vào giấc mộng.

Sáng sớm hôm sau, khi trời tờ mờ sáng, hàng xóm nhà Lâm Phong xuống dưới lầu tập thể dục, phát hiện ra cửa chính nhà Lâm Phong chỉ khép hờ, chìa khoá còn cắm ở ổ khoá, mùi máu tanh xộc ra qua khe cửa.

“Thầy Lâm, thầy không sao chứ?” Người hàng xóm không yên tâm, lên tiếng hỏi, nhưng từ phía trong cửa không có bất cứ sự hồi đáp nào.

Người hàng xóm này thận trọng đẩy cánh cửa ra, nhìn thấy Lâm Phong toàn thân đầy máu, trong tay cầm một chiếc chày dính be bết máu thịt, dựa vào sofa, hai mắt nhắm nghiền.

Phía dưới chân Lâm Phong, có một người phụ nữ nằm sấp, trang phục trên người cô ta đã rách nát, các vết thương do bị đánh đập hiện rõ khiến người ta sợ hãi. Điều kinh khủng hơn nữa là, đầu cô ta đã bị nát vụn, tổ chức não màu hồng hoà lẫn với máu đỏ, phụt xuống cả nền nhà.

Người hàng xóm vịn vào cánh cửa nôn thốc nôn tháo. Đứng năm phút sau, mới nhớ ra cần phải chạy về nhà báo cảnh sát. Khi cảnh sát vội vàng lao đến, Lâm Phong vẫn còn đang nằm trên sofa, chỉ có điều đã thay đổi tư thế, đang ngon giấc. Suy đoán Lâm Phong có thể chính là hung thủ của vụ án này, cảnh sát đã thực hiện hành vi cưỡng chế đưa về Sở Công an để tiến hành thẩm vấn điều tra.

Bác sĩ pháp y và nhân viên kiểm định dấu vết đã tiến hành khám nghiệm thi thể nạn nhân và dấu vết hiện trường.

Bước đầu chứng thực, nạn nhân là Từ Mỗ chính là vợ của Lâm Phong.

Xét nghiệm tử thi cho thấy, Từ Mỗ tử vong do vết thương ở sọ gây nên hiện tượng mất quá nhiều máu, suy đoán hung khí chính là chiếc thùy mà Lâm Phong cầm trong tay ở hiện trường hoàn toàn trùng khớp.

Bác sĩ pháp y cũng đồng thời cho biết, Từ Mỗ trước khi chết đã bị đánh đập dã man, hung khí có lẽ là một chiếc dây thắt lưng da. Cảnh sát đã tìm được sợi dây thắt lưng da này trong tủ quần áo nhà Lâm Phong. Thông qua sự nhận diện của Lâm Phong, ông thừa nhận sợi dây lưng này chính là của ông.

Trên sợi dây lưng này, cảnh sát phát hiện ra một số vết máu đã cũ, qua giám định, thuộc về nạn nhân Từ Mỗ, còn có cả một ít vết máu lâu hơn nữa, không có cách nào tìm được chủ nhân của vết máu.

Trên người nạn nhân Từ Mỗ, ngoài những vết thương mới, còn có một số vết thương cũ, qua hình thái của vết thương, có thể phán đoán chính là do chiếc dây lưng này tạo nên.

Nhân viên kiểm tra dấu vết ở hiện trường không phát hiện ra dấu hiệu người ngoài đột nhập tiến hành hành vi bạo lực, cũng không phát hiện ra bất cứ dấu vết nào khác ngoài của Lâm Phong và vợ ông. Thậm chí cũng không phát hiện ra nạn nhân Từ Mỗ có dấu hiệu phản kháng nào.

Còn về “người tốt bụng” mà Lâm Phong nhắc đến, cảnh sát không hề phát hiện ra.

Mọi hiềm nghi về việc Lâm Phong gây án nhanh chóng tăng lên.

Cảnh sát cho rằng, Lâm Phong có xu hướng bạo lực, thường ngày tiến hành đánh đập đối với nạn nhân Từ Mỗ. Đêm xảy ra vụ án, Lâm Phong say rượu đã mất khả năng kiểm soát, sau khi tiến hành đánh đập Từ Mỗ, đã dùng chày giết chết Từ Mỗ.

Lâm Phong sau khi bị bắt giữ, hoàn toàn phủ nhận lời suy đoán này của cảnh sát. Ông nói tình cảm giữa mình và người vợ Từ Mỗ rất tốt, hai người kết hôn hơn mười năm nay thậm chí chưa từng cãi nhau, mình là phần tử trí thức cao, không thể nào lại làm cái việc táng tận lương tâm đó. Nhưng về việc tại

sao hung khí lại nằm trong tay ông, và cả việc tại sao trên người ông lại dính nhiều vết máu kiểu bị bắn phụt vào như vậy, Lâm Phong lại không thể nào giải thích được. Cảnh sát chỉ có thể tìm kiếm chứng cứ từ góc độ khác để chứng minh suy đoán của mình.

Hàng xóm nhà Lâm Phong phần lớn đều thể hiện là không biết rõ về tình hình gia đình nhà Lâm Phong. Bởi vì Lâm Phong với vai trò là giáo sư trường đại học, có một thứ cảm giác vượt trội, nên rất ít khi giao lưu với hàng xóm. Còn những đồng nghiệp của Lâm Phong thì cho rằng, ông ít có khả năng là loại người đánh đập vợ. Trong quá trình giao tiếp với các đồng nghiệp, các đối nhân xử thế của ông rất nhã nhặn lịch thiệp, hiếm khi xảy ra xung đột với người khác. Có vài lần nhìn thấy Từ Mỗ và Lâm Phong ở cùng nhau, hai người đều tỏ ra rất ân ái, Lâm Phong rất nghe lời vợ.

Sau khi tiến hành lục soát, tại hiện trường vụ án, cảnh sát đã phát hiện ra một cuốn sổ tay, đó là cuốn sổ tay tuyên truyền của một tổ chức dân gian bảo vệ nữ quyền. Với tâm lý thử tìm hiểu, cảnh sát đã tìm thấy được tổ chức này. Người phụ trách cho biết, họ đúng là đã từng nhận được lời đề nghị tư vấn của nạn nhân Từ Mỗ, nhưng họ cũng không điều tra sâu thêm về việc này, bởi vì Từ Mỗ giữa chừng đã rút lại sự ủy thác của mình.

Đồng thời, cảnh sát cũng tiến hành điều tra một hộ gia đình vị trí ngay phía dưới căn hộ nhà Lâm Phong. Một cậu bé đang học cho biết, có đôi khi nửa đêm nghe thấy tiếng thỉnh thịch ở tầng trên dội xuống, không biết là làm gì. Nhân việc phụ trách điều tra hỏi cậu bé, có giống như đang đánh đập không, cậu bé nói, rất giống.

Nói một cách nghiêm khắc, hai chứng cứ này đều không thể được coi là chứng cứ có sức thuyết phục lớn. Nhưng qua hình thái của hiện trường mà phân tích, sự thực Lâm Phong giết vợ đã được cấu thành, còn về động cơ, thực sự cũng không quá quan trọng.

Huống hồ, còn có cả chiếc thắt lưng có vết máu đóng vai trò là bằng chứng trực tiếp.

Ba tháng sau, Viện kiểm sát tiến hành khởi tố đối với Lâm Phong, ngày mở phiên toà đầu tiên chính là sau một tháng kể từ ngày Cố Minh được miễn khởi tố.

Vụ án này vốn dĩ không liên quan gì đến chúng tôi, nhưng một tuần trước khi mở phiên toà, đương sự Lâm Phong của vụ án này đột ngột đưa ra yêu cầu đổi luật sư, đồng thời chỉ rõ đích danh tôi và Lão La đảm nhiệm vai trò luật sư biện hộ cho ông ta.

2

Lão La vốn không muốn nhận vụ án này, tính cách cậu ấy mặc dù nóng nảy, nhưng lại có một nguyên tắc kì quái – bất luận mọi lúc mọi nơi đều không bao giờ ra tay đánh phụ nữ. Vừa nghe nói Lâm Phong có khả năng dính líu đến việc đánh đập phụ nữ, cậu ấy bèn đập bàn, chiếc máy điều khiển mới mua lại một lần nữa tan tành.

“Không nhận, các cậu có nói đến thế nào đi nữa thì tôi cũng sẽ không nhận vụ án này đâu! Tôi nói cho các cậu biết, tôi hận nhất là những gã đàn ông đánh đập phụ nữ. Giáo sư đại học thì sao chứ? Cầm thứ mặc đồ!”

“Cứ nghiên cứu thêm rồi quyết định sau.” Tôi nói, “Tôi cảm thấy vụ án này có cơ hội thành công. Đối với vấn đề ông ta có bạo lực gia đình hay không, những chứng cứ trong tài liệu không được đầy đủ.”

“Còn chưa đầy đủ sao? Thắt lưng da, tổ chức bảo vệ nữ quyền cũng đã xuất hiện, cậu còn muốn đầy đủ như thế nào nữa?” Lão La tròn trừng mắt, “Tôi nói cho cậu biết, Lão Giản, nếu cậu nhận vụ án này, đừng trách tôi ân đoạn nghĩa tuyệt với cậu đấy!”

“Ba trăm nghìn tệ.” Trương Tĩnh này giờ ngồi yên trên sofa, nghe thấy chúng tôi tranh luận đột nhiên bật ra một câu không đầu không cuối.

“Ba trăm nghìn tệ?” Lão La cười khẩy một tiếng, “Tôi là loại người thấy tiền mờ mắt sao?”

“Đúng thế mà!” Tôi và Trương Tĩnh đưa mắt nhìn nhau, lặng lẽ gật đầu.

“Lão Giản, rốt cuộc cậu theo phe nào thế?” Lão La chỉ vào tôi, nghiêng răng nói.

“Được.” Cậu ấy đột nhiên gật đầu, “Nhận vụ án này cũng được, năm trăm nghìn tệ, một lời thôi, trả tiền trước.”

“Đi thôi!” Trương Tĩnh đứng dậy, chỉnh lại cảnh phục, “Em dẫn các anh đi lấy tiền.”

Nơi Trương Tĩnh nói đến lấy tiền chính là trại tạm giam. Trong phòng thẩm vấn, chúng tôi đợi mười phút, Lâm Phong ngồi xuống trước mặt chúng tôi. So với ba tháng trước, trông ông gầy đi rất nhiều, nhưng sắc mặt vẫn khá ổn, đôi mắt vẫn có thần, đáng ngồi thẳng lưng, trên mặt vẫn khẽ mỉm cười.

Ngay cả chiếc gile tù màu vàng cam mà ông ta mặc cũng toát ra khí chất nho nhay.

“Năm trăm nghìn tệ, không mặc cả!” Lão La chống khuỷu tay xuống bàn, bàn tay giơ lên “Đừng vội gật đầu, trả tiền trước, hơn nữa chúng tôi còn không đảm bảo thắng kiện.”

“Được.” Lâm Phong điềm tĩnh nói, “Đã đem hợp đồng đến chưa? Kí xong hợp đồng, các anh đến chỗ bố tôi là có thể lấy được tiền.”

“Nhanh gọn đấy!” Lão La giơ ngón tay cái lên, giơ hợp đồng ra trước mặt Lâm Phong, nhìn ông ta kí tên, nói: “Được rồi, ông Lâm, bây giờ ông hãy trả lời trước cho tôi một câu hỏi: ông đã từng đánh vợ ông bao giờ chưa?”

“Chưa từng.” Lâm Phong lắc đầu, “Chúng tôi kết hôn mười năm, còn chưa từng cãi nhau lần nào.”

“Vậy tối hôm đó rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Ông bắt buộc phải nói thật với chúng tôi.” Tôi nghĩ một lát, lên tiếng hỏi.

“Tôi không nhớ được.” Lâm Phong khẽ cau mày, lắc đầu, “Tôi uống nhiều quá, chỉ nhớ được lúc ở cửa được ai đó đi vào, còn những việc sau đó, tôi hoàn toàn không có chút ấn tượng nào cả.”

“Vậy thì, hung khí, ông có ấn tượng gì không?” Tôi giờ bức ảnh hung khí ra trước mặt ông ta, nhìn vào mặt ông ta, hỏi.

“Chưa từng nhìn thấy.” Lâm Phong lại một lần nữa lắc đầu, bổ sung thêm, “Trong nhà tôi không có loại đồ này.”

“Đây là một điểm nghi vấn.” Lão La lật giờ tập hồ sơ, “Đúng là không nhắc đến trong nhà ông ta có công vụ liên quan, ai cũng không thể vô duyên vô vớ bày cái chui này trong nhà nhỉ?”

Tôi gật đầu, nhưng lại thấy tình hình hơi rắc rối. Lâm Phong hoàn toàn không có chút ấn tượng gì về việc xảy ra tối ngày hôm đó, cũng có nghĩa là, chúng tôi sẽ không thu được bất cứ manh mối nào từ ông ta cả.

Tôi vẫn chưa tắt hết hy vọng, nhìn vào Lâm Phong, trí óc chuyển động thật nhanh, mong muốn tìm ra được điểm đột phát: “Cái người đi vào nhà đó, ông có thể nhớ được chút gì không?”

“Hoàn toàn không có chút ấn tượng nào cả.” Lâm Phong lắc đầu, “Chiều cao chắc cũng gần bằng tôi, nhưng hình như là phụ nữ.”

“Phụ nữ ư?” Tôi chau mày, lẽ nào hung thủ thực sự của vụ án này lại là người phụ nữ bí ẩn đó?

Lão La chợt bật cười thành tiếng: “Không phải là vợ ông đấy chứ?”

“Không phải.” Lâm Phong quả quyết phủ nhận, nói: “Người đó đi lên từ phía sau tôi. Sau 10 giờ tối, vợ tôi không bao giờ ra khỏi nhà.”

“Thế à... Lão La,” tôi nhìn Lão La một cái, “Việc không thể chậm trễ được, xem ra chúng ta cần phải tìm ra điểm đột phá ở nơi khác rồi.”

“Thế thì đi thôi!” Lão La nói, đứng dậy, vốn không thêm để ý đến phản ứng của Lâm Phong.

Thấy chúng tôi chuẩn bị đi, Lâm Phong vội hỏi, “Luật sư Giản, vậy việc đó của tôi?”

“Yên tâm, ông Lâm, chúng tôi nhận vụ án này, thì chắc chắn sẽ nghĩ cách giúp ông.” Tôi mỉm cười, cùng Lão La rời khỏi phòng thẩm gấp.

“Làm thế nào đây?” Lão La nhìn tôi, nét mặt tỉnh bơ không thêm quan tâm, “Nói trước nhé, vụ án này, tôi chẳng có chút động lực nào đâu.”

“Tiền cũng đã nhận rồi, không làm việc, cậu không thấy áy náy sao?” Tôi cười, “Chia nhau điều tra đi, cậu đi đối chiếu chứng thực lời khai của mấy nhân chứng đó.”

“Còn cậu thì sao?” Lão La châm một điếu thuốc, rít một hơi.

“Tôi ư? Tôi về suy nghĩ hướng biện hộ.”

“Hi, những việc nặng nhọc bản thiêu thì đẩy hết cho tôi làm, còn cậu thì quay về văn phòng ngồi điều hoà mát mẻ phải không? Tôi không làm, ai thích làm thì làm!” Lão La ba hơi đã hút hết điếu thuốc đó, tiện tay châm thêm một điếu.

“Đi lấy tiền mà. Khi cậu đi lấy tiền thì tiện thể làm luôn việc này.” Tôi bất lực lắc đầu, “Bớt hút thuốc đi, nghe nói hút thuốc nhiều quá thì cái thứ đó bị ngán đi đấy.”

“Thế thì cậu chẳng phải không cần đau khổ sao?” Lão La cười về ám muội.

“Anh Tiểu Minh, Tiểu La Tử.” Trương Tĩnh thấy chúng tôi bước ra, bước xuống xe, giờ cao túi tài liệu đang cầm trong tay, “Mau đến đây, em phát hiện ra thứ này khá thú vị.”

Lão La rướn mày hỏi: “Thứ gì thế?”

“Các anh nhìn này.” Trương Tĩnh hiếm hoi không giáo huấn thái độ của Lão La, mà lấy từ trong túi hồ sơ ra một cuốn sổ tay có hình ảnh. Đó chính là cuốn sổ tay tuyên truyền của tổ chức dân gian bảo vệ nữ quyền. Trương Tĩnh giờ đến một trang trong cuốn sổ tay, rồi lấy bút đỏ khoanh một phần nội dung.

“Từ Mỗ, 39 tuổi, sống một thời gian dài trong hoàn cảnh bạo lực gia đình, không dám phản kháng đối với hành vi đánh đập của chồng, không dám báo cảnh sát, cuối cùng bị đánh cho đến chết. Đây là cái quái gì thế?” Lão La đọc xong, nhìn Trương Tĩnh với vẻ khó hiểu.

“Ôi, ai bảo anh đọc cái này, anh nhìn vào đây!” Trương Tĩnh chỉ mạnh tay vào bên dưới số điện thoại, “Anh nhìn thấy chưa?”

“Cái này thì có tác dụng gì?” Lão La càng hồ nghi.

“Được rồi, lần này thì tôi không được ngồi văn phòng có điều hoà rồi.” Tôi xoè tay ra, “Lão La, cậu nói xem, cậu muốn đi lấy tiền hay là đi điều tra số điện thoại này?”

Lão La trừng mắt nhìn tôi, như thể đang nhìn một thằng ngốc, nói: “Thế mà cũng cần hỏi sao? Đương nhiên là đi lấy tiền rồi.”

“Ừm, Tĩnh đi cùng cậu.”

“Vậy thì để tôi đi điều tra số điện thoại đó nhé!” Vừa nghe thấy phải đi cùng Trương Tĩnh, Lão La vội vàng nói.

“Vậy cũng vẫn đi cùng Tĩnh.” Nhìn khuôn mặt iu xiu của Lão La, tôi bật cười ranh mãnh.

“Em nói này, Tiểu La Tử, anh có ý gì chứ?” Trương Tĩnh nhìn Lão La, “Anh thấy khó chịu với em thế sao? Được rồi, hai người các anh thích làm gì thì làm, cứ làm như là em cả ngày rảnh rỗi không có việc gì, chỉ biết chạy loanh quanh bên cạnh các anh thôi ấy.”

Lão La toét miệng, lộ ra hàm răng vàng xỉn, nói: “Em như thế từ sớm có phải tốt không? Em cứ đi theo bọn anh thế này, lãnh đạo của em liệu có thể thoải mái được không?”

“Không thể nói như vậy được đâu Lão La, Tĩnh giúp cho chúng ta rất nhiều mà.” Tôi trừng mắt với Lão La, “Tĩnh, đừng nghe Lão La nói linh tinh.”

“Chẳng sao đâu.” Trương Tĩnh nhún vai, nhìn Lão La với bộ mặt nham hiểm, “Dù sao thì anh ấy cũng không chạy thoát được đâu. Nhưng bây giờ đúng là em cũng có việc bận, nếu em đoán không nhầm, anh Tiểu Minh chắc chắn đang nghi ngờ cái người diu Lâm Phong vào nhà, muốn tìm được người này, đúng là lĩnh vực của em rồi.”

Tôi vỗ mạnh vào trán, Trương Tĩnh làm trình sát hình sự cơ mà, điều tôi có thể nghĩ ra, đương nhiên cô ấy cũng có thể nghĩ ra được, chỉ có điều cô không hề tham dự vào vụ án này. Lúc trước, cô không có quyền đi điều tra, theo như tính cách của cô, cũng chắc chắn không muốn chủ động dây vào mối phiền phức này. Nhưng giờ đây, tôi và Lão La đã nhận vụ án này, với tình cảm mà cô dành cho Lão La, không nghĩ cách để điều tra rõ chân tướng sự thực, giúp chúng tôi thắng vụ kiện này, sao có thể được chứ?

“Để Lão La hỗ trợ em.” Tôi hươ tay, quyết định số phận của Lão La.

Còn về phần tôi, thì lại ấn số máy ghi trong cuốn sổ tay. Nửa giờ đồng hồ sau, tôi đã ngồi trong văn phòng làm việc của tổ chức bảo vệ nữ quyền.

Người ngồi trước mặt tôi là người phụ trách của tổ chức này, một người phụ nữ ngoài 40 tuổi, tóc cắt ngắn năng động, mặc bộ đồng phục công sở, từ cách cư xử đã toát lên khí chất mạnh mẽ cá tính.

Trên danh thiếp cô đưa cho tôi, ghi tên cô là Vương Lăng.

“Về việc này, cảnh sát cũng đã tìm đến chỗ chúng tôi hỏi chuyện rồi.” Nghe xong mục đích cuộc viếng thăm của tôi, Vương Lăng thoáng do dự, rồi nói: “Người phụ nữ họ Từ này đúng là đã từng tìm đến chúng tôi, hi vọng nhận được sự giúp đỡ từ chúng tôi.”

“Tôi chú ý thấy một việc.” Tôi nói, “Trong báo cáo điều tra của cảnh sát nói, cuối cùng sự việc đó lại chấm dứt, các vị không đưa ra lời kết luận rõ ràng tại sao vậy?”

“Nói thế nào nhỉ?” Vương Lăng nghiêng đầu nghĩ một lát, “Cuộc điều tra của chúng tôi gặp phải trở lực lớn, không thể điều tra ra chân tướng sự thật.”

“Trở lực ư?” Tôi giật mình, lẽ nào Lâm Phong thực sự đúng như lời cảnh sát nói, có khuynh hướng bạo lực.

“Đúng vậy, nhưng điều kỳ lạ là, trở lực này đến từ chính cô Từ.” Vương Lăng kể lại, “Mỗi lần chúng tôi đến nhà để lấy chứng cứ, cô Từ đều nói khác đi, nói là thực ra không phải là do Lâm Phong đánh cô ta, mà là do cô ta tự ngã bị thương.”

“Tự ngã bị thương?” Tôi ngẩn người, “Tại sao cô Từ lại nói vậy?”

“Cô Từ nói, cái chính là cô ấy muốn gây nên sự chú ý của người chồng.” Vương Lăng nói, “Lâm Phong là điển hình của người ham mê công việc, không mấy quan tâm đến gia đình, đặc biệt không để tâm đến cảm nhận của cô Từ. Cô Từ hy vọng thông qua cách này để gây được sự quan tâm chú ý của Lâm Phong.”

“Biên bản ghi chép có ở chỗ cô đây không?”

“Có!”

“Chúng tôi cần một biên bản ghi chép điều tra, có thể đưa cho tôi được không? Ngoài ra, tôi còn có một lời mời không được nhà nhận lắm. Khi vụ án này mở phiên toà, cô có thể ra toà làm chứng hay không?”

“Việc này,” Vương Lăng do dự một lát, mới nói: “Để tôi suy nghĩ đã.”

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Type: Lê Vy

Nhanh chóng đến thời gian mở phiên toà, nhưng tôi chột mắt đi sự tự tin chiến thắng trong vụ kiện này. Đột nhiên tôi hoàn toàn mất liên lạc với Vương Lăng, người hứa với tôi sẽ suy nghĩ việc có ra toà làm chứng hay không. Gọi điện thoại cho cô ấy, điện thoại tắt máy, gọi đến văn phòng làm việc, đồng nghiệp nói Vương Lăng đã mấy ngày nay không đi làm.

Về phần Lão La, có vẻ chẳng bị ảnh hưởng chút nào, cả ngày cười hi ha suốt. Sau khi cầm được tiền, lập tức mua ngay một phi thuyền đưa điều khiển từ xa về, tiếc là sau khi bị tôi nghiêm cấm ý tưởng làm một cái bồn tắm trong công ty, cậu ấy chỉ có thể nghịch món đồ ấy ở trong bồn tắm nhà mình mà thôi. Khi tôi hỏi đến việc hợp tác hôm đó của cậu ấy và Trương Tĩnh đã phát hiện được ra điều gì, cậu ấy không chịu hé răng nói nửa lời.

Lúc ở trong xe tôi gọi cuộc điện thoại lần cuối cho Vương Lăng, vẫn là nhận được lời thông báo điện thoại đối phương tắt máy.

“Đi thôi, quân đến thì lấy tướng chặn, nước đến thì lấy đất ngăn.” Tôi cắn răng, mở cửa xe.

“Đợi một lát, đợi tôi hút nốt liều thuốc này đã.” Lão La rít mấy hơi thật sâu, rồi mới xuống xe, nhìn bộ mặt ủ dột của tôi, cậu vỗ mạnh vào vai tôi, toét miệng cười. “Cứ làm như là đến pháp trường thế, yên tâm đi, chắc chắn vụ án ngày hôm nay không có kết quả đâu.”

Tôi lườm Lão La một cái, không hiểu có gì đáng để cho cậu ấy vui mừng thế.

“Có thể nhốt ông ta thêm ngày nào hay ngày ấy.” Lão La cười hi hi, “Nói thế này đi, tên khốn này nói chưa từng đánh vợ lần nào, chắc chắn là nói dối, loại người này, sao không xử lí ông ta một trận ra trò chứ.”

“Thần kinh!” Tôi lắc đầu, đi về phía cổng chính của toà án.

Phía trước toà đã có một nhóm người, phần lớn là nữ giới, trước ngực treo dải băng rôn, logo trên dải băng rôn cho thấy, họ đều là người của tổ chức mà Vương Lăng phụ trách. Nhóm người này phát cuốn sổ tay tuyên truyền cho những người đi qua, nhìn thấy tôi và Lão La, họ tự giác nhường đường, hướng ánh mắt về phía chúng tôi.

Tôi không quen lắm với sự đả ngộ này, bởi vì ánh mắt của họ không phải ánh mắt ngợi khen, không phải là khích lệ động viên, mà là khinh thường và giễu cợt, thậm chí có chút oán hận.

Thứ cảm giác bất an này khiến tôi chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi chốn này.

Trong suy nghĩ của họ, đã định tội cho Lâm Phong rồi.

Tương tự, trong mắt họ, hình tượng của tôi và Lão La đã là “giúp đỡ kẻ xấu”.

Chỉ một đoạn đường ngắn ngủi, tôi bước đi mà lòng thấp thỏm không yên, chỉ sợ sự việc của CỐ Minh lại một lần nữa tái hiện. Lão La thì lại chẳng buồn để tâm, nhưng tôi để ý thấy, cậu ấy luôn thận trọng đề tôi đi phía sau cậu. May mà nhóm người này cũng coi như là có lí trí, không có những hành vi quá khích.

Khi bước vào cửa toà án, tôi liền thở phào nhẹ nhõm.

Phiên toà diễn ra đúng trình tự, đối với tất cả mọi chứng cứ bên Viện kiểm sát đưa ra, đương sự Lâm Phong nhất loạt phủ nhận. Tôi và Lão La thì lại không có hành động gì đáng kể. Vương Lăng không thể ra toà với vai trò là nhân chứng của chúng tôi, cuộc điều tra của Trương Tĩnh tạm thời cũng không có tiến triển mang tính thực chất, lúc trước cô ấy đã thông báo với tôi, hôm nay cô sẽ không ra toà.

Cho nên, chúng tôi không đưa ra được chứng cứ mới nào, cũng không đưa ra được lời phản bác có hiệu quả đối với những chứng cứ của Viện kiểm sát.

“Công tố viên, anh có thêm chứng cứ mới nào nữa không?” Cuộc điều tra trước toà đã bước vào giai đoạn cuối, quan toà vẫn hỏi cho đúng thủ tục.

Còn tôi thì đã bắt đầu thu dọn đồ, những gì chuẩn bị cho công tác biện hộ tại phiên toà, tôi đã cố gắng hết sức rồi, mong chờ khi mở phiên toà lần hai, cuộc điều tra của Trương Tĩnh sẽ có tiến triển.

Đúng lúc này, một câu nói của công tố viên khiến tôi ngừng mọi động tác lại.

“Vâng, thưa thẩm phán trưởng, chúng tôi xin được mời người làm chứng ra toà.”

Tôi nhìn công tố viên với vẻ khó có thể tin nổi, không thể nào giải thích nổi vào lúc này, sao họ lại còn có thể tìm được nhân chứng, chứng cứ mới.

Khi nhân chứng của bên phía công tố bước lên toà, tôi hoàn toàn đờ đẫn, chỉ có thể kinh ngạc nhìn người làm chứng này, há miệng không thốt nên lời.

Nhân chứng mới của phía công tố lại chính là Vương Lăng – người phụ trách của tổ chức bảo vệ nữ quyền đó.

Lúc này đây, tôi cuối cùng cũng đã hiểu vì sao Vương Lăng lại né tránh không chịu gặp chúng tôi.

Tôi nhìn Lão La, thì phát hiện ra Lão La chẳng có chút phản ứng nào cả, có vẻ như đã có sự chuẩn bị từ trước đối với cảnh tượng đang diễn ra trước mắt đây. Cậu ta luôn tay nghịch chiếc bút máy.

“Người làm chứng, thân phận của cô là?” Thẩm phán trưởng hỏi.

“Người phụ trách của tổ chức bảo vệ nữ quyền xx”. Vương Lăng trả lời.

“Người làm chứng, theo như quy định của luật pháp nước ta, cô có nghĩa vụ làm chứng đúng như sự thực tại toà, nếu có ý làm chứng giả hoặc che giấu tội chứng, cần phải gánh chịu trách nhiệm pháp luật, cô đã nghe rõ chưa? Mời cô kí tên vào giấy cam đoan làm chứng đúng như sự thực.” Thẩm phán trưởng nói.

Sau khi Vương Lăng kí tên vào giấy cam đoan, thẩm phán trưởng nói: “Công tố viên, hãy đưa ra câu hỏi cho người làm chứng”.

“Người làm chứng, cô có biết bị cáo của vụ án này không?” Công tố viên hỏi.

“Có.” Vương Lăng trả lời: “Ông ta từng là đối tượng điều tra của tôi”

“Bị cáo sao lại trở thành đối tượng điều tra của cô?” Công tố viên hỏi.

“Chúng tôi từng nhận được cuộc điện thoại nhờ giúp đỡ của cô Từ vợ ông ta, nói là bị bị cáo ngược đãi và đánh đập.” Vương Lăng nói.

“Người làm chứng, đề nghị cô nhận diện một chút, cô Từ có phải là nạn nhân của vụ án này không?” Công tố viên đưa cho Vương Lăng một bức ảnh. Vương Lăng nhìn bức ảnh rồi gật đầu.

“Về lời yêu cầu của cô Từ, kết luận cuộc điều tra của các cô là gì?” Công tố viên hỏi.

“Không có kết luận.”

“Tại sao lại không có kết luận?”

“Cuộc điều tra vừa bắt đầu, cô Từ lại cho biết cô không cần chúng tôi điều tra nữa, nói là tự mình ngã bị thương, yêu cầu chúng tôi tham gia là hi vọng có thể nhận được sự chú ý của bị cáo.”

“Tại sao cô ấy lại làm như vậy?”

“Cô Từ nói là thường ngày bị cáo rất ít quan tâm đến gia đình, chỉ dốc lòng vào công việc.”

“Đứng từ góc độ của cô, cô cho rằng, bị cáo liệu có từng thực hiện hành vi bạo lực đối với nạn nhân Từ Mỗ hay không?” Công tố viên hỏi.

Vương Lăng không trả lời ngay, mà nghĩ một lát mới nói: “Tôi cho rằng bị cáo đã từng thực hiện hành vi bạo lực đối với cô Từ.”

“Cô có chứng cứ gì chứ?” Lão La đột nhiên đứng bật dậy hỏi.

“Luật sư biện hộ, xin hãy chú ý lời nói của anh, còn chưa đến lúc anh đưa ra câu hỏi.” Thẩm phán trưởng lên tiếng nhắc nhở.

“Không sao.” Công tố viên thân nhiên nói, “Thẩm phán trưởng, tôi đã hỏi xong rồi.”

“Mời luật sư biện hộ đưa ra câu hỏi cho người làm chứng.” Thẩm phán trưởng nói.

“Người làm chứng, cô nói là đương sự của tôi thực hiện hành vi bạo lực đối với Từ Mỗ, xin hỏi, dựa vào đâu mà cô nói như vậy?” Lão La ngăn cản ý định đứng lên đặt câu hỏi của tôi, lên tiếng hỏi trước.

“Những vết thương trên người cô Từ và trạng thái tinh thần của cô ấy khi chúng tôi điều tra.” Vương Lăng nói.

“Tôi nhớ cô và đồng nghiệp của tôi đã thảo luận vấn đề này, cô nói chính miệng cô Từ thừa nhận vết thương là do cô ấy tự gây nên, không liên quan đến đương sự của tôi.”

“Đúng vậy, nhưng đó không phải là kết luận của chúng tôi.”

“Vậy kết luận của các cô là gì?”

“Tôi kiên quyết cho rằng tự mình cô Từ không thể nào gây ra được vết thương bị dây thắt lưng vệt xuống như vậy, đặc biệt là rất nhiều vết thương ở phía sau lưng cô ấy.”

“Cô là bác sĩ sao?”

“Không phải.”

“Bác sĩ pháp y?”

“Không phải.”

“Liệu cô có tư cách để giám định tình hình thương tích hay không?”

Vương Lăng ngăn người trước một loạt câu hỏi dồn dập của Lão La, lắc đầu nói: “Không có.”

“Phản đối, những câu hỏi của người biện hộ không liên quan đến vụ án này.” Công tố viên giơ tay phản đối.

“Thẩm phán trưởng, xin hãy cho phép tôi giải thích.” Lão La nói, “Rõ ràng là, việc Từ Mỗ bị đương sự của tôi đánh đập hoàn toàn thuộc về suy đoán chủ quan của người làm chứng, chứ người làm chứng không hề có tư cách giám định tình hình thương tích, chỉ dựa vào cảm giác mà đưa ra suy đoán vết thương trên người Từ Mỗ là do thất lưng gây ra, và cả vết thương đó là do đương sự của tôi gây nên.

Tôi hi vọng là toà án chú ý điều này, giám định tình hình thương tích là vô cùng chuyên nghiệp, cần phải do người có chuyên môn thực hiện, người làm chứng không hề có tư cách chuyên môn về lĩnh vực này, lời trần thuật của cô ấy hoàn toàn là sự suy đoán chủ quan, do đó, những lời làm chứng ngay không nên được ghi nhận.” Lão La nói.

“Lời phản đối của công tố viên cô hiệu, người biện hộ, xin tiếp tục đưa ra câu hỏi.” Thẩm phán trưởng nói.

“Cảm ơn!” Lão La gật đầu, nhìn công tố viên với ánh mắt khiêu khích, hỏi tiếp: “Người làm chứng, cô vừa nói, phán đoán Từ Mỗ bị đương sự của tôi ngược đãi, còn có một nguyên nhân là trạng thái tinh thần của Từ Mỗ, xin hỏi, trạng thái tinh thần của cô ấy thế nào?”

“Ủa dột.” Có tình huống vừa rồi, khi trả lời câu hỏi này, Vương Lăng tỏ ra thận trọng hơn nhiều, suy nghĩ cẩn thận rồi mới nói. “Khi trả lời câu hỏi của chúng tôi, nhiều lần nhìn bị cáo, tỏ ra rất sợ hãi.”

“Cô dựa vào đâu để phán đoán nỗi sợ hãi của Từ Mỗ xuất phát từ đương sự của tôi?”

“Cô ấy nhiều lần nhìn bị cáo.” Vương Lăng do dự một lát, “Tôi không phải chuyên gia tâm lý, nhưng nỗi sợ hãi đó, dù là người bình thường cũng có thể nhận ra được.”

“Cũng có nghĩa là, không phải do chính miệng Từ Mỗ thừa nhận nỗi sợ hãi này bắt nguồn từ đương sự của tôi, đây vẫn là suy đoán của cô, phải vậy không?” Lão La mỉm cười, hỏi.

“Đúng vậy, nhưng ai cũng có thể nhận ra điều đó mà.” Vương Lăng vội nói.

“Nhưng, qua cuộc điều tra lúc trước, chúng tôi được biết, Lâm Phong và Từ Mỗ rất ân ái, Từ Mỗ cũng rất dựa dẫm Lâm Phong, khi cô ấy trả lời câu hỏi, nhìn về phía đương sự của tôi, liệu có khả năng là đang tìm kiếm sự an ủi hay không?”

“Việc này...”

“Nói một cách khác, liệu có khả năng nỗi sợ hãi này của Từ Mỗ là do các cô? Theo như tôi biết đương sự của tôi và nạn nhân Từ Mỗ trong vụ án này đều là phân tử trí thức cao, rất chú ý đến hình tượng trước mặt mọi người, liệu có khả năng là thế này, vì cuộc điều tra của các cô có thể gây ra ảnh hưởng không tốt đối với Từ Mỗ và đương sự của tôi, cô ấy mới sợ hãi như vậy?”

“Tôi không xác định chắc chắn.”

“Cảm ơn! Thẩm phán trưởng, tôi đã hỏi xong rồi.” Lão La đắc ý giơ biểu tượng chiến thắng, quay trở lại chỗ ngồi của luật sư.

“Công tố viên, liệu anh có còn đưa ra chứng cứ mới hay không?” Sau khi cảnh sát tư pháp đưa Vương Lăng ra khỏi toà, thẩm phán trưởng lại hỏi.

“Vâng.” Công tố viên lờm Lão La một cái, “Chúng tôi đã điều tra được, mười lăm năm trước, bị cáo từng bị cảnh sát điều tra vì liên quan đến việc ngộ sát. Nạn nhân chính là vợ cũ Lưu Mỗ của ông ta khi bác sĩ pháp y tiến hành kiểm tra thì thể phát hiện ra, khắp người Lưu Mỗ đều có vết thương do dây da gây nên, nghi ngờ đã chịu sự ngược đãi của bị cáo, đồng thời gây nên tử vong do bị sốc. Nói một cách khác, Lưu Mỗ chết là do không chịu đựng nổi sự đau đớn khủng khiếp từ lần roi của ông ta. Đây là báo cáo điều tra lúc đó.”

Công tố viên trình báo điều tra lên toà, đồng thời một bản photo cũng được đưa đến trước mặt chúng tôi.

“Tôi xin được nhắc mọi người chú ý, trên người nạn nhân Lưu Mỗ của vụ án đó và Từ Mỗ, nạn nhân của vụ án này đều có vết thương tương tự.” Công tố viên nói.

Tôi nhìn bản báo cáo này với vẻ khó có thể tin nổi, điều đầu tiên nghĩ đến là cần phải giữ chặt Lão La lại. Với tính cách của cậu ấy, lúc này chắc chắn sẽ nổi xung lên mất.

“Thưa thẩm phán trưởng, và các vị thẩm phán, tôi xin được tạm ngưng phiên xử. Còn về việc có tiếp tục đảm nhận vai trò người biện hộ cho bị cáo hay không, chúng tôi sẽ tiến hành xem xét lại.”

Đáng tiếc, động tác của tôi vẫn chậm một bước, khi tay tôi vừa chạm vào cậu ấy, câu nói này của cậu đã rần ròi thoát ra rồi.

Thẩm phán trưởng kinh ngạc nhìn Lão La. Suốt hơn mười năm làm quan toà của ông, tình huống đương sự thay đổi luật sư biện hộ ngay tại phiên toà là điều không hiếm gặp, nhưng ngay trong phiên toà mà luật sư tỏ ý từ bỏ làm người biện hộ được uỷ thác, có lẽ đây là lần đầu tiên thì phải.

“Lão La, ngồi xuống.” Tôi vội hạ giọng, mỉm cười hồi lỗi với thẩm phán trưởng. “Xin lỗi, thẩm phán trưởng, tâm trạng đồng nghiệp của tôi không được ổn định lắm, tôi cho rằng anh ấy không phù hợp tiếp tục tham gia phiên toà, tôi xin đề nghị toà án cho phép, sau đây một mình tôi sẽ hoàn thành quy trình phiên toà hôm nay.”

“Không, tôi rất ổn.” Lão La hơi cúi đầu, nhìn tôi, tôi chợt chú ý thấy, cậu ấy khẽ chớp mắt, trên mặt còn xuất hiện nụ cười khó hiểu.

Cùng lúc đó, cậu ấy không quên nói tiếp, “Thẩm phán trưởng, tôi có lí do tin rằng, đương sự của tôi che giấu những thông tin quan trọng với chúng tôi, trực tiếp gây nên sự bị động của chúng tôi tại phiên toà. Đồng thời, đương sự đã tiến hành hướng dẫn sai lệch cho chúng tôi, khiến chúng tôi có sự biện hộ sai lệch.”

“Người biện hộ.” Thẩm phán trưởng và những thẩm phán khác ngồi bên cùng thương lượng, nói: “Sau khi thảo luận tỉ mỉ, chúng tôi cho rằng lí do anh đưa ra không đủ thuyết phục để dừng phiên toà. Chúng tôi quyết định tiếp tục tiến hành xét xử, người biện hộ, hãy đưa ra lời đối chất với chứng cứ của công tố viên.”

“Được nhé, nếu đã ép tôi nói thì tôi sẽ nói.” Lão La hừ một tiếng, nói: “Thẩm phán trưởng, tôi muốn nhắc quý toà chú ý điều này, trong tờ chứng cứ mà công tố viên trình lên, cuối cùng bởi vì không đủ chứng cứ nên đã không khởi tố đối với đương sự của tôi, tức là không thể nào chứng minh đương sự của tôi tiến hành đánh đập và ngược đãi vợ cũ khiến cho cô ấy tử vong. Công tố viên muốn dùng một tội danh vốn không được kết luận để khép tôi cho đương sự của tôi, nhằm làm cho mọi người tin rằng bây giờ ông ấy giết người. Đây có được tính là vụ cáo hay không?

Vụ án đó đã không có đầy đủ chứng cứ chứng minh do đương sự của tôi gây ra, ở đây, công tố viên lại luôn miệng nói đương sự của tôi có tội. Trước khi toà án phán quyết, bất cứ ai cũng đều vô tội. Cách nói này của công tố rõ ràng là đang cố ý dẫn dắt sai khuynh hướng nội tâm của các vị quan toà, đồng thời cũng đang cố ý hướng dẫn sai giới truyền thông có mặt ngày hôm nay, muốn thao túng dư luận, tạo áp lực cho toà. Loại thủ đoạn này thực sự quá tồi tệ, đây có được coi là đưa chuyện phi báng hay không? Thưa thẩm phán trưởng, tôi xin yêu cầu xử phạt những lời lẽ không thích đáng của công tố viên, anh ấy cần phải xin lỗi về việc này.”

Lão La nói rất nghiêm nghị, nhưng tâm trạng của tôi lại không được tốt.

Toà án Trung Quốc mặc dù không đủ chế độ bồi thẩm đoàn giống như các nước Âu Mỹ, có đôi khi chỉ cần dùng tình cảm để làm lay động các thành viên trong bồi thẩm đoàn là có thể vứt bỏ sự thực, tiến hành phán quyết vô tội cho bị cáo. Nhưng tư cách thẩm phán của Trung Quốc vẫn là do con người hoàn thành, do thẩm phán trưởng và các thẩm phán khác tổ hợp thành Hội đồng xét xử, khi tiến hành phán quyết vẫn bị ảnh hưởng bởi tâm trạng cá nhân.

Viện kiểm sát cũng biết điều này, đồng thời không định dựa vào bản chứng cứ này để thuyết phục quan toà, điều họ muốn chỉ là trên phương diện tình cảm tác động đến quyết định cuối cùng của Hội đồng xét xử.

Rõ ràng, sách lược của họ đã thành công. Lão La giãy giụa thế nào cũng không có thành quả gì đáng kể.

4

Sau khi hoàn thành giai đoạn xét hỏi trước khi xử án, toà án không hề tiến hành luôn việc biện hộ trước toà.

Để hoá giải tâm trạng của Lão La, tôi đành phải nhún mình đến gặp quan toà xin lùi thời gian biện hộ, hơn nữa, hiện tại, vụ án này của tôi cũng đúng là cần phải tiến hành điều tra sâu thêm.

Vị quan toà luống tuổi dù rất không bằng lòng, nhưng khi Lão La lòi tên của Trương Tĩnh ra, ông đành phải đồng ý, ba ngày sau sẽ mở phiên toà xét xử lại.

“Này, Lão La, rốt cuộc Tĩnh lai lịch thế nào, mà sao lại được nể mặt thế?” Tôi hỏi đầy băn khoăn.

“Cô ấy à? Hi hi, dù sao tôi cũng không dám gây sự.” Lão La cười hi hi, “Đừng có dò la việc này, biết được chân tướng sự thực, cậu sẽ khóc ngất mất.”

Tôi chau mày nhìn Lão La, lúc này đây, trạng thái tinh thần của cậu ấy quá kì lạ. Không hề chửi bới, không hề phẫn nộ, như thể những chuyện xảy ra trên toà án đều không liên quan gì đến cậu.

“Lão La, cậu nghe rõ cho tôi này.” Tôi sa sầm mặt, nói về nghiêm nghị, “Bất luận cậu nhìn nhận đương sự như thế nào, vụ án này chúng ta đã nhận rồi, thì bắt buộc phải đấu tranh cho quyền lợi hợp pháp của Lâm Phong, nếu như vì sự lười nhác tiêu cực của cậu mà vụ án này xảy ra vẫn để gì, tôi không tha cho cậu đâu.”

“Tôi biết, tôi biết.” Lão La lập tức xua tay, “Tôi ít nhiều cũng là luật sư, quy tắc của luật sư là gì, tôi có thể không hiểu được sao? Yên tâm đi, tôi không

lười nhác tiêu cực đầu. Nào, nghe này, nghe này.”

Lão La nói rồi rút từ trong túi ra một chiếc bút, lại lấy đôi tai nghe, trong khi tôi tròn mắt kinh ngạc, cậu kết nối hai thứ này lại với nhau, sau đó nhét tai nghe vào tai tôi.

“Tôi nhớ cô và đồng nghiệp của tôi đã thảo luận vấn đề này, cô nói chính miệng cô Từ thừa nhận vết thương là do cô ấy tự gây nên, không liên quan đến đương sự của tôi.”

“Đúng vậy, nhưng đó không phải là kết luận của chúng tôi.”

“Vậy kết luận của các cô là gì?”

“Tôi kiên quyết cho rằng tự mình cô Từ không thể nào gây ra được vết thương bị dây thắt lưng vọt xuống như vậy, đặc biệt là rất nhiều vết thương ở phía sau lưng cô ấy.”

“Cô là bác sĩ sao?”

“Không phải.”

“Bác sĩ pháp y?”

“Không phải.”

“Liệu cô có tư chất để giám định tình hình thương tích hay không?”

“Không có.”

“Phản đối, những câu hỏi của người biện hộ không liên quan đến vụ án này.”

“Thẩm phán trưởng, xin hãy cho phép tôi giải thích.”

“Rõ ràng là, việc Từ Mỗ bị đương sự của tôi đánh đập hoàn toàn thuộc về suy đoán chủ quan của người làm chứng, chứ người làm chứng không hề có tư cách giám định tình hình thương tích, chỉ dựa vào cảm giác mà đưa ra suy đoán vết thương trên người Từ Mỗ là do thắt lưng gây ra, và cả vết thương đó là do đương sự của tôi gây nên.

Tôi hi vọng là toà án chú ý điều này, giám định tình hình thương tích là vô cùng chuyên nghiệp, cần phải do người có chuyên môn thực hiện, người làm chứng không hề có tư cách chuyên môn về lĩnh vực này, lời trần thuật của cô ấy hoàn toàn là sự suy đoán chủ quan, do đó, những lời làm chứng ngay không nên được ghi nhận.”

Nội dung tôi nghe được thật không ngờ là đoạn Lão La nói ở trên toà. Tôi rút tai nghe ra, chỉ vào Lão La nói: “Cậu, cậu muốn gì thế? Tự ý ghi âm, việc này mà để cho toà biết, thì chúng ta chết chắc rồi.”

“Sợ gì chứ! Ai biết được đây là bút ghi âm chứ?” Lão La đắc ý cười nói: “Mấy nghìn tệ đấy, thế nào? Đẹp không?”

“Đẹp ông bỏ nhà cậu ấy!” Tôi bức bối mắng, “Sớm muộn cũng bị cậu hại chết thôi!”

Nếu so với nghịch món đồ công nghệ cao này, tôi lại cảm thấy thích, sở thích giống như trẻ con đó của Lão La không chừng mất nữa.

“Đừng có nhắc đến nữa, lần trước cậu thắng vụ kiện đó, cậu nổi danh như cồn, mẹ tôi chê tôi lắm, lần này tôi xem bà còn có thể nói được gì. Chắc chắn, đáng tiếc thật, nếu có thể ghi hình được thì càng tuyệt.” Lão La cẩn thận cất bút ghi âm đi, nói về tiếc nuối.

“Bị cậu làm cho tức chết luôn ấy! Đối diện với Lão La, tôi thực sự không biết nói gì, “Quay lại việc chính thôi, tiếp theo đây phải làm thế nào?”

“Ăn cơm thôi, tôi đói rồi!” Lão La khởi động xe, năm phút sau là đến được công Sở Công an tỉnh, tôi tròn trừng mắt, thật không ngờ Tỉnh đã đợi ở đó rồi, trên mặt cô hiện rõ sự mệt mỏi không thể che giấu nổi. Khi đi về phía chúng tôi, lại còn bước tập tễnh nữa.

“Việc ở toà, nghe em nói rồi, đừng nản, anh Tiểu Minh, đây chỉ ờa một chút trở ngại trên con đường các anh trở thành luật sư nổi tiếng. Em tin rằng, đối với các anh, chút trở ngại này chẳng là gì cả.” Vừa lên xe, tôi chưa kịp nói gì, Trương Tĩnh đã vỗ mạnh vào vai tôi, hào hứng nói đầy vẻ khích lệ động viên.

“Anh Tiểu Minh của em lần này gặp đại nạn rồi, đôi mắt hoả nhãn kim tinh của cậu ấy lần này nhìn nhảm rồi.” Lão La đứng là kẻ phôi bò, khi nói câu này còn vô cùng hào hứng.

“Khó đấy!” Trương Tĩnh thở dài, “Em xin lỗi, anh Tiểu Minh, lần này chắc là em không giúp được gì cho anh rồi.”

“Ồ.” Nghe cô ấy nói vậy, trái tim tôi như thể rơi xuống đáy vực, nhất thời mất hết tất cả mọi niềm hứng thú, “Lão La, đưa tôi về văn phòng đi, tôi muốn yên tĩnh một chút, các cậu cứ đi ăn đi.”

“Em biết là anh Tiểu Minh thương em nhất mà, nhìn xem, Tiểu La Từ, anh học theo đi nhé, em còn đang ở đây, anh Tiểu Minh còn sợ em không biết anh ấy nhớ em nữa kìa.” Trương Tĩnh nói về đắc ý, tôi lại chỉ có thể đáp lại bằng nụ cười thiếu não.

“Sức khoẻ là vốn gốc để làm cách mạng, anh Tiểu Minh, cho dù quay về muốn nhảy lầu, cũng phải ăn no trước hẵng hay chứ!” Trương Tĩnh vỗ mạnh vào vai tôi, nói về khí khái, “Huống hồ, hôm nay là do anh chàng Tiểu La Từ kẻo kéo mời, anh mà không ăn là lỗ đấy.”

Mười phút sau, Lão La lái xe đến phía dưới toà văn phòng luật sư, bước vào quán ăn mà chúng tôi thường tới ăn. Tôi mơ màng đi theo bọn họ. Tôi không muốn ăn chút nào cả, đến nỗi khi đồ ăn được mang lên, tôi mới biết, thật không ngờ Lão La lại gọi ba suất canh Mala loại rẻ nhất – năm tệ.

“Tiểu La Từ, anh Tiểu Minh, các anh sống khó khăn quá nhỉ?” Trương Tĩnh khuấy khuấy chút rau trong bát, tỏ vẻ xót xa, “Thứ này sao các anh có thể nuốt nổi được chứ? Làm gì có dinh dưỡng đâu.”

“Em không hiểu rồi nhỉ?” Lão La lau khoé miệng, “Bữa cơm ngon không phải dùng tiền làm thước đo, không tin em thử một miếng xem. Hơn nữa, em có thiếu sơn hào hải vị không? Mời em ăn những thứ đó em cũng không muốn ăn. Thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị, em sẽ phát hiện ra, trên thế giới này có rất nhiều món ngon mà em đã bỏ qua.”

“Anh đúng là người đầu tiên nói về sự keo kiệt mà lại có đạo lý hùng hồn thế đấy.” Trương Tĩnh chu môi, gấp một sợi mì lên thử, nét mặt liền thay đổi ngay, chuyển sang sự vui mừng và ngây ngất. Cô không buồn chú ý đến hình tượng của mình, ăn vào một lát đã hết sạch, học theo Lão La, uống cạn cả nước canh.

“Thấy chưa, anh nói không sai chứ?” Lão La nhìn Trương Tĩnh về đắc ý.

“Được rồi, tha thứ cho anh.” Trương Tĩnh vỗ tay, nhưng lại thờ dãi, “Anh Tiểu Minh ơi anh Tiểu Minh, anh nói xem em nên gọi món gì nhỉ?”

“Hừ?” Tôi nhìn Trương Tĩnh, nhưng lại nhìn thấy trong mắt cô có chút gì đó xót xa và không nỡ.

“Thôi đi, nếu còn tiếp tục trêu anh, thì em lại có cảm giác tội lỗi.” Trương Tĩnh nói, rút từ trong túi ra một bản tài liệu, đưa đến trước mặt tôi, “Anh đọc đi.”

“Đây là cái gì?” Tôi nhận lấy tài liệu, lật giờ ra xem, rất ngạc nhiên khi phát hiện ra đây là một bản báo cáo khám nghiệm tử thi, hơn nữa tử thi được kiểm tra chính là vợ cũ của Lâm Phong – Lưu Mỗ.

Trong bản báo cáo khám nghiệm thi thể này, bác sĩ pháp y đã nêu ra, nguyên nhân dẫn đến cái chết của Lưu Mỗ là bị sốc chấn thương. Mặc dù toàn thân đầy vết thương, nhưng lại không có vết thương nào chí mạng. Tôi đột nhiên nhớ đến, trong vụ án này, nguyên nhân dẫn đến cái chết của nạn nhân Từ Mỗ là do mất máu quá nhiều, hơn nữa, đầu bị đập nát.

“Bị sốc chấn thương và mất máu có gì khác biệt?” Tôi chột ngắc đầu, nhìn Trương Tĩnh, lên tiếng hỏi.

“Anh Tiểu Minh đúng là thông minh, vừa nhìn đã tìm ra điểm nghi vấn.” Trương Tĩnh khen ngợi, nói: “Thông thường thì nói một cách đơn giản là, cái gọi là bị sốc chấn thương chính là do đau quá mà chết, còn bị mất máu thì khá đơn giản, ý nghĩa đã hiện ngay trên câu chữ, kết hợp vào vụ án hiện tại này, thì chính là phản não bị đập nát.”

Tôi đặt tài liệu xuống, tháo kính ra, day day cánh mũi, lúc này đây, trong đầu tôi chợt xuất hiện một suy nghĩ vô cùng bạo gan, nếu như...

Chưa chờ cho cái suy nghĩ này hoàn toàn bật ra, tôi đã lắc mạnh đầu, việc này quá mạo hiểm.

“Anh Tiểu Minh đang nghĩ gì vậy? Việc này e là cách duy nhất hiện nay rồi.” Trương Tĩnh hỏi về sốt sắng.

“Vụ án đó vẫn chưa qua thời kì truy tố.” Tôi nói, “Hơn nữa, cho dù Lâm Phong thừa nhận cũng không có tác dụng gì, ông ta bắt buộc phải đưa ra được chứng cứ, nhưng như vậy cũng có nghĩa là, vụ án đó chắc chắn sẽ bị truy tố, chúng ta không thể làm như vậy được.”

Trương Tĩnh và Lão La cùng nhìn nhau, đột nhiên cô thờ dãi lắc đầu nói: “Em biết là chiều này không có tác dụng với anh. Nếu như đổi thành Tiểu La Từ, anh ấy đã vội vàng chạy đi tìm Lâm Phong rồi.”

Nói rồi, cô lại một lần nữa lôi từ trong túi ra một tập hồ sơ: “Cho anh cái này, kết quả vừa mới có chiều nay.”

Tôi thoáng ngẩn người, nhìn sang Lão La, chột hiểu tất cả mọi việc vì sao Lão La lại có biểu hiện kì lạ đối với tất cả những việc xảy ra ở toà án, hoàn toàn không giống tác phong thường ngày của cậu. Thì ra Trương Tĩnh đã có được thứ mà cô mong muốn, chỉ có điều một số kết luận được đưa ra hơi muộn một chút.

Tôi vội vàng giờ tập hồ sơ, tất cả sự ứ đọng bao trùm lấy tôi suốt cả chiều nay ngay trong khoảnh khắc này lập tức tiêu tan.

“Thái độ làm việc của anh Tiểu Minh thế này đây!” Trương Tĩnh lắc đầu.

“Đáng kiếp cô đơn cả đời.” Lão La nói về khinh khỉnh, “Đi nào, Tĩnh, chúng ta đi dạo, để cho anh Tiểu Minh của em hưng phấn một mình đi.”

“Được, đi nào, hôm nay em sẽ xa xỉ một chút, làm liệu trình mát xa chân.”

Nói rồi, hai người bọn họ thật sự nắm tay nhau rời khỏi quán ăn. Lão La vốn vẫn luôn né tránh Trương Tĩnh còn không kịp mà lại đột nhiên đổi tính đề nghị đưa Trương Tĩnh đi dạo, tôi dù lấy làm lạ, nhưng sự kích động mà tập hồ sơ đó mang tới thật sự quá lớn. Tôi vốn không có thời gian rảnh mà để ý đến bọn họ. Tôi chưa bao giờ mong ngóng mở phiên toà xử án lần nữa như trong khoảnh khắc này. Trong sự giãy vò, cuối cùng cũng đến cái ngày quan trọng này. Sáng sớm hôm nay, tôi sốt sắng kéo tay Lão La đi đến toà án. Trương Tĩnh cũng đã đến chờ đợi, cô ấy vẫn mặc bộ cảnh phục như trước đây.

“Anh Tiểu Minh, cố gắng lên!” Nhìn thấy chúng tôi, Trương Tĩnh khua mạnh nắm tay.

“Chắc chắn rồi!” Tôi vẫy tay.

“Lão Giản, vụ án này, hôm nay có thể đề cho tôi biện hộ chính được không?” Trước khi vào trong toà, Lão La đột nhiên kéo tôi lại, nói với vẻ vô cùng nghiêm túc.

“Sao thế? Nghiện rồi à?” Chứng cứ Trương Tĩnh cung cấp khiến tôi tràn ngập lòng tin chiến thắng đối với vụ kiện này, bất giác trêu đùa, “Hay là tôi không lên bục, ở bên dưới lắng nghe rồi quay video cho cậu?”

“Không cần thế đâu.” Lão La cười, “Dù sao, vụ án này cứ giao cho tôi đi.

“Được, tôi để cậu nở mày nở mặt trước mặt bác gái.” Tôi đã nhanh mắt nhìn thấy mẹ của Lão La đã tiến vào trong toà, ngồi xuống ghế khách lắng nghe, “Đừng có làm hỏng việc đấy!”

“La Kiệt tôi đây là ai chứ?” Nhận được sự đồng ý của tôi, sự tự tin của Lão La liền bùng phát, “Cậu cứ đợi mà xem nhé!”

“Thẩm phán trưởng, tôi xin được mời người làm chứng mới lên toà làm chứng.” Sau khi thực hiện xong quy trình bắt buộc, Lão La đứng dậy nói.

“Cho phép người làm chứng lên toà.” Thẩm phán trưởng nói.

Trương Tĩnh lại một lần nữa xuất hiện trên ghế của người làm chứng. Công tố viên vừa nhìn thấy cô ấy, bèn không kìm được nhủ chặt lông mày. Nhìn Trương Tĩnh trong bộ cảnh phục uy nghiêm rắn rỏi, làn da trắng ngà, khuôn mặt đẹp hoàn mỹ và đôi mắt tinh anh, tôi không kìm được thoáng mỉm cười, nhưng lại lén thở dài.

Không ai biết được, trong mấy ngày qua, cô ấy đã trải qua như thế nào. Bản tài liệu mà cô ấy đưa cho tôi là bản báo cáo giám định vật chứng vi lượng, được lấy từ bộ quần áo mà Lâm Phong mặc hôm xảy ra vụ án, nhưng lại không tìm được thứ gì thuộc về Lâm Phong, đúng là mò kim đáy bể.

Tôi dường như có thể nhìn thấy, cô ấy đã nhốt mình trong phòng thí nghiệm, mấy đêm liền không ngủ nghỉ, tiến hành giám định từng nguyên liệu lấy được, nhưng lại thất vọng hết lần này đến lần khác. Cảm giác thất bại chưa có thời khắc nào ngừng tấn công cô, hi vọng và thất vọng luân phiên dày vò tinh thần cô. Thậm chí cho đến khi thành công, cô đã không còn sức để mà hưng phấn nữa.

“Người làm chứng, thân phận của cô là?”

“Nhân viên giám định kỹ thuật hình sự của Sở Công an tỉnh, bác sĩ pháp y kiểm tra chính.”

“Mời người biện hộ đưa ra câu hỏi.”

Thẩm phán trưởng đang tiến hành các thủ tục tại toà, tư duy của tôi đã rong chơi đến chốn nào rồi. Hoàn thành xong bản giám định vật chứng vi lượng đó, Trương Tĩnh không dừng công việc của mình. Với vai trò là một người làm công tác luật sư, tôi hiểu rất rõ, nếu chỉ có thể chứng minh đương sự của mình vô tội thì chưa đủ. Đối với một vụ án mạng đã được khởi tố, trước khi tìm được hung thủ, bất cứ một vị quan toà nào cũng đều thả kéo dài vụ án này, chứ không dễ dàng đưa ra lời phán quyết trắng án.

Trương Tĩnh vẫn còn buộc phải tìm ra hung thủ thực sự, cô một mình một trận chiến như vậy, không hề đơn giản chút nào. Một người, hai chân, trong cả thành phố này, muốn tìm kiếm một người có thể là người tận mắt chứng kiến, cô ấy đã phải đi lần lại theo tuyến đường mà Lâm Phong đã đi hôm xảy ra vụ án, hỏi thăm từng người có khả năng nhìn thấy Lâm Phong.

Về thân phận thực sự của Trương Tĩnh, cô ấy không nói, tôi cũng không hỏi, nhưng chỉ cần thông qua một lời ngắn gọn của Lão La, tôi cũng đoán biết, gia thế cô nha đầu này chắc chắn rất hiển hách. Ở nhà có khi là cô thiên kim tiểu thư cần người hầu hạ, nhưng vì vụ án này...

“Cô nha đầu đó, có ngốc không chứ? Cả bàn chân bị rộp rồi.” Hôm đó, sau khi Lão La trở về bèn nói với tôi, lúc này đây, câu nói như đang vang bên tai tôi.

“Người làm chứng, cô đã đọc bản báo cáo khám nghiệm tử thi của nạn nhân Lưu Mỗ cách đây mười lăm năm và bản báo cáo khám nghiệm tử thi của nạn nhân Từ Mỗ của vụ án này hay chưa?” Lão La hỏi, câu nói này khiến tôi lập tức bừng tỉnh, kinh ngạc nhìn Lão La, câu hỏi của cậu ấy hoàn toàn khác với phương án biện hộ mà lúc trước chúng tôi đã bàn bạc.

Cậu ấy lại cố tình né tránh ánh mắt của tôi.

“Đã đọc rồi.” Trương Tĩnh đang ngồi trên ghế nhân chứng hình như cũng biết sớm được kết quả này, bình tĩnh trả lời.

“Cô có ý kiến gì về hai bản báo cáo này?”

“Trước tiên, nguyên nhân dẫn đến cái chết của hai nạn nhân không giống nhau. Lưu Mỗ chết do bị sốc chấn thương. Từ Mỗ chết do mất quá nhiều máu. Tiếp đến, thủ pháp thực hiện hành vi bạo lực cũng không giống nhau. Thủ pháp tiến hành hành vi bạo lực đối với Lưu Mỗ rất khéo, né tránh những chỗ hiểm, không hề để lại vết thương chí mạng. Còn người thực hiện hành vi bạo lực đối với Từ Mỗ, thủ pháp đơn giản thô bạo, nhìn rõ vết thương chí mạng.” Trương Tĩnh nói.

“Cho nên, kết luận của cô là?”

“Hai vụ án không phải do cùng một người gây ra?”

“Tôi phản đối!” Trong lúc cuống, tôi không kịp chú ý đến thân phận là luật sư bào chữa của mình, hét lên, “Câu hỏi mà luật sư đưa ra không có mối quan hệ trực tiếp đối với vụ án này!”

“Luật sư Giản, phiền anh chú ý một chút thân phận của mình.” Quan toà dờ khóc dờ cười nhìn tôi, nói, rồi lại nhìn Trương Tĩnh, “Người làm chứng, cô có thể nói rõ hơn một chút được không?”

“Mỗi người đều có thói quen tư duy và động tác theo thói quen. Những điều này biểu hiện rõ nét nhất trên người hung thủ, bởi vì tố chất tâm lý có tốt hơn nữa, trong khi giết người cũng sẽ căng thẳng, sẽ thực hiện một số động tác theo thói quen. Hung thủ trong vụ án này, thì lại trực tiếp biểu hiện ra thủ pháp giết người của hung thủ. Cùng một tên hung thủ, trong những vụ án khác nhau, thông thường cũng sẽ có thủ pháp giết người mặc định hoặc hành động mặc định. Trong công tác thực tế, chúng ta đều công nhận đây là căn cứ quan trọng.”

“Quan toà, xin đừng để cô ấy nói tiếp!” Tôi hét lên.

“Luật sư Giản, nếu anh còn như vậy, tôi sẽ yêu cầu anh rời khỏi toà vì tội danh quấy nhiễu quy trình xét xử của toà.” Quan toà sa sầm nét mặt.

Tôi lo lắng nhìn Lão La, nói: “Lão La, anh nói gì đi chứ, vụ án này không thể làm như vậy được.”

“Tại sao lại không thể chứ?” Lão La cười, rồi bỏ mặc tôi luôn, hướng ánh mắt về phía quan toà.

“Các vị chắc chắn là cảm thấy rất kì lạ phải không, tại sao tôi lại đặt ra câu hỏi này, cho nên, bây giờ, tôi muốn mời đương sự của tôi giải thích một chút cho mọi người biết.”

“Lâm Phong, không thể nói được!” Tôi kêu lên.

“Đề nghị cảnh sát tư pháp đưa luật sư Giản ra khỏi toà để bình tĩnh lại!” Quan toà gõ chiếc búa nhỏ, âm thanh chan chát đồ gỗ xuống bàn, nhưng lại giống như đang gõ vào đầu tôi, kêu đánh “cộp” một tiếng. Tôi ngồi thừ người xuống ghế, mặc cho cảnh sát tư pháp lôi ra khỏi phòng xử án.

Ngồi bên cạnh cửa phòng xử án, tôi cười đau khổ lắng nghe lời biện luận ở trong toà.

“Đương sự, ông có công nhận việc giết hại vợ mình là Từ Mỗ trong vụ án này không?” Lão La hỏi.

“Không, tôi không giết cô ấy.” Lâm Phong nói.

“Ông có thừa nhận ông có mối quan hệ trực tiếp đối với cái chết của vợ cũ ông – Lưu Mỗ hay không?” Lão La lại hỏi.

“Có.” Lâm Phong nói, “Vợ cũ của tôi đã tử vong trong một lần tôi tiến hành đánh đập cô ấy.”

Câu nói này vừa bật ra, cả phiên toà chột ồ lên, tôi có thể tưởng tượng được, vào thời khắc này, tất cả mọi người chắc chắn đều nhìn Lâm Phong với ánh mắt không thể nào tin nổi.

Đồ điên! Đúng là đồ điên!

Cuối cùng tôi đã hiểu, vì sao hôm đó Lão La đột nhiên lại thân mật với Trương Tĩnh như vậy, thực ra chỉ là vì muốn tách tôi ra. Hai người bọn họ chắc chắn là đã đi tìm Lâm Phong, xúi giục ông ta đồng ý phương án biện hộ bào chữa này.

Rõ ràng là chúng tôi đã nắm được chứng cứ xác thực, nhưng Lão La và Trương Tĩnh lại vẫn cố tình chọn phương án biện hộ này, để làm gì, tất cả đã không cần nói cũng hiểu rồi.

Tôi vốn cứ tưởng Lão La đã chín chắn rồi, nhưng thực tế cậu ấy còn thông minh hơn trước một chút, biết được khi làm một số việc thì cần tách tôi ra.

Một người căm thù cái ác, tính tình nóng nảy, một người tính cách ngang ngược, trời không sợ, đất không sợ. Hai người này kết hợp với nhau, liệu có thể đem lại việc hay ho gì chứ?

“Súc sinh!” Trong toà chột vang lên tiếng chửi đầy phẫn nộ, tiếp đến là tiếng kêu rên đau xót.

“Đúng vậy, con gái ông chính là bị tôi đánh chết.” Giọng nói có phần điên cuồng của Lâm Phong truyền tới, con người ông ta lúc này, đã không còn sự điềm đạm nho nhã đầy vẻ có học vấn nữa.

“Yên lặng! Yên lặng! Cảnh sát tư pháp, hãy đưa những người gây chuyện ra khỏi toà!” Thẩm phán trưởng liên tục gõ búa và hét lên.

Cánh cửa chính của toà lại một lần nữa được mở ra, một ông lão tóc điểm bạc đang bị cảnh sát dìu bước ra ngoài, một chân ông đi chân trần, vẫn không cam tâm, cất tiếng chửi bới.

“Thằng khốn, mày không được chết từ tể đâu!”

Ông lão già yếu lúc này đây lại có được sức mạnh khóc có thể tưởng tượng nổi, hai người cảnh sát tư pháp thật không ngờ không khổng chế nổi ông lão.

Chắc ông lão là người nhà của Luru Mỗ vợ cũ của Lâm Phong, nhưng giờ đây tôi lại không thể chú ý đến ông được, mà cúi đầu, vùi đầu vào giữa hai đùi.

Tôi cảm thấy hơi hoảng loạn, đứng từ góc độ đạo đức nghề nghiệp của luật sư, cách làm của Lão La đúng là sai lầm, rất có thể sẽ gây ra tai hoạ cho chúng tôi. Nhưng nếu như đặt nghề nghiệp sang bên, quay trở lại làm một người bình thường, tôi biết, cách làm của Lão La chắc chắn là nhận được sự tán đồng của phần đông mọi người.

Đứng từ góc độ này, thật không ngờ tôi lại không dám nhìn ông lão này.

Việc xét xử trong toà vẫn đang tiến hành.

“Đương sự, ông đã dùng thứ gì để đánh đập người vợ cũ Luru Mỗ của mình?” Lão La hỏi.

“Một chiếc dây lưng.” Lâm Phong nói.

“Chính là chiếc dây lưng phát hiện ra trong vụ án này phải không?”

“Đúng vậy.” Lâm Phong nói.

“Thẩm phán trưởng, đương sự của tôi đã nói rõ, cái chết của Luru Mỗ là do ông ta gây nên, cũng cung cấp vật chứng tương ứng. Người làm chứng của tôi đứng từ góc độ chuyên môn cũng đã đưa ra ý kiến, hai vụ án vốn không phải do một người gây ra, cũng có nghĩa là, cái chết của Từ Mỗ không phải do đương sự của tôi gây ra. Ngoài ra, tôi muốn tiếp tục hỏi người làm chứng.”

“Người làm chứng, cô có từng tiến hành kiểm nghiệm vật chứng hay không?” Sau khi nhận được sự cho phép của quan toà, Lão La hỏi.

“Có.” Trương Tinh bình tĩnh trả lời.

“Trong vật chứng, cô có phát hiện ra điểm nghi vấn nào không?”

“Trên hung khí, tôi phát hiện ra dấu vân tay của người khác.”

“Thẩm phán trưởng, tôi hỏi xong rồi.”

“Công tố viên, xin hãy đưa ra câu hỏi cho người làm chứng.”

“Người làm chứng, theo như cô nói, giả sử trong vụ án này tồn tại một tên hung thủ khác, cô giải thích thế nào về hình dạng vết máu bắn phụt lên trên người bị cáo? Chuyên gia dấu vết đã chứng thực, bị cáo chỉ có ở vị trí của hung thủ mới có thể để lại dấu vết như vậy.” Công tố viên hỏi.

“Điều này rất đơn giản.” Trương Tinh nói, “Chỉ cần hung thủ mặc quần áo của bị cáo là có thể để lại vết máu tương ứng. Còn về vết máu trên mặt, rõ ràng có dấu vết bôi lên. Trên mặt dính đầy máu, con người ta sẽ có thói quen lau chùi, điều này cũng dễ che giấu được khỏi sự điều tra khám nghiệm của cảnh sát.

Ngoài ra, tôi thấy cần thiết phải nói rõ điều này, trên quần áo của bị cáo, chúng tôi đã phát hiện ra lông tóc của người khác, tôi có lí do để cho rằng, đó chính là do hung thủ lưu lại.” Trương Tinh thoáng mỉm cười, bổ sung thêm.

Nội dung cô ấy đang nói đến lúc này chính là điều được nhắc đến trong bản tài liệu giao cho tôi lúc trước, đây cũng chính là nguyên nhân khiến tôi có lòng tin thắng được vụ kiện này. Tôi biết cô ấy giống Lão La có lòng chính nghĩa, chỉ là tôi hoàn toàn không thể ngờ được, cô ấy và Lão La lại nghĩ ra được chiêu này.

Chúng tôi là luật sư, nhưng việc mà cậu ấy đang làm lúc này lại là việc công tố viên nên làm.

Công tố viên đã kết thúc phần đặt câu hỏi, thẩm phán trưởng tuyên bố tạm dừng phiên toà mười lăm phút, mười lăm phút sau tiếp tục tiến hành xét xử.

Tôi không còn hứng thú đối với sự việc sẽ xảy ra tiếp theo, theo tình thế hiện thời, có thể phán đoán, dù không chắc chắn trong phiên toà xét xử lần này, liệu vụ án Lâm Phong dính líu đến việc giết hại Từ Mỗ có được phán quyết vô tội hay không. Nhưng cuối cùng, ông ta chắc chắn sẽ được phóng thích vô tội, chỉ cần bắt được tên hung thủ thực sự đó. Còn về vụ án ông ta dính líu đến việc sát hại Luru Mỗ, Viện kiểm sát tất sẽ khởi động quy trình truy tố.

Tôi đứng dậy, lảo đảo bước ra ngoài. Tôi không biết cần phải đối diện với Lâm Phong như thế nào, tôi không phải là một luật sư đạt tiêu chuẩn.

“Lão Giản, đừng như vậy!” Một bàn tay rần rờ nắm lấy cánh tay tôi, lời Lão La nói mang theo chút xót xa.

“Anh Tiểu Minh, em xin lỗi!” Trương Tĩnh cũng nói về áy náy.

Nghe giọng nói trong trẻo êm tai của cô ấy, tôi lập tức mềm lòng. Trương Tĩnh, cô gái quen được nuông chiều, lúc này đây thật không ngờ lại xin lỗi thành khẩn trước mặt tôi.

“Không trách em!” Tôi gắng gượng nở nụ cười, “Nếu như anh không phải là luật sư, anh cũng sẽ làm như vậy.”

“Trách tôi à?” Lão La nhún vai, “Tùy thôi, chỉ cần cậu cảm thấy thoải mái, thì cứ đánh tôi một trận luôn ở đây đi cũng được, bảo đảm không đánh trả lại!”

“Không cần đâu.” Tôi lắc đầu, “Nhưng nếu lần sau còn xuất hiện việc thế này, có thể nói trước với tôi một tiếng được không? Dựa vào đâu mà cậu làm anh hùng, còn tôi lại phải hứng lời mắng nhiếc chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Type: Lê Vy

“Luật sư Giản, luật sư La, công tố viên hi vọng hủy bỏ phần tranh luận biện hộ trên toà, toàn án sẽ trực tiếp đưa ra lời phán quyết đối với vụ án này, các anh có đồng ý không?” Trước khi tiếp tục xét xử, thẩm phán trưởng đột nhiên gọi chúng tôi đến và hỏi.

“Vì sao?” Tôi và Lão La cùng ngẩn người, nhìn công tố viên, rồi lại nhìn thẩm phán trưởng.

Công tố viên cười nói: “Nguyên nhân thì không tiện tiết lộ.”

Tôi nhìn Lão La, Lão La cũng nhìn tôi.

“Cậu nói gì đi chứ.” Lão La đột nhiên nói.

Tôi trừng mắt nhìn Lão La, nói: “Chẳng phải cậu nói vụ án ngày hôm nay do cậu làm người biện hộ chính sao?”

“Biện hộ xong rồi mà, việc cần quyết định chẳng phải là cậu làm chủ nhiệm cần phải gánh vác sao?” Lão La tỉnh bơ tỏ ra vô tội, khiến tôi đứng là dờ khóc dở cười.

“Vậy cũng được.” Tôi cười ảo não lắc đầu, nhìn thẩm phán trưởng, “Nếu như toà có thể tiếp nhận lời làm chứng của người làm chứng Trương Tĩnh, tôi có thể đồng ý hủy bỏ tranh luận biện hộ trên toà.”

“Có thể.” Thẩm phán trưởng trả lời không chút do dự, điều này lại khiến tôi thoáng ngẩn người, sau đó, cảm giác sung sướng trào dâng, tôi nhìn Lão La, thì thấy cậu ấy cũng nhìn tôi kiểu vừa cười vừa như không cười.

“Có phải là cậu đã biết điều gì rồi phải không?” Tôi hỏi.

“Tĩnh nói, không thể nói, không thể nói được!” Lão La lúc lắc đầu bước vào toà án.

“Yên lặng! Bây giờ tiếp tục phiên toà.” Sau khi tất cả mọi người đều có mặt đông đủ, thẩm phán trưởng tuyên bố tiếp tục phiên toà.

“Qua lời đề nghị của công tố viên và sự đồng ý của người biện hộ, sau khi Hội đồng xét xử phân tích nghiên cứu đầy đủ đưa ra quyết định, hủy bỏ việc tranh luận trên toàn của vụ án này, toà đã đưa ra phán quyết đối với vụ án này, bây giờ tuyên đọc bản phán quyết. Tất cả đứng nghiêm!” Thẩm phán trưởng nói.

Biến cố đột ngột xuất hiện khiến cho Lâm Phong lo lắng bất an, ánh mắt nhìn về phía chúng tôi có phần hoài nghi. Lão La lại chẳng buồn quan tâm, tôi đành phải gờ ki hiệu tay về phía Lâm Phong, đề cho ông ta yên tâm.

“... Hội đồng xét xử đã nghe và tiếp nhận đầy đủ những ý kiến của hai bên khởi tố và biện hộ, và cả lời làm chứng của nhân chứng hai bên, trong đó Trương Tĩnh – nhân viên giám định kĩ thuật hình sự của Sở Công an tỉnh, bác sĩ pháp y kiểm tra chính đã điều tra rõ ràng, trong vụ án này tồn tại bằng chứng có một nghi phạm khác. Kết hợp với sự thực liên quan sau khi được điều tra rõ ràng, bản toà thấy rằng sự việc bị cáo bị công tố viên khởi tố có liên quan đến việc sát hại nạn nhân Từ Mỗ không có đầy đủ chứng cứ, bản toà không chấp nhận.

Đối với việc bị cáo Lâm Phong dính líu đến vụ án đánh đập dã man vợ cũ Lưu Mỗ của anh ta khiến cô ta tử vong, không thuộc phạm vi xét xử của phiên toà lần này, công tố viên có thể khởi tố sang vụ án khác.”

Kinh ngạc, lưỡng lự, vui mừng hân hoan... rất nhiều tâm trạng đan xen trên khuôn mặt của Lâm Phong, ông ta cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình mới không biểu hiện ra hành vi quá khích.

“Nếu như không đồng tình với phán quyết này, trong vòng mười ngày kể từ ngày nhận được giấy phán quyết có thể thông qua toà án này hoặc trực tiếp kháng cáo lên toà án nhân dân cấp cao. Kháng cáo bằng văn bản, cần phản nộp một bản chính và ba bản phụ.”

“Bây giờ tuyên bố, kết thúc phiên toà.” Thẩm phán trưởng gõ chiếc búa nhỏ.

Cho đến tận thời khắc này, trên mặt Lâm Phong mới lộ ra nụ cười đắc ý: “Đáng lắm! Số tiền năm trăm nghìn tệ này bỏ ra cũng thật xứng đáng!” Ở công toà án, Lâm Phong vỗ vào vai tôi như người bề trên, “Luật sư Giản quả nhiên danh bất hư truyền, vụ kiện thế này mà các anh cũng có thể thắng kiện được.”

Tôi khẽ cử động, kéo dần khoảng cách với Lâm Phong. Ngay phía sau lưng ông ta, mấy nhân viên công tác ở Viện kiểm sát và cảnh sát tư pháp đã bước đến.

“Lâm Phong, vụ án vợ cũ Lưu Mỗ của anh gặp nạn, thông qua phê chuẩn của Viện kiểm sát đã được khởi động điều tra lại, anh dính líu đến vụ án này, bây giờ Viện kiểm sát chính thức phúc đáp quyết định bắt giữ anh.” Một vị kiểm sát viên nói với vẻ rất trang nghiêm.

Lâm Phong kinh ngạc quay đầu, nhìn chăm chăm vào người cảnh sát trước mặt, rồi lại quay lại, hướng đôi mắt đỏ au về phía tôi và Lão La, “Chúng mày lừa tao à?!” Chính trong khoảnh khắc này, vị giáo sư đại học áo mũ chỉnh tề cuối cùng đã lộ ra móng vuốt góm ghềnh của ông ta, “Tao phải khởi tố chúng mày, với vai trò là luật sư của tao, chúng mày lại hãm hại tao!”

“Đừng nói thế!” Trương Tĩnh đi từ phía sau tôi lên, ung dung nói, “Chúng tôi chỉ đại diện cho ông vụ án liên quan đến việc sát hại Từ Mỗ vợ ông, bây giờ vụ án này đã kết thúc rồi, toà án cũng đã tuyên án ông vô tội, họ đã hoàn thành xuất sắc sự uỷ thác của ông rồi.”

“Nhưng bọn nó dụ dỗ tao thừa nhận đã giết hại vợ cũ của tao!” Lâm Phong gào lên, “Lũ khốn, tao phải cho chúng mày sống không bằng chết!”

“Việc này là do ông bằng lòng thừa nhận, khi thảo luận với ông về phương án biện hộ, tôi đã nói rõ với ông về sự mạo hiểm.” Lão La lạnh lùng nói, “Giữa hình phạt từ ba đến bảy năm và mười năm, chính ông đã chọn về đầu, tôi chưa bao giờ hứa hẹn với ông điều gì.”

“Bây giờ ông thay đổi lời khai cũng không phải là không được.” Trương Tĩnh cười khiêu khích, nói: “Như vậy thì sẽ không tiến hành khởi tố điều tra đối với việc cũ của ông nữa, nhưng ở vụ án ông sát hại Từ Mỗ này, kết quả có thể cũng sẽ bị thay đổi một chút đấy. Tôi lại rất hi vọng ông có thể chọn về sau.”

Lâm Phong bắt lực giấy giữa, muốn lao lên nhưng lại bị cảnh sát giữ chặt. Lão La đã giờ nắm đấm lên, Trương Tĩnh cũng kịp thời trốn vào sau lưng tôi, nhưng lại thò đầu ra. “Ra tay đi, đánh người chấp pháp của nhà nước, tội tăng thêm một bậc đấy.”

“Làm em sợ chết khiếp!” Cho đến khi Lâm Phong bị đưa đi, Trương Tĩnh mới vỗ vỗ vào ngực, nói về khoa trương.

“Bây giờ biết sợ rồi à? Khi hai người làm như vậy, sao lại không nghĩ đến sợ hãi?” Tôi hừ một tiếng.

“Được rồi, anh Tiểu Minh, đừng có giận nữa mà, cùng lắm thì hôm nay em mời các anh một bữa thịnh soạn nhé.” Trương Tĩnh vừa nói, đúng lúc đón một nhóm người của Viện kiểm sát đi đến.

Người đi đầu là một người đàn ông luống tuổi, nhưng thần sắc trông vô cùng rắn rỏi, nhìn người này, tôi lại tròn tròn mắt, giữa ông ấy và Lão La thật không ngờ lại có chút hao hao. Còn Lão La nhìn thấy người này, lại trốn vào sau lưng tôi.

“Đây là chú Năm của tôi, là người nghiêm khắc nhất trong nhà tôi, Phó viện trưởng Viện kiểm sát.” Lão La thì thầm.

“Hừ!” Ông già hừ một tiếng, trừng mắt nhìn Lão La một cái, rồi lại quay sang Trương Tĩnh, nét mặt lập tức ỉu xiu, nhìn Trương Tĩnh với vẻ bắt lực, “Tĩnh Tĩnh, chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ theo ý cháu rồi đấy, những chứng cứ đó, có phải là đã có thể giao cho chúng tôi được rồi không?”

“Cười một cái đi chú La, đừng có làm bộ mặt đăm đăm thế chứ.” Trương Tĩnh cười ngọt ngào, lôi từ trong túi ra một bản báo cáo giám định và một chiếc USB, “Đều ở trong đây cả.”

Chú Năm của Lão La nhận lấy tài liệu, cười khổ não, lắc đầu nói: “Cô nha đầu này, lần này Viện kiểm sát mất hết cả thể diện rồi.”

“Chẳng phải là vì anh ấy sao.” Trương Tĩnh chu môi về phía Lão La đang trốn sau lưng tôi, “Chú La, ông cháu này của chú, thật không dễ cho người khác được yên lòng già cả.”

“Hừ.” Phó viện trưởng La lại hừ thêm lần nữa, “Nếu không phải vì thằng nhóc này, chú có thể làm một việc vi phạm nguyên tắc như thế này không chứ?”

“Chú La, không nên nói như vậy.” Nghe thấy Phó viện trưởng La nói vậy, Trương Tĩnh liền xiu mặt, “Chúng cháu đang giúp các chú đấy. Nếu không có chúng cháu, chẳng phải là lại có một vụ án oan xảy ra dưới tay các chú sao? Tiểu La Tử là chủ lực trong việc này đấy ạ.”

“Được rồi, được rồi, chú La không nói lại được cháu. Chú đi làm chuyện hệ trọng đây, cô nha đầu, cháu có đi

